

Giới thiệu Yêu Thầm Cô Ngốc

Truyện Yêu Thầm Cô Ngốc của tác giả Nguyệt Thất Nhi là một câu chuyện ngôn tình hiện đại, Hắc bang, sủng. Một sự cố ngoài ý muốn xảy ra, tình lại thấy người thân đứng đầy trong phòng bệnh.

Một vị bác sĩ trẻ tuổi tuần tú đứng bên cạnh nói:” Chắc là do trí não bị thoái hóa nên cô ấy bây giờ gọi tắt là nhược trí, hay nói thẳng ra là một kẻ ngốc.

Hai giờ sau, một người đàn ông vội vàng vàng chạy tới, khiến cho mọi người sợ hãi là người đàn ông tới cũng không phải là người bình thường mà là đối thủ một mất một còn của tiểu thư nhà bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Gặp Bất Trắc Trong Lúc Quyết Đấu

“Tiểu thư! Bọn họ có mai phục, nếu giờ không đi thì không kịp mất!”

“Bản tiểu thư muốn diệt sạch hang ổ của lão già Phí Nam này!” Cô gái phương đông dựa người vào tường, gương mặt giận dữ như thể nếu không làm được thì chết cũng không nhắm mắt vậy.

“Tiểu thư, không phải cô từng nói: ‘Nữ tử báo thù, mười năm không muộn’ sao? Hôm nay chúng ta trùng phải mai phục của lão già Phí Nam vô sỉ này, nếu cô xảy ra chuyện gì thì chúng ta phải làm sao bây giờ!? Veily sẽ sụp đổ mất.” Người đàn ông mặc áo đen cũng tựa vào bên cạnh là người Italy chính gốc nhưng lại nói tiếng Trung trôi chảy đang cố gắng giúp cô gái bình tĩnh lại, mỗi lần Thiếu đương gia của bọn họ tức giận đều rất khó giữ được bình tĩnh, nhưng tình thế hiện giờ cấp bách, không thể để cô nổi giận được, nếu không tính mạng của cô thật sự sẽ gặp nguy hiểm.

“...” Cô gái nghiêng răng ken két, cuối cùng vẫn rút khẩu súng bên hông, lạnh lùng nhìn người vệ sĩ ở cạnh: “Kể từ ngày tôi quyết định ở lại Veily cùng ông ngoại thì đã không nghĩ mình sẽ sống được lâu rồi!” Nói xong cô liền cầm súng xông ra ngoài.

Cô xoay qua vô số địch thủ như một con lốc màu đen.

Nhóm người Veily đang liều mạng sống mái với đám người mặc áo đen kiểu Trung Sơn, khi thấy cô lao đến lập tức như đánh tiết gà hăng máu hẳn lên.

Cô đập một cước đá văng tên đàn ông to con che trước mặt mình, sau đó giật lấy khẩu súng máy T2 cỡ lớn trong tay hắn, bắt đầu bắn quét về phía địch thủ.

Bởi vì có cô dẫn đầu nên Veily vốn đang yếu thế lập tức xoay chuyển thế cục, phản kích lại đội mai phục, đánh đập đám tiểu nhân nham hiểm xảo trá đó xuống đất, nếu bọn chúng còn không phục tùng thì trực tiếp bắn nát sọ não của chúng.

Mà Thiếu đương gia của bọn họ lại càng lợi hại hơn, hầu như bắn phát nào trúng phát đó, không lãng phí một viên đạn, mọi người chém giết đến đỏ mắt, dù có bị thương cũng không ngại lao tới hạ gục địch thủ.

Đột nhiên bên ngoài kho hàng cũ vang lên tiếng còi cảnh sát, đám người đang lao đến chém giết lập tức ngừng lại, cả đám quay sang liếc nhau rồi bỏ nhào lên kéo Thiếu đương gia của bọn họ lui về phía sau: “Tiểu thư, cảnh sát đến, chúng ta mau chạy thôi!”

Cô gái cũng biết đạo lý đã thắng thì không ham chiến nên nhanh chóng cầm súng máy và khẩu súng ngắn của mình rồi cùng với mười người vệ sĩ lui về phía cửa. Nhưng trước khi bước chân ra khỏi cánh cửa, cô ngừng lại, quay đầu hỏi người vệ sĩ bên cạnh: “Tranh của tôi đâu?”

“Tiểu thư, hình như... lúc nãy trước khi quyết đấu cô để nó trên ghế, bây giờ chắc vẫn còn ở chỗ đó...” Người đàn ông mặc áo đen lau mồ hôi, nhìn qua khe hở có thể thấy được đám cảnh sát đã bắt đầu tiến hành phong tỏa toàn bộ khu vực này, còn liếc mắt sang bên kia là có thể nhìn thấy một góc quyền sở hữu.

“Các anh đi trước đi, tôi quay lại lấy tranh.” Cô xác định vị trí quyền sở hữu rồi đưa khẩu súng trong tay cho người vệ sĩ bên cạnh, sau đó xoay người lao vào bên trong không chút do dự.

“Tiểu thư...” Không kịp giữ chặt góc áo thì đã thấy cô vừa ẩn nấp vừa chạy vào trong nhà kho, toàn bộ đám vệ sĩ ở cửa sau đều kiểm soát nhìn vào bên trong, không ai dám bỏ đi trước.

Vị trí cửa sau này cực kỳ bí mật, chỉ có đám người Veily bọn họ biết được, chính xác thì tiểu thư của họ biết rõ nhất, bởi vì Thiếu Đương Gia của bọn họ thường tới nơi này làm một vài chuyện bí mật. Ví dụ như hôm nay, thấy thời tiết đẹp, cô liền mang theo mười người vệ sĩ trung thành đã đi theo cô từ lúc 15 tuổi, cũng chính là bọn họ đến cái kho hàng cũ hoang vắng này lấp giá về tranh.

Ai ngờ lúc bọn họ chuẩn bị uống trà sau khi về tranh xong giống như ngày thường thì phát hiện lão đại Phí Nam của Thanh Long hội – một bang xã hội

đen nhỏ, đang mai phục ở cửa lớn của kho hàng. Đơn giản vì lần trước không để cho bọn chúng nắm quyền khai phá mảnh đất kia mà chúng dám ghi hận, bây giờ rốt cuộc cũng đánh cho bọn chúng như từ như chó rơi xuống nước rồi. Ai ngờ Thiếu đương gia của bọn họ còn coi trọng bức tranh kia hơn cả tính mạng của mình, cả đám vừa bức vừa lo tiểu thư sẽ gặp nguy hiểm, lại sợ cô trách bọn họ không nghe lệnh đi trước nên đành đứng tại chỗ chú ý tới hành động của đám cảnh sát.

May mà cơ thể cô rất nhẹ nhàng, dễ dàng ẩn thân lấy được quyền sở về kia, sau đó yên lặng lui về phía cửa sau, trở về bên cạnh mười tên đàn ông Italy đang sững sờ đứng chen chúc ở cửa. Mười người áo đen đều cúi đầu không dám nhìn vào mắt cô, tuy tuổi của cô còn trẻ nhưng không có người nào dám khinh thường, bởi vì ai dám khinh thường tiểu thư Dạ Hề Hề của Veily – tổ chức mafia Hoa Kiều duy nhất ở Italy – đều phải chết!

Sáu tuổi Dạ Hề Hề đã đi theo Đường gia tiếp nhận toàn bộ huấn luyện, Cô không những là cháu ngoại của Đường gia, mà còn là đứa con lớn lên theo họ mẹ và là người thừa kế duy nhất của Veily.

Bảy tuổi nhận giải nhì cuộc thi bắn súng toàn quốc lứa tuổi thiếu niên.

Tám tuổi nhận giải nhì cuộc thi cờ vây toàn quốc lứa tuổi thiếu niên.

Mười hai tuổi giành được giải nhì toàn quốc môn Judo, Taekwondo lứa tuổi thiếu niên.

Mười ba tuổi giành giải nhì toàn quốc môn đấu kiếm cho thanh niên.

Rồi từ năm mười bốn tuổi, mười lăm tuổi cho tới hôm nay, thanh danh của cô đã lan truyền khắp nơi, trở thành một nhân vật ưu tú nổi trội của Rome.

Tuy Dạ Hề Hề là con gái và trong các giải thưởng hàng năm chỉ đứng thứ nhì, nhưng tất cả đều do cô tự nỗ lực đạt được, thủ đoạn tàn nhẫn quyết đoán không thua bất kỳ một người đàn ông nào. Từ lúc mười tám tuổi cô đã đánh bại tất cả các cao thủ trong gia tộc Veily, tất cả đàn ông trong gia tộc đều đem lòng nhiệt huyết của mình đến trước mặt cô, không phải để cho cô đắm đuối mà bọn họ thực sự trung thành và tận tâm nghe lệnh cô.

Tạm thời không nói đến gia thế của cô hùng hậu như thế nào, chúng ta nên nói một chút về đối thủ một mất một còn của Dạ Hề Hề. Người đàn ông đó năm nào cũng cướp mất hạng nhất của Thiếu đương gia nhà họ, việc gì cũng đối đầu với cô, tuổi còn trẻ nhưng đã là thủ lĩnh của tổ chức mafia Mạt Lạp Mễ Kham đứng đầu Italy. Đối thủ duy nhất được anh ta thừa nhận chỉ có một mình cô. Tuy tiểu thư không mấy quan tâm, nhưng đám thuộc hạ bọn họ vẫn cảm thấy có chút tự hào.

Trở lại lúc này, sắc mặt Dạ Hề Hề trầm xuống: “Còn không đi mau!”

Đột nhiên một tay cảnh sát trẻ bất giác liếc mắt qua nơi này, đúng lúc nhìn thấy một quyền sở về đang chuyển động bên hồ lớn: “Ai đó? Đứng lại!”

Toàn bộ mọi người đều bị giật mình bởi tiếng hô đó, Dạ Hề Hề ôm lấy quyền sở về rồi nhẹ nhàng nhảy lên bờ tường giống như một chú mèo, tiếp sau đó mười người vệ sĩ đồng loạt nhảy lên theo, nhưng khi cô định nhảy xuống thì phát hiện quyền sở về bị mắc lại trên cành cây! Dạ Hề Hề không muốn bỏ lại bức tranh mà mình tốn cả buổi sáng để hoàn thành, hô hấp của cô trở nên gấp gáp, tiếng bước chân đằng sau càng ngày càng gần hơn, cô biết nếu bây giờ không đi thì không còn kịp nữa, nhưng nếu để lại bức tranh này ở đây thì hoàn toàn có thể vu oan cho người trên bức tranh... Cô không thể, càng không muốn làm như vậy!

Dạ Hề Hề không nỡ phá hủy bức tranh nên dần lòng xoay người cẩn thận gỡ cái nhánh cây đáng chết kia ra.

Vừa kéo được nhánh cây, cô nghe thấy có tiếng cảnh sát kêu to: “Đứng lại!”

Dạ Hề Hề giật mình, cả người ngã về phía sau bức tường cao ba mét, không kịp bám lại nên cô rơi bịch xuống đất rồi nghiêng đầu mắt ý thức.

Mười người vệ sĩ áo đen đứng trên mặt đất lập tức sững sờ, năm giây sau họ đồng loạt có phản ứng, cùng nhào lên ôm lấy thân thể nhẹ bẫng của cô. Jack là người đứng đầu nhóm vệ sĩ nâng đầu cô lên kiểm tra, cảm thấy dưới tay uồn ướt bèn nhìn xuống mới thấy tay mình đầy máu đỏ tươi, bên dưới đầu cô là một tảng đá chết tiệt đang dựng thẳng ở đó.

Cả mười người đều căng thẳng, lập tức ôm lấy cô rồi chạy như bay đến chỗ chiếc xe đang đậu ở đằng xa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Từ Thiên Tài Trở Thành Kẻ Ngốc

Edit: Pe Heo

Beta: Vịt

Dạ Hề Hề ngủ đến choáng váng mơ hồ, không biết đã qua bao lâu, cuối cùng đôi mắt nặng nề cũng từ từ mở ra, lúc này cô phát hiện thấy xung quanh có rất nhiều người đang nhìn mình, có ánh mắt quan tâm, lo lắng, có ánh mắt tò mò và nóng vội... Nhiều người quá, cô nghiêng đầu, sững sờ nhìn những người này, đôi môi hơi mím lại, tủi thân hỏi: “Các... các người là ai...?”

Câu hỏi này của cô biến tất cả ánh mắt đang nhìn vào thành nghi hoặc, có người còn nhéo lỗ tai của cô và nói cô nhóc này cũng biết đùa, ai dè chưa kịp nói xong cô đã bật khóc nức nở, từng giọt nước mắt rơi xuống giống như vô cùng tủi thân khiến người khác không nỡ tiếp tục trách mắng.

Một lúc lâu sau, tất cả mọi người trong phòng bệnh đều chụm đầu lại bàn luận xem rốt cuộc cô nhóc kia đang diễn trò gì, chờ cô khóc xong sẽ nghiêm khắc xử lý cô. Nhưng không bao lâu sau bác sĩ đến, sau khi kiểm tra đồng tử của cô xong, bác sĩ xoay lại nhìn nhóm người Phương Đông già trẻ gái trai đủ cả đang đứng tụ tập trong phòng.

“Các vị... đều là người nhà của bệnh nhân?” Vị bác sĩ nhìn trái nhìn phải, cuối cùng rút ra kết luận thì ra người phương Đông đều có ngoại hình xinh đẹp như vậy, trong đó bệnh nhân của anh có thể nói là cô gái Phương Đông đẹp nhất mà anh từng thấy.

Mọi người đổ dồn sự chú ý về phía người đàn ông Italy đẹp trai trẻ tuổi trước mặt, sau đó một ông lão khoảng hơn năm mươi tuổi cười ha ha tiến lên vỗ vai bác sĩ, nói: “Này nhóc, nếu cậu nhìn trúng cháu ngoại của tôi thì nhất định phải nói cho tôi biết đấy, tôi sẽ làm mai cho hai đứa. Cháu ngoại của tôi chính là cô gái đang nằm ở trên giường kia kìa.”

Vị bác sĩ trẻ đẹp trai người Italy ngạc nhiên nhìn ông lão, anh đưa tay sờ lên mũi của mình rồi mở bệnh án ra, hắng giọng: “Khụ khụ, vị tiểu thư này bị tổn thương nặng ở đầu nên có khả năng bị mất trí nhớ ngắn hạn, cô ấy sẽ không nhớ bất kỳ ai. Còn nữa, cô ấy không chỉ bị mất trí nhớ, mà màng não và tiểu não cũng bị tổn thương nên cô ấy bây giờ...” Bác sĩ hơi ngừng lại một giây rồi tiếp tục nói: “Trí não có thể bị thoái hóa, gọi tắt là nhược trí, nói thẳng ra đầu óc của cô ấy sẽ hơi có vấn đề một chút.”

“Hà...” Mọi người gật gù như hiểu hết nhưng chưa tới ba giây sau cả căn phòng đã vang lên một loạt tiếng rút súng, sau đó là một tràng tiếng gào như tiếng sói tru: “Cậu nói cái gì!? Cái gì hả!? Mất trí nhớ? Cậu nói não của cháu tôi bị thoái hóa? Cậu dám nói với tôi rằng cháu ngoại của tôi bị mất trí nhớ? Cậu muốn chết à?! Hèn gì mới vừa rồi khi tôi nói sẽ giới thiệu cháu tôi cho cậu thì cậu lại nhìn tôi với ánh mắt quái lạ như vậy...”

Mấy phút sau vị bác sĩ đẹp trai người Italy vội vàng chạy trốn chết ra ngoài, một tay bịt lỗ mũi đang chảy máu, một tay vung lên cao, vừa chạy vừa hô to: “Mafia... Mafia...”

Lúc đó bên trong phòng bệnh vang lên tiếng hô đau đớn của ông lão: “Ông biết phải nói làm sao với con gái, con dâu, cháu gái, cháu trai của ông đây... Bọn họ sắp tới đây rồi...”

Cô gái vẫn nằm khóc thút thít ở trên giường bỗng đột ngột yên tĩnh trở lại, đôi mắt to đen láy chớp mấy cái nhìn màn đánh hội đồng đầy mùi bạo lực vừa rồi, gương mặt cô hơi sợ hãi nhưng không hề kêu lên tiếng nào.

Nửa giờ sau, vị bác sĩ bị đánh sưng tấy mặt mũi đến mức không nhìn rõ diện mạo kéo theo một đám bảo vệ đến phòng bệnh, nhưng khi bọn họ tới nơi thì trong phòng chỉ còn lại mười mấy người. Đám người còn lại trong phòng đều đồng loạt nhìn ra cửa với ánh mắt khó hiểu.

“Bọn họ tấn công tôi, tôi chắc chắn bọn họ là Mafia, tất cả đều có súng!!” Vị bác sĩ trẻ bị đánh tức giận chỉ vào mười người mặc đồ đen và ông lão sưng sứt vừa rồi.

“Xin lỗi. Chắc vị bác sĩ này nhìn nhầm rồi? Đây chỉ là súng đồ chơi được bán với giá 10 Euro một cái, không tin các vị nhìn xem” Đám người áo đen rút súng lục không đạn ra đưa cho các nhân viên an ninh nhưng không ai dám tiến lên kiểm tra. Mười người áo đen to lớn lực lưỡng đứng chặn ở cửa, dù chính họ có thừa nhận thì đám bảo vệ cũng phải lắc đầu quầy quậy, hô to tuyệt đối không phải, mà dù có đúng thì bọn họ cũng chẳng dám chọc vào.

Ngay sau đó, đám người bảo vệ kéo theo tên bác sĩ đầu heo chạy nhanh ra ngoài, ông lão đang đứng trong phòng bệnh chỉ biết thờ dài, xoay người nhìn cô cháu gái đang uống coca trên giường.

Ông bước tới, đặt tay lên phần băng gạc trắng tinh quấn trên đầu cô, ông biết cô rất thích mái tóc đen mượt mà của mình nên khi khâu vết thương ông đã yêu cầu các bác sĩ không được cạo tóc của cô đi. Nhưng ai có thể ngờ được rằng... một thiên tài biết lắp đạn từ lúc 5 tuổi bây giờ lại trở thành một người ngốc chứ!?

“Ông ngoại có lỗi với cháu... Hề Hề, có lẽ ngay từ lúc đầu ông không nên giữ cháu ở lại Rome... Hề Hề, ông xin lỗi...” Dạ Bạch Tường cúi đầu, đây là lần đầu tiên trong đời ông cảm thấy hối hận như vậy. Trước kia ông luôn kiêu ngạo cho rằng cô bé thiên tài nghịch ngợm này chính là hy vọng duy nhất của mình, cô sẽ là người thừa kế tổ chức của ông, ngoài cô nhóc này ra thì không thể là người nào khác được, toàn bộ hy vọng của ông đều đặt ở trên người cô, chẳng lẽ đây là ông trời đang trừng phạt những việc làm sai trái trước kia của Dạ Bạch Tường ông sao?

Có lẽ nghe thấy lời nói kỳ lạ của ông nên cô gái đang cúi đầu vui vẻ uống coca bỗng từ từ ngẩng đầu lên, nhìn ông lão đang vuốt tóc mình, ngây ngô hỏi: “Ông ơi, ông khóc sao? Cháu hết đau rồi... Hết đau rồi này...” Cô chỉ vào gáy mình, mỉm cười rất đáng yêu và ngọt ngào.

Đúng lúc này, người vệ sĩ đứng canh gác bên ngoài đột nhiên chạy vào, về mặt anh ta khá căng thẳng: “Đương gia, đại tiểu thư tới... còn có Sơ tiên sinh, nhị tiểu thư và thiếu gia... Trục thẳng đã đáp xuống vườn hoa rồi, bọn họ đang đi tới phòng bệnh. Cô tiên sinh đã đi trước đón họ.”

Giương mặt hiền hòa của Dạ Bạch Tường lập tức cứng lại, ông nhìn xuống cô gái trẻ đang uống coca bên cạnh mình. Người vệ sĩ lại tiếp một cuộc điện thoại, càng nghe mặt anh ta càng trắng bệch, tay run run cúp điện thoại rồi nhìn về phía Dạ Bạch Tường: “Đương gia của gia tộc Moramike... đang mang theo bốn mươi người đi đến chỗ chúng ta, Đương gia, chúng tôi có cần phải cảnh giới không? Xong rồi, hẳn là kẻ thù đối địch với thiếu đương gia, chắc

chấn hấn ta muốn mượn gió bẻ măng đến đây cười nhạo tiểu thư của chúng ta đây mà, nếu tiểu thư mà biết chắc chắn sẽ tức chết...” Trong mắt người vệ sĩ đã ở bên cạnh tiểu thư Dạ Hề Hề tám năm, thì hai người bọn họ đúng là như nước với lửa, đối địch với nhau như hai bang phái này vậy

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Người Cô Muốn Gặp Nhất

Edit: Pe Heo

Beta: Vịt

Dạ Hề Hề nhìn những người trong phòng, cô sợ hãi lui về phía sau, ôm lấy chân, cảnh giác nhìn đám người đang đổ dồn con mắt vào mình, mái tóc đen rũ xuống, đôi môi trắng xanh run rẩy trông vừa tội nghiệp vừa đáng thương.

“Các người là ai?” Một lúc sau cô mới chịu mở miệng, căng thẳng sợ sệt nắm chặt lấy ống quần của mình.

“Chị... Chị có nhớ mình tên là gì không?” Cô gái trẻ tuổi đứng cạnh giường run rẩy nói, cô gái ngập ngừng vươn tay muốn sờ lên mặt Dạ Hề Hề nhưng cô lại né qua một bên, Dạ Hề Hề nhìn cô gái trẻ tuổi bằng ánh mắt kỳ quái, cô cảm thấy gương mặt này rất quen...

Dạ Hề Hề đưa tay lên sờ mặt mình nhưng bị cô gái trẻ tuổi giữ tay lại, cô ta nói: “Hề Hề, chị thật sự đã quên hết mọi chuyện rồi sao? Em không tin...” Dạ Lai Lai cắn môi, nước mắt chảy xuống từng giọt tí tách.

Cô gái này thật kỳ quái, nhưng cậu thanh niên trẻ tuổi tóc vàng luôn im lặng đứng cúi đầu bên cạnh lại hấp dẫn ánh mắt của Dạ Hề Hề, cô ngẩng đầu ngây ngô nhìn cậu ta, đẹp trai quá... Cô quay đầu nhìn sang người đàn ông tóc vàng khác đang trầm mặc nhìn chăm chăm vào cô, người này có vẻ thành thực ít nói, vẻ ngoài thì lạnh như băng. Nhưng bọn họ... là ai?

Dạ Hề Hề lắc đầu: “Tôi không biết tôi là ai...” Nói xong, cô giật lại bàn tay của mình, bản thân lùi thêm về phía sau, ôm chặt lấy chân sợ hãi nhìn mọi người.

“Hề Hề, em là Lai Lai, em là em gái của chị, ba người chúng ta gồm có chị, em và Mạt, ba chúng ta là chị em sinh ba, chị đã quên rồi sao? Chúng ta còn có một đứa em gái tên Tuyết Lý mười bảy tuổi đang học bên Trung Quốc nên không thể đến được, nhưng bốn người chúng ta... đều là những đứa con cưng yêu dấu nhất của ba mẹ...” Cô gái trẻ tuổi có khuôn mặt giống Dạ Hề Hề như đúc vươn tay nắm lấy bàn tay của cô, sau đó cô gái quay đầu nhìn về phía đôi vợ chồng trẻ đứng ở bên cạnh, người đàn ông tóc vàng đáng vẻ thành thực còn người phụ nữ xinh đẹp đang khóc, gương mặt đầm nước mắt. Mặc dù bọn họ có ba đứa con 23 tuổi nhưng họ cũng chỉ mới ba tám, ba chín tuổi thôi, nhìn bề ngoài họ rất trẻ nên không ai tin rằng họ còn có đứa con thứ tư.

Dạ Hề Hề vẫn lắc đầu: “Tôi không biết... Tôi không biết...” Mấy người này nói toàn những lời kì lạ..., rõ ràng bọn họ lớn hơn cô nhiều như vậy sao lại nói là em trai và em gái của cô... Cô không tin.

Trong lòng Dạ Hề Hề rất lo lắng, cô giật lại bàn tay của mình một lần nữa rồi tiếp tục ôm chặt hai chân của mình.

Tình cảnh này duy trì suốt nửa tiếng đồng hồ, chỉ cần có người đến gần là cô lập tức sợ hãi lui về phía sau, lui đến mức dán chặt vào góc giường, cô đã quên hết mọi thứ, cô không hiểu gì và càng không tin bất cứ thứ gì.

Cô yếu ớt như đứa trẻ con, ngây thơ không biết gì về thế giới này.

Đôi vợ chồng trẻ đang định bước lên thì người vệ sĩ đứng ngoài cửa đột ngột chạy vào, y vừa thở hổn hển nuốt nước miếng vừa hoảng hốt run rẩy nói: “Tiên... tiên sinh, hần... hần đến rồi...”

Mọi người trong phòng đều không có phản ứng gì, ngược lại còn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn về phía cô gái ở trên giường, bọn họ vừa như lo lắng, khó chịu, lại giống như đang chờ đợi cái gì đó.

Bên ngoài phòng vọng đến một loạt tiếng bước chân mạnh mẽ có trật tự, tiếng bước chân ngày một lớn dần. Không cần nhìn cũng biết, chắc chắn có một đám vệ sĩ áo đen đang đứng đầy cả dãy hành lang bên ngoài, dẫn đầu đám người đó là một người đàn ông có dáng người tiêu chuẩn, khoác bên ngoài một bộ quần áo màu đen, trên mặt đeo một chiếc kính đen giúp toàn thân anh như một tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ.

Anh xuất hiện mang theo hơi thở lạnh lùng cao quý, và thái độ cao ngạo như chim ưng, phụ nữ nhìn thấy anh chắc chắn phải thét ầm ĩ, nhưng trong đó không bao gồm cả những người phụ nữ có mặt trong phòng bệnh này.

Lúc cửa bị đẩy ra, một trận gió lạnh ủa vào thổi qua Dạ Hề Hề, cô mơ màng ngược lên nhìn người đàn ông vừa xuất hiện ở cửa, dòng máu lai giữa Italy

và Trung quốc khiến cho người đàn ông này trở thành động vật giống đực đẹp nhất mà cô từng thấy trên đời này.

Anh gỡ kính xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô gái quần băng gạc đang ngồi trên giường, sau đó anh chuyển tầm mắt sang đôi vợ chồng trẻ đứng gần đó rồi gật đầu chào hỏi: “Dì Dạ, chú Sơ.”

Hai vợ chồng cũng gật đầu, và tiếp tục quay lại với đứa con gái đột nhiên trở thành người ngốc của mình.

Còn mười người vệ sĩ đứng ở cửa luôn thề sống thề chết bảo vệ tiểu thư lại quay sang trở mắt nhìn nhau, tại sao bầu không khí lại hòa bình như vậy... Người đàn ông có khí thế vương giả này quen biết đại tiểu thư và Sơ tiên sinh sao?

Anh bước từng bước vững chắc tới bên cạnh giường bệnh, Dạ Lai Lai và Dạ Mạt đều đứng lên, Dạ Mạt là cậu thanh niên tóc vàng lạnh lùng không thua gì ông bố Sơ Thúy của cậu, cậu vốn là người rất ít nói chuyện với người khác, bây giờ lại gật đầu với người đàn ông này, miễn cưỡng nói: “Anh... nhìn chị ấy chút đi”

Toàn bộ mọi người đều đi ra ngoài, chỉ còn lại Dạ Hề Hề và người đàn ông có vẻ đẹp như thần kia ở trong phòng bệnh. Dù các vị chủ nhân không nói gì nhưng trong lòng mười người vệ sĩ của Dạ Hề Hề đều cảm thấy không thể yên tâm, bọn họ tò mò nhìn chân nhìn vào trong phòng nhưng lại bị đám người Dạ Lai Lai kéo ra: “Các anh không cần lo lắng, trên thế giới này, người mà chị muốn gặp nhất chính là anh ấy.”

Mười người vệ sĩ đều kinh ngạc há to mồm, Dạ Lai Lai khẽ cúi đầu: “Bằng chứng là lúc gặp chuyện không may chị luôn ôm quyền sở về kia.”

Lúc này mười người vệ sĩ mới chợt nhớ ra, bọn họ vẫn luôn cảm thấy người con trai trong các bức phác họa của tiểu thư trông rất quen, giờ mới chợt hiểu ra, đó... đó không phải là anh ta sao? Đương gia của tổ chức Mafia đứng đầu thế giới – Jersey Moramike.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Có Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Chồng Chưa Cưới

Anh ấy đẹp quá... Cô bất giác nghiêng đầu, cười ngây ngô với anh.

Thấy cô gái ngồi trên giường đang cười với mình, Jersey Moramike liền vững bước đi tới xoa đầu cô, vừa dịu dàng vừa không được tự nhiên, hỏi: “Hề Hề, nói cho tôi biết, tôi là gì của em?”

Cô cười ngọt ngào nhìn người đàn ông cực kỳ đẹp trai trước mặt, ngây ngô lắc đầu.

Anh khẽ nhếch môi cười: “Nhớ kỹ, sau này không được quên nữa, tôi là chồng chưa cưới của em.”

Cô kinh ngạc tròn tròn hai mắt: “Chồng chưa cưới...? Là cái gì...” Đột nhiên cô hơi sợ hãi nắm chặt góc chăn muốn lui về phía sau nhưng phát hiện ra đã không còn chỗ để lui nữa, cô cúi đầu căng thẳng không dám nói câu nào.

Anh bước đến ngồi xuống bên giường, duỗi tay ôm lấy cô, anh khẽ nâng cái đầu hơi cúi của cô lên, lạnh giọng kiên nhẫn giải thích: “Chồng chưa cưới... chính là người đàn ông mà em sắp kết hôn. Chúng ta sắp kết hôn rồi.”

“Kết hôn...? Đó lại là cái gì?” Khi nhìn sâu vào đôi mắt màu xanh biếc của anh, hầu như cô không hề cảm thấy sợ hãi bởi vì cô nhìn ra được chắc chắn anh ấy sẽ không làm hại mình, tuyệt đối sẽ không làm hại mình.

Nhìn dáng vẻ ngây thơ mà đàn độn của cô, anh ôm cô vào trong ngực, trầm giọng lầm bầm từng tiếng: “Nhớ kỹ, tên em là Hề Hề, Dạ Hề Hề. Còn tôi... là Trạch. Trạch của em.”

Tìm khẽ nhói đau, ở nơi mà cô không nhìn thấy đôi mắt anh trở nên sâu thẳm và âm trầm, ánh mắt rơi xuống quyền sở về ở đầu giường một lúc lâu cũng không dời đi.

Cô tròn tròn mắt, hơi luống cuống, nhưng mùi hương trên cơ thể người này... khiến cô có cảm giác an toàn, bàn tay bối rối căng thẳng chậm rãi đặt lên lưng hắn rồi từ từ nhắm mắt lại, giống như một đứa trẻ lạc đường rốt cuộc cũng tìm được ngôi nhà của mình.

Dạ Hề Hề nhanh chóng ngủ thiếp đi, anh đặt cô lên giường rồi cúi đầu hôn lên trán cô, đã bao lâu rồi anh không hôn lên trán cô như vậy... Ba năm? Hay bốn năm?!

Đưa tay sờ lên cái trán của cô, đôi mắt màu xanh biếc lóe lên tia sáng, khẽ vuốt ve, một lát sau anh mới dời bước đến đầu giường, vươn tay mở quyền sở về ra, khi nhìn thấy hình vẽ trên quyền sở và một dòng chữ nhỏ được ghi bên dưới, cơ thể anh lập tức cứng lại.

Anh đưa bàn tay thô ráp ra nhẹ nhàng vuốt ve người trong bức tranh, trên đó đứng là mình.

Khỏe môi thậm chí còn nhoeo cười, thì ra ở trong lòng cô, thứ mà cô muốn nhìn thấy nhất chính là nụ cười của anh sao? Cô bé ngốc này...

Tặng cho người đàn ông của em: Lục Ý Trạch. Sinh nhật vui vẻ.

Tháng sau chính là sinh nhật của anh, bây giờ anh mới giật mình nhớ ra thì ra cũng sắp đến sinh nhật của cô rồi, dù sao anh cũng chỉ lớn hơn cô mười lăm ngày.

Sau lưng có tiếng động, anh không cần quay đầu lại cũng biết là ai.

Tuy các cô có bề ngoài giống nhau như đúc nhưng tính tình lại hoàn toàn khác nhau.

Dạ Hề Hề linh động, giảo hoạt, có lúc lại hồn nhiên đáng yêu, cô quan tâm đến tất cả những người mà cô để ý, tính tình rất dễ nóng giận, không chịu nổi một phép khích tướng nhưng cũng là người chân thật nhất thế gian.

Dạ Lai Lai dịu dàng sẵn sàng, từ lúc sáu tuổi đã thay cha mình đi nước Anh làm nữ tước, có được danh lợi, vinh quang và tiền bạc nhưng không hề kiêu ngạo, cũng không lên mặt như những kẻ có tiếng tăm khác, cô khiêm tốn và rất quan tâm đến người nhà của mình.

Còn Dạ Mạt tuy là con trai, cũng đi theo ông ngoại từ năm sáu tuổi đến nước Anh học cách làm một thương nhân lợi hại nhất, hiện giờ cũng đã thành công trở thành đối thủ có sức uy hiếp lớn nhất đối với cha mình, nhưng cả người cậu ấy lại mang theo hơi thở quá lạnh lùng, tuyệt tình.

Tuy chị em sinh ba bọn họ có tính cách hoàn toàn khác nhau nhưng một người quen biết họ từ khi lọt lòng như Jersey Moramike hầu như có thể nắm rõ hô hấp của họ trong lòng bàn tay, có thể dễ dàng nhận ra bất cứ ai trong bọn họ.

“Hề Hề bị tảng đá đập vào đầu, em muốn để Sở Thanh đến khám cho chị ấy.” Dạ Lai Lai vòng tay trước ngực, đứng bên cạnh khẽ nói, lúc nhìn thấy bức tranh, cô cũng hơi sững người: “Em biết sẽ có một ngày chị ấy bị tổn thương vì anh. Có phải hai người quá quen thuộc nhau nên sớm đã đánh mất loại tình cảm mãnh liệt kia không? 23 năm đối với rất nhiều cặp vợ chồng mà nói là một khoảng thời gian rất dài, mấy ngày trước Hề Hề có gọi điện thoại cho em, chị ấy nói chị ấy muốn cố gắng cứu vãn lại chút tình cảm mong manh giữa hai người, chị ấy nói chị ấy không muốn đánh mất cả thứ tình cảm mong manh duy nhất ấy. Ý Trạch, anh cũng giống như anh trai của bọn em, mọi người trong gia tộc chúng ta đều có thể nhìn thấy tình cảm mà Hề Hề dành cho anh, anh đã không cần chị ấy thì nhân lúc bây giờ chị ấy không biết gì... buông tay đi. Dù sao cũng đã có Sở Thanh ở đây, Cổ Luân cũng luôn túc trực bên cạnh. Nếu cả đời Hề Hề đều như vậy... Em cũng sẽ chăm sóc chị ấy cả đời.”

Dạ Lai Lai vừa dứt lời, người đàn ông phía trước liền xoay vạt người lại đưa tay bóp chặt cổ cô, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt cô thì lại lập tức rút tay lại.

Một lúc sau anh mới trầm giọng cười, bên môi thoáng hiện lên một tia giễu cợt: “Con nhóc này giờ cũng biết cười nhạo tôi rồi. Em không phải không biết đối với tôi, cô ấy có vai trò thế nào...” Thì ra bên cạnh cô luôn có những người như thế vây quanh.

Là bởi vì cô ấy luôn ở bên cạnh mình quá lâu cho nên mình mới không chú ý tới sao?

“Em không biết. Là món đồ chơi? Là kẻ thù? Hay là bạn tình? Tuy Hề Hề chưa từng nói qua với em nhưng em nghĩ chị ấy hẳn đã sớm là người phụ nữ của anh rồi. Chị ấy thậm chí còn không dám xác định và sợ hãi, không biết chị ấy có phải là người phụ nữ duy nhất của anh hay không.” Dạ Lai Lai nhất quyết không buông tha, đây là lần đầu tiên cô nói chuyện hùng hổ dọa người như vậy.

“Không.” Lần này anh lập tức ngắt lời cô, lại quay đầu nhìn về phía gương mặt trắng bệch của cô gái đang ngủ trên giường: “Cô ấy là người phụ nữ duy nhất của tôi. Vĩnh viễn đều là như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Có Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Cái Tên Chỉ Thuộc Về Mình Em!

Edit: Pe Heo

Beta: Vịt

Dạ Lai Lai cười khê: “Rất cuộc anh cũng chịu nói ra những lời trong lòng, thật không dễ dàng gì.”

Về mặt Jersey Moramike hơi mất tự nhiên, khi nhìn Dạ Lai Lai còn mang theo một chút tức giận: “Con nhóc này cũng dám nói với anh như vậy. Sao nào, có được câu trả lời mà em muốn nên vui lắm hả?”

“Cũng tạm được.” Cô nhú mày, cười khê: “Nếu nói tiếp nữa em sợ anh sẽ thật sự bóp chết em mất. Được rồi, chúng ta qua phòng của bác sĩ thôi, bố

mẹ bảo em tới gọi anh qua đó. Ở cửa có mười người của nhà em và vệ sĩ của anh đứng gác, anh cứ yên tâm đi.” Nói xong Dạ Lai Lai nhanh chóng lôi kéo anh rẽ tương lai ra ngoài.

Cửa được đóng lại, người ở trên giường vẫn ngủ say như cũ nên không nghe thấy câu nói mà cô luôn mong đợi bấy lâu nay.

Trong phòng làm việc, vị bác sĩ trẻ tuổi bị đánh cho sưng tấy mặt mũi ban nãy lo sợ nhìn toàn bộ đám người đẹp trai xinh gái đang đứng đầy trong phòng, dù anh ta bị đánh đến sưng mắt nhưng vẫn cố gắng mở to ra để nhìn cho rõ. Đúng lúc nhìn thấy Dạ Lai Lai bước vào, anh ta càng thêm kinh ngạc, sao lại có thể có hai người giống nhau như đúc đến vậy? Nhưng khi nhìn kỹ lại mới hiểu ra hai người đó nhất định là sinh đôi.

“Bác sĩ, rốt cuộc con gái tôi bị làm sao? Có thể hồi phục được hay không? Khi nào thì hồi phục lại? Vết thương của con bé có nghiêm trọng không? Chúng tôi có cần phải chuyển viện không?” Một vị phu nhân xinh đẹp người Trung Quốc vừa dùng lực kéo lấy tay bác sĩ vừa luôn miệng đặt câu hỏi khiến anh ta sững sốt nửa ngày cũng không có phản ứng.

Nhìn tay của bà, một người đàn ông tóc vàng bước nhanh tới kéo tay người vợ xinh đẹp của mình lại ôm vào trong lòng, sau đó dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía vị bác sĩ trẻ tuổi, ý nói tốt nhất anh ta nên lập tức trả lời câu hỏi.

Vụt một cái, bóng dáng màu đen lập tức xuất hiện ở trước mặt vị bác sĩ trẻ, giọng nói trầm thấp lạnh lẽo đặt câu hỏi nhưng lại giống như ra lệnh: “Mau trả lời đi, cậu nên biết một người trước khi chết phải chịu đựng bao nhiêu đau đớn!” Ánh mắt lạnh như băng kia nói cho anh ta biết, nếu bây giờ anh ta không lập tức thành thật trả lời thì nhất định sẽ bị giết chết ngay tại chỗ.

Vị bác sĩ bị đe dọa run lẩy bẩy không nói nên lời, cuối cùng một người đàn ông mặc áo đen bước tới nhẹ nhàng kéo Cổ Luân lại, rồi vỗ vỗ lên cổ áo của vị bác sĩ nọ, hai tròng mắt nguy hiểm híp lại thành một đường nhỏ, khóe môi nhếch lên cười khê, hẳn không nhìn về phía bác sĩ mà nói: “Không cần uy hiếp cậu ta nữa, có điều, nếu cậu ta dám nói sai một câu nào, tôi tuyệt đối sẽ khiến cậu ta không thể tìm thấy một cơ hội sinh tồn nào trên trái đất này.”

Vị bác sĩ kia bị dọa đến mức sắp phát bệnh tim, người đàn ông cực kỳ đẹp trai mà ngay cả một người đàn ông như anh ta khi nhìn thấy cũng cảm thấy ghen tị này chính là người nguy hiểm nhất! Vị bác sĩ cố gắng nuốt một ngụm nước miếng mới đáp lại: “Tôi nói, tôi nói, tôi lập tức nói đây.”

Kéo lại cổ áo rồi lui về bên cạnh bàn, trong lòng anh ta kêu rên, đây là cái thời đại gì vậy chứ.

Đôi môi trắng xanh run rẩy, anh ta lắp bắp: “Những... những điều tôi nói về bệnh tình của Dạ tiểu thư đều là sự thật, cô ấy thật sự bị thương ở đầu nên chỉ số thông minh hiện nay của cô ấy chỉ bằng một đứa bé năm tuổi bình thường, trường hợp này trước đây đã từng xảy ra rồi, hiện giờ chúng tôi không có cách nào nói cho các vị biết chính xác về thời gian cô ấy khôi phục trí nhớ và chỉ số thông minh. Có lẽ là hai tháng sau, cũng có thể là cả đời.”

Vị phu nhân xinh đẹp người Trung Quốc tên Dạ Ly nghe vậy thiếu chút nữa ngất lịm, may mắn bà được người chồng tóc vàng đỡ lấy ôm vào lòng an ủi: “Không sao đâu, chúng ta không nên gấp gáp.”

“Vậy... phải chữa trị như thế nào?” Dạ Bạch Tường nhìn cô con gái suýt ngất xỉu của mình, lại càng thêm lo lắng cho đứa cháu gái vẫn còn đang nằm trên giường bệnh.

Bác sĩ nói: “Tình hình trước mắt chỉ có thể điều trị trong thời gian dài, cứ để cô ấy sinh hoạt trong một hoàn cảnh thoải mái thì có lẽ sẽ khôi phục lại được.”

Đoàn người đi ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, lúc này chân của vị bác sĩ kia mới nhũn ra, cả người trượt xuống ghế, miệng thờ dốc. Bàn tay anh ta nhanh chóng lật giở xấp hồ sơ của các bệnh nhân, khi nhìn thấy ba chữ Dạ Hề Hề mới dừng lại. Bỗng dưng anh ta thông minh ra một chút, lúc này mới nhớ lại tình hình xảy ra khi nãy, chẳng lẽ Dạ Hề Hề này chính là... Thiếu đương gia của tổ chức Mafia người Hoa duy nhất ở Italy sao...? Nếu đúng là vậy thì những người mà anh ta vừa mới gặp chẳng phải là... Trời ơi, thật không thể tin được chính anh ta mới vừa chạy một vòng quanh Quỷ Môn quan về, suýt chút nữa đã không còn mạng nữa rồi, giờ ngẫm lại anh ta mới cảm thấy sợ mà gục xuống khóc nức nở, trong lòng không ngừng cảm ơn Chúa đã cứu anh ta.

Dạ Lai Lai chậm rãi bước về phía trước, đột nhiên cô nghe thấy giọng nói lạnh lùng của một người đàn ông vang lên từ phía sau: “Ông nội, dì Dạ, chú Sơ, xin để cháu mang Hề Hề về lâu đài St.Gura. Cháu sẽ chăm sóc cho cô ấy.”

Phút chốc, tất cả mọi người đều quay đầu lại, dùng đủ loại ánh mắt nhìn về phía hắn, có nghi ngờ, có tò mò, cũng có vui vẻ.

“Ta không đồng ý.” Người đầu tiên phản đối là đương gia của gia tộc Veily – Dạ Bạch Tường. Thằng nhóc này vẫn luôn là đối thủ một mất một còn của tổ chức bọn họ, ông tuyệt đối không đồng ý để cô cháu gái mình yêu thương nhất vào miệng sói.

“Cậu... vì sao lại muốn làm như vậy?” Làm mẹ, Dạ Ly cũng không để ý tới lời phản đối của cha mình mà nhìn về phía Jersey Moramike, người đàn ông này ưu tú không kém gì cha của hắn.

“Bởi vì cô ấy là vợ chưa cưới của cháu. Hơn nữa cháu có thể giúp cô ấy khôi phục lại trí nhớ và chỉ số thông minh.” Làm sao anh có thể để cho cô tùy ý quên đi toàn bộ mọi thứ, tuyệt đối không có khả năng đó.

Dạ Ly khẽ cúi đầu cười mỉm, khi ngẩng đầu liếc sang chồng mình, thấy được sự đồng ý trong mắt ông, lúc này bà mới quay đầu nhìn Jersey Moramike: “Tuy hai người các con ở bên nhau từ bé đến lớn nhưng chưa từng cử hành nghi thức đính hôn, mặc dù lúc Hề Hề còn nhỏ dĩ cũng từng nói với nó về hôn ước của hai đứa nhưng mỗi hôn ước này là do di và mẹ con định ra lúc trước khi sinh các con, nên hết thảy vẫn phải xem sự phát triển của hai đứa, nếu con không muốn cũng không có vấn đề gì, dù sao với bộ dạng hiện nay của Hề Hề... không ai có thể ngờ được. Nếu con có thể chăm sóc con bé thì chúng ta sẽ càng vui mừng hơn bởi vì... Chúng ta đều biết người ở trong lòng con bé là ai.”

Dạ Bạch Tường bị bỏ quên, một mình đứng phơi nắng ở một bên, không ai thèm để ý tới ông.

Nhìn khóe môi Jersey Moramike mang đầy ý cười bước tới phòng bệnh của cháu gái, ông tức giận lập tức đuổi theo sau, đến trước cửa Dạ Bạch Tường nhìn thấy cháu gái đã tỉnh dậy đang đứng ở đầu giường chăm chú nhìn bức tranh cô vẽ, người trong bức tranh đó vô cùng quen thuộc, chính là người đàn ông đang đứng ở trước mặt cô.

Dạ Hề Hề đưa tay vuốt nhẹ lên bức phác họa, khi ngẩng đầu lên nhìn thấy người trong tranh đang đứng ở trước mặt mình, cô ngây ngô cười: “Chú là anh ấy ư? Lục, Ý, Trạch, đây là tên của chú sao?”

Nghe thấy cô gọi mình bằng chú, cơ thể anh khẽ run lên, rồi lại bất đắc dĩ nhẹ nhàng gạt đầu, đưa tay ôm cô vào ngực mình nhẹ giọng thở dài.

Đây là tên tiếng Trung của anh, nhưng cái tên này chỉ thuộc về một mình cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thích Hợp

edit: Pe Heo

Beta: Vịt

Mọi người đều biết trong lâu đài St.Gura chỉ có đương gia của gia tộc Moramike mới có thể vào ở, vì thế người phụ nữ duy nhất được ở trong đó cũng chỉ có thể là nữ chủ nhân của nó.

Dạ Lai Lai nhìn Dạ Hề Hề đang ngồi trên ghế sofa ôm một chú gấu bông, đây là điều mà chị ấy luôn mong ước, nhưng giờ đây lại quên hết, đến bây giờ Dạ Lai Lai vẫn còn chưa tiếp nhận được chuyện đã xảy ra với chị gái của mình, chị ấy vốn là người có tính tình khá táo bạo lại tính ranh cô quái nhưng bây giờ lại trở thành người ngốc.

Chuyện này càng khiến cô sợ hãi và khó mà tiếp nhận hơn so với tận thế năm 2012.

Lại quay đầu nhìn về phía mẹ và người đàn ông đang sắp xếp hành lý, vì sao đàn ông luôn đi đến khi mất đi rồi mới học được cách quý trọng? Tuy Dạ Lai Lai luôn sống ở nước Anh, nhưng cô cùng Dạ Hề Hề và Dạ Mạt vốn dĩ là chị em sinh ba, cái tên Dạ Mạt kia tính tình lạnh lùng vô tình, quái thai giống bố thì khỏi cần nói đến, chỉ có chị em bọn cô tâm linh tương thông, lại vô cùng yêu thương nhau nên gần như là ngày nào cũng phải gọi điện thoại tám chuyện.

Mỗi ngày cô đều nghe Dạ Hề Hề nói về người đàn ông tên Lục Ý Trạch này, cũng may mẫu người đàn ông của Dạ Lai Lai hoàn toàn khác xa nếu không thì nhất định rất thảm.

Mọi chuyện từ nhỏ đến lớn của Dạ Hề Hề, Dạ Lai Lai đều biết rõ. Năm lên sáu chị ấy nói muốn kế thừa tổ chức của ông ngoại ở Italy dù chị ấy không phải là người có tính hiếu chiến, tất cả mọi việc chị ấy làm đều là vì... Lục Ý Trạch, cậu bé năm ấy muốn ở lại Italy kế thừa sự nghiệp gia tộc của bố anh ta.

Dạ Hề Hề làm mọi việc đều vì Lục Ý Trạch, nhưng anh ta luôn khi gần khi xa, khi thì đối tốt với chị ấy, yêu thương lên tận trời, lúc lại lạnh lùng xa cách khiến cho Dạ Hề Hề cảm thấy giữa hai người không còn chút khả năng nào, giống như hai người xa lạ.

Dạ Hề Hề chưa bao giờ viết nhật kí nhưng Dạ Lai Lai chính là quyển nhật ký của cô ấy, thậm chí Dạ Lai Lai có thể nói ra tất cả mọi chuyện từng xảy ra giữa Dạ Hề Hề và Lục Ý Trạch, chuyện này suýt nữa đã trở thành cơn ác mộng của Dạ Lai Lai.

Sắp xếp xong quần áo, mẹ đi tới bên cạnh Dạ Lai Lai, vươn tay cầm lấy tay cô: “Con vẫn còn lo lắng sao?”

“Mẹ... mẹ nói anh ta có thể chăm sóc tốt cho Hề Hề không? Con cảm thấy hơi lo lắng... Hay cứ để chị ấy qua nước Anh với con? Con là nữ tước, nơi con ở có vườn hoa rộng lớn rất thích hợp cho Hề Hề hồi phục sức khỏe.” Có thể nói Dạ Lai Lai rất hiểu Lục Ý Trạch nhưng cô cũng cảm thấy mình chưa hoàn toàn hiểu hết về anh ta.

“Lai Lai, con không tin Ý Trạch sao? Nhưng lúc này chị của con chỉ không sợ mình anh ta, chẳng lẽ con không nhận ra dù con bé không nhớ được hay trở thành đần độn thì trong mắt cũng chỉ có mình anh ta thôi sao?” Dạ Ly giải thích cho đứa con gái thứ hai rồi nhìn về phía Dạ Hề Hề.

Dạ Lai Lai cũng nhìn qua, lúc này mới phát hiện Dạ Hề Hề đang trốn đằng sau con gấu bông vụng trộm nhìn người đàn ông ở trước mặt.

Dạ Lai Lai chỉ biết thở dài, dù không muốn tin nhưng sợ rằng đời này của Dạ Hề Hề sẽ không thể tách rời khỏi người đàn ông này rồi.

Dạ Ly sâu kín nhìn về phía con gái cả của mình, sau đó giờ tay vén sợi tóc của cô ra sau tai, tính tình của Hề Hề giống như bà, rất cố chấp trong chuyện tình cảm, cũng ngốc nghếch nên phải chịu nhiều đau khổ.

Có điều bà không lo lắng về Lục Ý Trạch, người có một ông bố si tình và một bà mẹ cũng si tình chẳng kém thì người con chắc chắn không phải là động vật máu lạnh, nếu cậu ta thật sự là người vô tình thì bà tuyệt đối sẽ không ngồi xem, để mặc con gái nhảy vào hố lửa.

Mặc cho mình bị ba người phụ nữ nhìn chăm chú, Lục Ý Trạch vẫn bình tĩnh mở quyển sổ về đang cầm trong tay, khoe môi anh nhẹ nhàng kéo lên thành một nụ cười khó nhận ra, khi lật đến trang cuối cùng anh ta nhận thấy có một tấm thẻ sách đang kẹp ở đây. Nói thật thì tấm thẻ sách này cực kỳ xấu, lại cũ, bên trên in hình một đôi môi xấu xí.

Không ngờ khi lật ra phía sau, trên tấm thẻ sách lại có vài dòng chữ viết tay bằng tiếng Trung: Anh ấy nói nó hợp với mình. Lần đầu tiên anh ấy nói có cái gì đó hợp với mình. Tuy cái thứ “Môi thơm” này nhìn thật khó coi, lại còn do một tên mà mình không thích tặng cho nữa chứ.

Anh cau mày, bởi vì anh thật sự không nhớ nổi chuyện này đã xảy ra như thế nào, nhưng cô ấy lại giữ gìn nó tốt như vậy.

Bàn tay nhanh chóng vo tấm thẻ sách lại rồi ném thẳng vào trong thùng rác, sau đó anh xoay người cầm tập tranh đi về phía cô, một tay nhắc hành lý, một tay kéo tay cô dịu dàng nói: “Chúng ta đi thôi, đến nhà của anh.”

“Nhà của chú?”

“Đúng, về sau cũng sẽ là của em. Đó là nơi thích hợp nhất với em”

Dạ Hề Hề có vẻ rất vui mừng, ánh mắt sáng rực lấp lánh.

Cô gật đầu thật mạnh, bởi vì trong tất cả những người ở đây thì anh là người mang lại cho cô cảm giác an toàn nhất.

Xe của Jersey Moramike ngang nhiên phóng ra khỏi tổng bộ Veily, chuyện này đối với tất cả anh em trong Veily mà nói là chuyện không thể chấp nhận được, đã thế anh ta còn mang theo Thiếu đương gia của bọn họ đi mất, điều này còn khiến cho họ tức giận hơn so với việc bị cướp vợ cướp con, nhưng ... ngay cả Đương gia cũng không có quyền phản kháng huống chi là bọn họ, Ai bảo đương gia của bọn họ rất sợ con gái nên ông không hề có quyền lợi nói chuyện ở đây.

“Bố à, con biết bố vẫn luôn phản đối Hề Hề ở cùng một chỗ với Ý Trạch, dù cậu ấy đổi tên thành Jersey Moramike nhưng ở trong lòng của Hề Hề thì cậu ấy vĩnh viễn chỉ là Lục Ý Trạch, là người đàn ông mà con bé thích từ nhỏ mà thôi. Bây giờ Hề Hề gặp chuyện không may và bố đã không giữ lời hứa với con, bố đã không chăm sóc tốt cho con bé vì thế bố vẫn nên suy nghĩ lại xem nên tìm người thừa kế tiếp theo như thế nào đi.” Dạ Ly tựa vào bên cạnh cửa, cặp lông mày xinh đẹp cau lại, sau đó bà xoay người đi vào trong nhà.

Bà tin rằng con gái bà sẽ khỏe lại, con bé tuyệt đối sẽ không trở thành một người đàn độn cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Sống Chung

Dạ Hề Hề rất sợ hãi, lúc tỉnh dậy cô thấy có rất nhiều người ở trong phòng, mọi người đều nói những chuyện mà cô nghe không hiểu. Cô nhận biết được mặt chữ nhưng lại không biết những người trước mặt này là ai. Cô không biết mình bị làm sao, càng không rõ bản thân là ai và tại sao cô lại ở chỗ này? Trong đầu cô chỉ có ý nghĩ đơn giản là sợ những người này sẽ làm tổn thương đến mình.

Nhưng rồi chú ấy xuất hiện, chú đứng ở cửa sau đó từ tốn đi về phía cô, ngay ánh mắt đầu tiên cô đã bị chú ấy hấp dẫn, chú dùng ánh mắt kiên định nhìn cô, nói với cô bằng giọng nói có lực: “Nhớ kỹ, sau này không được phép quên nữa, tôi là chồng chưa cưới của em”

Vòng ôm của chú cho cô cảm giác rất an toàn, nó khiến cô không còn run rẩy, và sợ hãi như trước nữa, tựa vào trong lòng chú khiến cô có thể đi vào giấc ngủ.

Bây giờ chú ấy lại nói muốn đưa cô tới nhà của chú, cô không hề do dự đồng ý ngay, bởi vì cô ... muốn sống chung với chú, cô nghĩ rằng chỉ cần đứng ở bên cạnh, chú chắc chắn sẽ bảo vệ cô, phải không?

Xe chạy vào một khu rừng cao vút, Dạ Hề Hề áp mặt vào gần cửa sổ, khuôn mặt tròn trịa ngây thơ phản chiếu lên mặt kính trong suốt, Dạ Hề Hề mang trong mình dòng máu lai Trung Anh, nhưng dáng vẻ của cô phần lớn giống mẹ cô- Dạ Ly, đôi mắt đen láy, khuôn mặt trái xoan của người Trung Quốc, chỉ có khí chất cao quý không thể khinh thường trên người cô là giống huyết thống quý tộc của bố. Cô rất xinh đẹp, đẹp đến mức bất kỳ người đàn ông nào khi nhìn thấy cũng đều phải bồi hồi thổn thức, nhưng không ai dám lại gần cô, Có ai dám đến gần nữ đương gia của giới hắc đạo chứ? Hơn thế nữa, từ nhỏ đến lớn ánh mắt của cô đều chỉ dừng lại ở trên người một người đàn ông duy nhất.

Người đàn ông ngồi bên cạnh đang không ngừng múa ngón tay trên bàn phím laptop, thỉnh thoảng lại nhìn sang cô gái nhỏ đang ôm gấu bông ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Dạ Hề Hề đã từng tới lâu đài St.Gura, hơn nữa không phải chỉ một lần, tuy không đến quá nhiều lần nhưng trong suốt 17 năm anh ở trong lâu đài St.Gura, ngoại trừ mẹ và em gái thì chỉ có duy nhất mình cô là phụ nữ được bước chân vào tòa lâu đài này.

Dù lấy có tham gia tiệc tùng hoặc là lấy việc công làm việc tư tiếp cận anh sau đó mặt dày không chịu về, hay dùng thái độ đối địch ngang nhiên đến rồi lên lút về, bất cứ hành động nào cũng là ký ức sâu đậm trong lòng anh.

Nhưng chắc chắn sẽ không phải là kiểu tiến vào lâu đài St.Gura với bộ dạng như thế này.

Thuộc hạ dừng xe một lát, Jersey Moramike đóng lại laptop để trên đùi, không ai tin được lúc anh nhận được cú điện thoại nói cô bị thương, lúc đó trong lòng anh có tâm trạng gì. Cô rất ít khi bị thương, mà cho dù có bị thương cô cũng không nói cho anh biết, một mình chịu đựng, lên lút chữa trị cho tốt rồi mới làm như không có việc gì thỉnh thoảng nhắc lại với anh, Người gọi điện tới hôm đó chính là Dạ Mạt.

Nghe xong, anh hận không thể lập tức chạy tới bệnh viện, kiểm tra một vòng thân thể cô xem có bị thương ở đâu không.

Nhưng làm sao có thể không xảy ra việc gì được chứ, cô thế mà lại trở thành một đứa trẻ?

Lúc Dạ Hề Hề năm tuổi chắc chắn thông minh hơn so với Dạ Hề Hề ở tuổi 23, bởi vì hồi năm tuổi cô đã biết đem coke đổi thành dấm chua cho anh uống, từng cãi nhau với anh, từng cùng anh chơi tháo đạn, nhưng cô gái Dạ Hề Hề 23 tuổi này chỉ biết ngoan ngoãn gọi anh là chú với đôi mắt trong veo, khiến anh cảm thấy đau lòng.

Đối với anh thì Dạ Hề Hề là cái gì? Trách nhiệm ư? Hay vợ chưa cưới? Cho tới bây giờ anh cũng chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Dạ Hề Hề là một người tình quái có thần kinh thép, mọi việc đối với cô dường như rất dễ dàng, mà anh lại bẽ bộn công việc... Bận ổn định thế lực của mình và mở rộng gia tộc sau khi đứng lên nắm quyền.

Nhưng hiện tại thì sao, anh đang đau lòng ư? Anh hoàn toàn không cần phải có trách nhiệm với cô, bởi vì dù hai người ở chung với nhau từ nhỏ đến lớn nhưng chưa từng chính thức định ra mối hôn nhân này, thế nhưng Dạ Hề Hề đối với anh... hoàn toàn không giống bất kỳ người phụ nữ nào khác.

Xét cho cùng thì khác ở chỗ nào, anh cũng không biết. Cô giống như một người bạn, cũng có thể là một người thân, mà có lẽ... là một người vợ. Nhưng anh biết rõ cô là người phụ nữ của mình, là người mà không ai có thể thay thế được.

Xe từ từ chạy vào khu vực lâu đài St.Gura, xuyên qua khu rừng, một tòa lâu đài cổ kiểu Châu Âu dần hiện ra, nó chính là lâu đài St.Gura cổ với nền kiến trúc mấy trăm năm lịch sử, tám mặt được vây quanh bởi rừng rậm, và trong khu rừng xung quanh được đặt rất nhiều bẫy rập mai phục, đòi hỏi các đương gia của gia tộc Moramike đều sống ở nơi này.

Chỉ có người đứng đầu gia tộc mới có tư cách sống ở nơi đây, và được thay mặt gia tộc Moramike thực hiện bất kỳ quyền lợi nào, ngay cả cha mẹ của chủ nhân cũng chỉ có thể ở biệt thự bên ngoài rừng rậm.

Nhưng quy định đó đã được sửa đổi từ đời trước vì Samon Moramike cùng với người vợ Đông phương của ông là Lục Ca Ca đã sống chung ở đây 17 năm, sau đó con trai trưởng của bọn họ là Jersey Moramike cũng tiếp nhận sự nghiệp của gia tộc nên sống luôn ở đây, khiến cho tòa lâu đài này trở nên có hơi ấm tình thân hơn. Gia tộc Moramike có nhiều thay đổi đáng kể dưới thời của Samon, ngoại trừ vài mối lam ân về súng ống đạn dược, bọn họ còn kinh doanh thêm trong các lĩnh vực trang sức, bất động sản và sản xuất đồ điện tử. Cứ như vậy ngày càng phát triển thành một gia tộc khổng lồ, dù thế bọn họ cũng không hoàn toàn thoát ly khỏi cái gốc ban đầu, công việc buôn bán vũ khí vẫn chiếm doanh thu cao nhất., chính phủ Italy và các quốc gia nhỏ xung quanh vẫn muốn hợp tác mua súng ống đạn dược với họ, nhờ thế mà thế lực của họ vẫn vững vàng ở mảnh đất này bao nhiêu năm không thay đổi.

Xe dừng ở trong vườn hoa, một loạt những người mặc đồ đen sắp thành hai hàng dài đứng chờ sẵn bên ngoài khom lưng cúi đầu mở cửa xe, Dạ Hề Hề căng thẳng ôm chú gấu Teddy ngồi trên xe trong khi người đàn ông bên cạnh đã nhanh chóng bước xuống. Khi anh bước tới cô nghe thấy người đàn ông mặc áo đen cung kính gọi anh là “Tiên sinh.”

Đây là xưng hô được tổ chức thống nhất sau khi cha anh lên nắm quyền.

Người đàn ông cũng không quay đầu lại, anh chỉ đưa một ánh mắt đã khiến những người mặc đồ đen đều tránh ra, anh cúi người, vươn tay đến trước mặt cô, khẽ nói: “Hề Hề, về đến nhà rồi, chúng ta xuống xe thôi.” Đôi mắt màu xanh biếc dịu dàng nhìn cô, vài sợi tóc màu nâu ru xuống trán giúp đôi mắt dữ dội của anh trở nên hiền hòa hơn nhiều, cái nhìn này khiến cô bất giác phải lảng tránh.

Dạ Hề Hề cắn cánh môi, nhìn bãi cỏ xanh biếc ở bên ngoài: “Về... về đến nhà rồi sao?”

“Ừ, chúng ta về đến nhà rồi.” Anh nắm lấy tay cô, bàn tay nhỏ bé của cô hơi lạnh nhưng vẫn rất nhanh bị kéo ra khỏi xe.

Khi cô đứng vững trên mặt đất, xe mới từ từ chạy đi. Đứng trên bãi cỏ ngẩng đầu nhìn tòa kiến trúc khổng lồ trước mắt, khóe môi Dạ Hề Hề nhẹ câu lên thành một nụ cười mỉm, bàn tay vô thức đặt ở dưới môi: “Lớn quá! Một tòa lâu đài rất xinh đẹp...” Cô cười rộ lên giống như một đứa bé ngây thơ.

Tất cả những vệ sĩ mặc áo đen đều lấy làm lạ, tại sao... Dạ tiểu thư lạ vậy? Trông cô giống như mới nhìn thấy tòa lâu đài này lần đầu vậy.

Jersey Moramike đưa tay nắm lấy tay cô bước vào trong đại sảnh, dọc đường đi, những người vệ sĩ mặc áo đen và những người hầu mặc đồng phục đen trắng đều khom lưng cúi đầu chào: “Tiên sinh.”

Anh chỉ gật nhẹ rồi quay đầu nhìn về phía cô, ánh mắt trời chiếu xuống người Dạ Hề Hề nhưng cô chỉ cúi đầu nhìn mũi chân hoặc bãi cỏ dưới chân, thỉnh thoảng cô lại nhìn về phía bàn tay đang nắm lấy tay mình. ánh mắt của anh không lúc nào rời khỏi cô, lúc lạnh lúc nóng nhưng đều rất dịu dàng, tuyệt đối không khiến cô sợ hãi một chút nào.

Từ nay về sau tại nơi này, sau 23 năm quen biết, lần đầu tiên bọn họ bắt đầu chính thức sống chung.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Có Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hồi Ức

Edit: Pé Heo

Beta: Vịt

Lâu đài St.Gura rộng lớn đến mức khiến người khác phải kinh ngạc, nó không chỉ nguy nga tráng lệ mà còn mang hơi thở cao quý, được người Ý coi là nơi giống trong truyện cổ tích nhất. Diện tích của tòa lâu đài cũng lớn nhất, không tính rừng rậm, chỉ cần tính diện tích bên trong, và vườn hoa bên ngoài với những con đường nhỏ và hồ nước, ước chừng trải rộng hơn 300 mẫu.(*)

(*)1 mẫu=3600 m² suy ra 300 mẫu=1080000 m²

Người hầu trong tòa lâu đài cổ này đều là những người đã trải qua quá trình huấn luyện chuyên nghiệp và khóa học giáo dục cao đẳng, đối với bọn họ, được làm việc ở đây là một điều vinh hạnh. Muốn tới nơi này làm việc phải kí ít nhất năm bản hợp đồng, nhưng người làm việc lâu nhất cũng không quá năm năm, cứ một thời gian lại thay đổi người một lần, mỗi người hầu trước khi đi đều nhận được một số tiền thưởng lớn và phí ngâm miệng. Toàn bộ mọi người trên thế giới đều nói lâu đài St.Gura rất thần bí, khiến mọi người muốn đi thám hiểm nhưng lại không dám mạo hiểm.

Để làm người hầu trong lâu đài St.Sura phải có tố chất nhất định, đặc biệt không được bàn tán lung tung chuyện của chủ nhân, nhưng việc Dạ Hề Hề đến đây khiến tất cả người hầu phải xôn xao.

Tiên sinh Moramike thân nhiên nắm tay Dạ tiểu thư bước vào trong tòa lâu đài, trong mắt người ngoài, hai người này là kẻ thù, nhưng qua mấy lần Dạ tiểu thư ngủ lại đây, bọn người hầu đã có thể nhìn ra vài manh mối, nhưng hình như... bọn họ chưa từng công khai nắm tay nhau như thế thì phải?

“Cậu nói xem, vị Dạ tiểu thư này đường đường chính chính vào ở trong lâu đài St.Gura có phải biểu thị sắp có chuyện vui xảy ra không?”

“Không thể nào... Tớ vẫn cảm thấy vị Dạ tiểu thư này cùng lắm chỉ là người tình của tiên sinh Moramike thôi... Cậu xem, bọn họ rõ ràng là kẻ thù nhưng lại có quan hệ ngầm không bình thường với nhau, cậu nói có phải...” Có người lầm bầm bàn tán vài câu.

“Có cái rắm! Tớ nghe Jeff nói mấy ngày trước Dạ tiểu thư bị thương ở đầu khiến não bộ bị chấn động, mấy ngày nay tiên sinh đi ra ngoài đều là đến bệnh viện đó, hôm nay còn qua tổng bộ Veily đón Dạ tiểu thư về đây. Không những thế, Jeff còn nói Dạ tiểu thư chính là vợ chưa cưới của tiên sinh đó.”

“Oh my god, giết tớ đi, có chết tớ cũng không tin!!”

“Có mấy vị bà lão đã từng nói, Dạ đại tiểu thư quen tiên sinh từ khi còn bé, mối quan hệ cũng chồng chéo lắm, hơn nữa bà chủ mẹ của tiên sinh lại là bạn rất thân thiết với mẹ của Dạ tiểu thư đó...”

Một đám người hầu nữ trẻ tuổi không cam lòng tụt lại một chỗ bàn tán xôn nổi chuyện của chủ nhân, cho đến khi người quản lý phòng bếp xuất hiện hét to một tiếng mới khiến đám buôn chuyện nháo nhào tản ra như chim vỡ tổ.

Không ai biết Jersey Moramike kéo Dạ Hề Hề đang ôm gấu bông lên lầu để làm gì, nhưng cũng không có ai dám lên đó quấy rầy hai người bọn họ.

Anh kéo cô lên lầu ba, lầu bốn là phòng của cha mẹ và em gái Lục Ý Hồi, lầu hai là phòng khách, cho nên toàn bộ lầu ba đều là của Jersey Moramike. Phòng làm việc ở phía tây được thông với phòng ngủ ở giữa, tất cả khu bên phải khi bước vào cửa, hơn 300 m², đều là phòng ngủ của anh.

Anh đưa cô đến phòng làm việc phía tây, đóng cửa lại, và kéo cô ngồi xuống ghế sofa bên cạnh bàn làm việc: “Tới đây, em cứ ngồi ở chỗ này nhé.” Ân cô ngồi xuống ghế xong, anh xoay người đi đến bên cạnh bàn. Dạ Hề Hề lập tức giữ chặt vạt áo của Jersey, cô nhìn anh đầy sợ hãi: “Chú ơi... Chú muốn đi đâu vậy?”

“Hề Hề, anh không đi đâu cả. Anh chỉ tới đó làm chút việc thôi, thấy không? Em vẫn có thể nhìn thấy anh.” Jersey chỉ tay về phía bàn làm việc. Chưa bao giờ anh thấy Hề Hề ý lại vào mình như vậy, điều này làm anh cảm thấy đau lòng.

Hề Hề mơ hồ nhìn về phía chiếc bàn làm việc to lớn, cô gật đầu, nhẹ buông vật áo anh.

Anh có chút việc gấp cần làm ngay nên đành nhẹ nhàng vỗ đầu cô sau đó bước đến bên bàn làm việc.

Ngồi xuống ghế, nhìn đôi mắt mông lung đầy sương mù của cô, đáy lòng anh mềm nhũn, anh nhanh chóng khởi động máy vi tính, hai tay thoăn thoắt múa trên bàn phím

Dạ Hề Hề là một thiên tài nhỏ.

Nghe nói năm đó Lục Ca Ca mười tám tuổi và Dạ Ly mười bảy tuổi lần đầu gặp nhau đã quen thân, cả hai người đều bị người đàn ông của mình “làm hại”. Gặp nhau ở trong bệnh viện. Dạ Ly sinh ba, con gái cả là Dạ Hề Hề, còn Lục Ca Ca sinh đôi, con trai cả là Jersey Moramike, lúc trước Jersey vẫn chưa theo họ bố nên gọi là Lục Ý Trạch.

Năm đứa trẻ cùng nhau lớn lên, cùng ngủ một chung một chiếc giường, ăn chung một chén cơm, chơi chung một khẩu súng, và cùng nhau gỡ viên đạn đầu tiên.

Dạ phu nhân là sát thủ, Lục phu nhân là đương gia của tổ chức đứng đầu Châu Á, cho đến khi Dạ phu nhân nhận lại cha ruột của mình là Dạ Bạch Tường thì Dạ Hề Hề mới ở lại Ý làm thiếu đương gia của Veily, Dạ Lai Lai qua Anh quốc học làm một nữ tước, Dạ Mạt cũng qua đó học tập với cha nuôi của Dạ Ly. Còn Dạ phu nhân và chú Sơ vì có thêm đứa bé thứ tư là Dạ Tuyết Lý nên mới ở lại Trung Quốc.

Bên này, em gái sinh đôi của Jersey là Lục Ý Hồi vì thường xuyên đi du lịch với cha mẹ nên không đi học, tất cả các kiến thức của cô bé hầu như đều do gia đình giáo dục, còn em trai nhỏ nhất là Lục Ý Quyết, lúc tám tuổi đã bị đưa về Trung Quốc cho chú Mạt dạy dỗ nên cũng chưa trở về đây lần nào, chỉ có một mình Lục Ý Trạch đối họ theo bố và thừa kế gia tộc Moramike.

Từ đó về sau, năm đứa trẻ đường ai nấy đi, chỉ có anh cùng cô vẫn học chung một ngôi trường, tiếp thu cùng một loại huấn luyện. Một năm có 365 ngày thì có tới 300 ngày ở cùng cô, nếu hỏi trên thế giới này người anh quen thuộc nhất là ai, chắc chắn anh sẽ không do dự mà nhìn về phía cô.

Thế nhưng bây giờ cô lại trở nên ngốc ngếch, một người ngốc làm sao có thể là cô của trước đây được chứ? Chỉ số thông minh của cô bị giảm xuống, tuy bác sĩ nói cô có trí thông minh như một đứa bé năm tuổi bình thường, nhưng nếu đem so sánh với Dạ Hề Hề trước đây thì chỉ như lúc cô ba tuổi thôi. Bởi vì Dạ Hề Hề là một thiên tài nhỏ, vô cùng thông minh lanh lợi, có lẽ hồi ba tuổi cô còn thông minh hơn bây giờ.

Ngón tay gõ xuống tập tài liệu cuối cùng, anh ngẩng đầu nhìn lên, không biết từ lúc nào cô đã nằm ra ghế sofa, điềm nhiên ngủ say sưa đến mức chảy cả nước miếng.

Khóe môi Jersey nhẹ cong lên, anh đứng dậy khẽ bước tới bên cạnh cô, bàn tay vươn ra vuốt ve mái tóc dài mềm mượt, miếng vết thương sau gáy cô cũng sấp lên vảy rồi nhưng anh vẫn muốn sớm đón cô đến bên cạnh mình, muốn cô mau chóng nhớ lại tất cả mọi việc có phải là một hy vọng quá xa vời không? Anh chắc chắn sẽ mời các bác sĩ tốt nhất thế giới đến làm kiểm tra định kỳ cho cô, nhưng còn hồi ức của 23 năm... quãng thời gian đó rất dài và rất đáng quý trọng. Đột nhiên anh cảm thấy tức giận, vậy mà cô dám quên đi, đúng là con bé không có lương tâm.

Anh búng nhẹ lên trán của cô. Dạ Hề Hề thấy hơi đau nên tỉnh lại, đôi mắt nhấp nhem mờ sương mở ra nhìn Jersey, cô nhìn anh bằng đôi mắt mở to, sau đó nhoèn miếng cười.

“Nước miếng chảy hết ra sofa rồi, còn cười nữa, ngốc ngếch...” Bình thường anh vẫn mắng như vậy, nhưng bây giờ ngay cả một câu cũng không mắng nổi.

Dừng lại, anh cảm thấy hơi áy náy, đang muốn vuốt tóc cô thì có tiếng gõ cửa vang lên, anh không ngẩng đầu, chỉ nghe người hầu ngoài cửa run run nói: “Tiên sinh, cơm chiều đã chuẩn bị xong, là đồ ăn Trung Quốc ạ, Chúng tôi dọn lên luôn được không?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Có Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ngày Đầu Tiên Cùng Ăn Cơm

edit: Pe Heo

Beta: Vịt

Một bàn đồ ăn Trung Quốc, chỉ ngửi mùi thôi đã khiến Dạ Hề Hề chảy nước miếng.

Thịt bò kho tàu, thịt gà kho, canh xương hầm rong biển, cải bó xôi xào, vịt om rượu, cá hấp hoa quế, trứng chiên cà chua, tất cả đều là món ăn Trung Quốc do đầu bếp từ khách sạn năm sao Trung Quốc làm, trước kia Samon Moramike, cha của Jersey vì muốn đón vợ con về đã tốn rất nhiều công sức

mới học được cách nấu món ăn Trung quốc, làm hài lòng mấy cái miệng khó tính trong nhà, bây giờ Samon không còn thường xuyên xuống bếp nên phải mời đầu bếp Trung Quốc đến cho đỡ thèm.

Một bàn đồ ăn đều là những món Dạ Hề Hề thích, cô ngồi xuống, cầm đũa một lúc lâu mới nắm chắc được, người đàn ông ngồi bên cạnh cô khẽ nhếch khóe môi, xem ra cô còn chưa quen cách ăn cơm.

Dạ Hề Hề ăn như hổ đói, khóe miệng và quần áo đều dính đầy dầu mỡ, có hạt cơm trắng dính bên mép mà bản nhân cũng không biết. Cô ăn rất nhanh như thể đã đói bụng từ rất lâu vậy khiến đầu bếp đứng bên cạnh nhìn mà xót xa, cô bé này từ từ thôi, ăn nhanh như vậy làm gì cũng đâu ai tranh giành cơm với cô đâu. Bình thường cậu chủ ăn uống luôn từ tốn nhã nhặn, cho nên cách ăn của vị tiểu thư này mới làm cho người đầu bếp như ông cảm thấy tự hào, nó chứng minh cơm ông làm rất ngon, tuy đều là những món ăn gia đình nhưng lại dễ dàng bắt lấy dạ dày của người khác.

Dạ Hề Hề ăn nhanh đến mức nghẹn, người đàn ông ngồi cạnh vội vàng múc một chén canh rong biển đưa cho cô, cô nhanh chóng bụng chén canh lên uống từng ngụm, uống xong cảm thấy nóng bên đưa tay quạt lưỡi cho mát.

Jersey không nhịn được bật cười, anh đưa tay lấy hột cơm bên mép cô, Dạ Hề Hề giật mình khẽ lui về phía sau, ngón tay ấm áp của anh tiếp tục nhẹ nhàng lau vết dầu mỡ trên cằm và trên quần áo cho cô, lúc này Dạ Hề Hề mới nở nụ cười.

Nhìn ánh mắt của anh, nụ cười trên môi cô càng thêm tươi tắn, trong mắt chỉ có duy nhất bóng hình của anh.

Hai người không nói gì chỉ nhìn nhau như vậy, người đàn ông nở nụ cười ấm áp, còn người phụ nữ cười tươi rói như gió xuân mon mon làm say lòng người.

Chưa có người nào từng nhìn thấy một Jersey Moramike như vậy.

Sự ấm áp này... khiến tất cả người hầu đều choáng váng, là do Dạ đại tiểu thư ư? Nhìn phản ứng của Dạ tiểu thư mới thấy hình như cô hơi ngốc nghếch, chính vì thế tiền sinh mới đối xử dịu dàng với cô ấy như vậy sao?

Tất cả mọi người đều không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Bọn họ chỉ biết lúc trước Dạ đại tiểu thư cũng thường xuyên tới đây, có lúc đến vào buổi tối tới sáng hôm sau đi luôn, đôi khi lại kéo theo một người đàn ông khác tới tham gia tiệc rượu, sau đó giả vờ cười vô tâm với tiền sinh, rõ ràng là cô đang cố tình. Nhưng trong mắt tất cả mọi người, những điều cô làm chỉ như một đứa trẻ thích gây sự chú ý của tiền sinh mà thôi, tất nhiên lần nào cũng đều kết thúc trong thất bại, hoặc là ngay lập tức rời đi vào ngày hôm sau.

Có thể nói, đây là lần đầu tiên Dạ tiểu thư ngồi ăn cơm ở đây, cũng là lần đầu tiên được tiền sinh công khai nắm tay đi vào cửa chính.

Dạ Hề Hề tiếp tục húp canh, cô còn muốn lấy lòng ông chủ đẹp trai này bằng cách cũng múc một bát rồi cầm tới trước mặt anh.

Richard White, trợ lý ở bên cạnh anh nhiều năm, ghé vào lỗ tai anh thì thầm vài câu, anh khẽ gật đầu, sắc mặt không đổi giống như đã biết trước kết quả.

Quay đầu về phía Dạ Hề Hề đang đứng chờ, nhìn biểu cảm như chú chó con trên gương mặt cô, Anh vươn tay nhận lấy bát trong tay cô rồi ấn cô ngồi xuống ghế: “Ăn đi.”

Cô gật đầu, có vẻ hơi do dự nhưng vẫn quyết định ngẩng đầu lên hỏi anh “Chú ơi, vì sao chú... không ăn ạ?” Anh không ăn mà cứ nhìn chằm chằm vào cô khiến mặt cô thiếu tự nhiên nóng ran lên.

Anh lại nhìn qua đây, cô lập tức khản trương cúi đầu nắm chặt chiếc thìa gốm sứ trong tay.

“Anh không đói.” Jersey đưa tay nhẹ xoa đầu cô, cô khẽ gật đầu. Thật là kỳ quái, bụng của cô sớm đã kêu văng tròi thế mà chú ấy lại không đói.

Dạ Hề Hề tiếp tục cúi đầu ăn cơm, còn anh chống tay lên đầu nhìn cô ăn cơm ngon lành, chỉ cần được nhìn cô như thế này thôi cũng thấy no rồi, môi anh hơi cong lên mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Anh đã tiêu diệt hoàn toàn cái tổ chức làm em bị thương, sau này sẽ không còn ai có thể tổn thương em được nữa.” Giọng nói của anh rất nhẹ nhưng toàn bộ mọi người trong phòng đều có thể nghe thấy.

Người hầu có thể nghe hiểu tiếng Trung ở đây khá nhiều, bởi vì từ khi ông chủ đòi trước cưới bà chủ là người Trung Quốc thì mọi người ở đây đa phần đều nói được tiếng Trung, tuy các chủ nhân đều nói tiếng Ý và Tiếng Anh cực kỳ lưu loát, nhưng muốn làm một người hầu hoàn mỹ đủ tư cách phục vụ cho gia tộc Moramike thì bọn họ cần phải biết cả tiếng Trung nữa.

Cho nên khi nghe câu nói của Jersey, những người hiểu được đều cảm thấy bất ngờ.

Đã bao lâu rồi tiền sinh không tham gia vào mấy chuyện đánh giết của tổ chức? Hình như chưa lần nào thì phải, ngài vẫn luôn rất cẩn thận, và cực kỳ trầm ổn, ngài thích dùng thủ đoạn tàn nhẫn để tiện khiến đối thủ thất bại từ từ, chứ chưa bao giờ lấy thế lực ngầm ra giải quyết cấp tốc một tổ chức như lần này. Trước kia ngài ấy sẽ giữ lại một hơi tàn cho đối thủ, sau đó nhìn bọn họ gãy đổ rồi mới tiếp tục hành hạ.

Jersey không phải kẻ tàn nhẫn, nhưng cũng không phải là người nhân từ, có thể một tay nắm giữ cả gia tộc thì nhất định phải có thủ đoạn của riêng mình. Nhưng hiện nay ngoài ánh sáng tổ chức này vẫn là một công ty kinh doanh vận tải, tuy địa vị trong thế lực ngầm của họ rất lớn, nhưng ngài ấy chưa bao giờ kích động đến mức hủy diệt cả một tổ chức như thế này, vì điều đó sẽ khiến toàn giới Mafia náo loạn.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía cô gái ngây ngô đang không hiểu chuyện gì xảy ra kia, tại sao chủ nhân lại cưng chiều cô gái này như vậy? Ông chủ của bọn họ... từ khi nào bắt đầu yêu thương Dạ đại tiểu thư như vậy? Thật làm cho mọi người khó hiểu.

Dạ Hề Hề hoàn toàn không hiểu lời nói của anh nhưng cô biết, anh đang nói sẽ không để bất cứ ai ức hiếp cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thắm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Hề Hề Sợ Đi Ngủ

Edit: Pe Heo

Beta: Vịt

Người hầu đã sắp xếp xong hành lý của Dạ Hề Hề, cô ngủ trong phòng khách trên lầu hai, Jersey kéo Dạ Hề Hề đến phòng ngủ sau đó chỉ vào chiếc giường và nói: “Đêm nay em ngủ ở đây, biết chưa? Sẽ có chị xinh đẹp đến tắm rửa và sấy khô tóc cho em.” Anh xoa đầu cô như dỗ một đứa trẻ trong khi Dạ Hề Hề đã bắt đầu dụi mắt buồn ngủ.

“Chú không ngủ cùng với Hề Hề sao? Lai Lai luôn ngủ chung với Hề Hề mà...” Vừa nghe những lời dặn này, Dạ Hề Hề lập tức mở to mắt nhìn anh. Mấy ngày nay ở bệnh viện, cô và Dạ Lai Lai đã trở nên cực kỳ thân thiết với nhau, mỗi khi đến tối đi ngủ cô đều không có cảm giác an toàn, những lúc như vậy Dạ Lai Lai luôn ngủ cùng cô trên chiếc giường bệnh chật hẹp.

“Hề Hề đã lớn rồi, không thể ngủ chung... với anh được” Làm sao để sửa lại đây, cô thà gọi anh là chú chứ nhất định không chịu gọi tên anh.

“Vậy sao...” Cô hơi thất vọng, cúi thấp đầu nhìn xuống mũi chân, tay ôm chặt chú gấu bông, đáng vẻ rất cô đơn như thể cô chỉ cần có chú gấu nhỏ này là được rồi.

Jersey nhìn cô cúi đầu, biết cô cực kỳ thất vọng nhưng anh muốn cô học cách từ từ lớn lên, tập thói quen ngủ một mình.

Anh lạnh lùng xoay lưng về phía cô và bước ra khỏi phòng, khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, nước mắt Dạ Hề Hề cuối cùng cũng rơi xuống.

Chú gấu nhỏ trong tay cô ướt sũng thấm, cô đứng đó thật lâu không nhúc nhích.

Cô lớn rồi ư? Lớn thành bộ dạng như thế nào? Tại sao cô... không nhớ gì hết? Vì sao... khi mở mắt ra lại nhìn thấy rất nhiều người ở trong phòng? Cô thật sự tên là Hề Hề à... Thật sự thật sự, không thể ngủ cùng chú ấy ư? Vì sao... chú không cần cô nữa à?

Dạ Hề Hề cực kỳ tủi thân, nước mắt rơi xuống như mưa, cô cảm thấy mình như bị người khác bỏ rơi, khổ sở khóc nức lên đến mức không thể dừng lại được.

Sau lưng có tiếng người hầu khẽ gọi: “Dạ tiểu thư?”

Cô từ từ xoay người lại, trên mặt toàn là nước mắt, nước nờ hỏi: “Chị ơi, Hề Hề... có phải Hề Hề không được người khác thích? Vì sao chú lại... không thích em vậy? Sao không ngủ chung với em? Hề Hề sợ...” Cô sợ nằm một mình trong căn phòng tối đen như mực.

Cả đám người hầu đều 囧, đây là tình huống gì vậy trời. Nhìn Dạ đại tiểu thư khóc đến thương tâm như vậy, trong lòng các cô đều cảm thấy thương xót.

Haizz, một cô gái giỏi giang đến vậy tại sao lại trở thành ngốc nghếch như thế này chứ?

Về mặt mày cô hầu giãn ra, họ bước về phía cô rồi đỡ cô dậy và đi vào trong phòng tắm: “Dạ tiểu thư, chúng ta đi tắm nào, tắm rửa cho thơm phức rồi đi ngủ nha...”

Người đàn ông ngoài cửa móc một điều thuốc lá từ trong túi ra đặt lên miệng, sau đó hít một hơi thật sâu mới sải chân bước tới bên cửa sổ. Anh tựa vào cạnh cửa sổ hóng gió đêm giống như muốn thổi dấy một chút kí ức xa xôi, trong đầu vang lên tiếng khóc nức nở của cô lúc ở trong phòng. Ngón tay sạch sẽ kẹp lấy điều thuốc Hòa Trung, tàn thuốc khẽ rót xuống, hít một hơi khói thuốc, đột nhiên anh cảm thấy không quen với mùi khói này.

Trước kia mỗi lần Dạ Hề Hề tới lầu đài St.Gura vào lúc nửa đêm đều chui vào phòng anh, có khi tới quấy rầy công việc của anh hoặc bày ra một số trò đùa tình quái nào đó, hầu như tháng nào cô cũng phải gây ra những chuyện động trời khiến anh không thể sống yên ổn, lúc đó cuộc sống của anh rất... đặc sắc. Cô không thích anh hút thuốc, nhưng người trẻ tuổi khí thế như Jersey lại rất thích cảm giác mê say từ khói thuốc lá mang đến, nó giúp anh loại bỏ được những căng thẳng mỗi một thường ngày, hương vị đó giống như cô khiến anh say mê, muốn kháng cự mà không được.

Mà cô rất thích cướp thuốc lá của anh rồi thử hút, lúc đầu còn ho sặc sụa cả người xiêu vẹo đứng không vững, nhưng đến bây giờ cũng có chút thành

tự rồi.

Dạ Hề Hề là một cô gái tốt, cực kỳ tốt, nhưng anh lại muốn xem cô như khói thuốc hít từng ngụm từng ngụm vào trong phổi cho hả giận, bởi vì cô dám gọi anh là chú, cho dù dạy như thế nào cũng không chịu gọi tên anh, muốn làm anh tức chết có phải không?

Bây giờ Dạ Hề Hề rất ngốc, luôn cười ngây ngô... khóe thì ngó vô cùng... tính tình cô ấy thay đổi hoàn toàn, vừa nhát gan vừa ngây thơ. Ngốc đến mức khiến tim anh như thót lại rồi kéo căng ra, chẳng lẽ... thật sự đã ngấm sâu vào tận tim phổi rồi sao? Cho nên mới không bỏ xuống được?

Vì thế nên anh mới không muốn tiếp tục ở gần cô, anh muốn để bản thân tạm thời tỉnh táo lại, nghĩ cho thật kỹ xem tình cảm của mình dành cho Dạ Hề Hề là gì.

Nhóm người hầu sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Dạ Hề Hề mới ra khỏi phòng. Vị trí đứng của Jersey rất hoàn hảo, mấy người hầu nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra anh đang đứng sau tấm rèm cửa, trên mặt thảm nơi anh đứng đã có bảy tám đầu tàn thuốc lá và rõ ràng không có dấu hiệu dừng lại. Qua một lúc lâu, rõ ràng anh muốn bước tới phòng của Dạ Hề Hề nhưng lại miễn cưỡng xoay người bước lên lầu ba.

Nhưng anh không biết, Dạ Hề Hề căn bản không thể ngủ được.

Cô nắm chặt góc chăn, hai mắt tròn to nhìn xung quanh tối đen như mực, cả thân thể đều run rẩy ở dưới chăn. Đêm thật dài giống như không có điểm cuối, có lẽ cô sẽ mở to mắt đến tận sáng giống như buổi tối đầu tiên đến thế giới này. Sợ... cô đã vô cùng sợ hãi đến mức ngày hôm sau vành mắt đen thui khiến mọi người đều lo lắng, sau đó Dạ Lai Lai mới biết được cô đang sợ hãi nên mới ở lại bệnh viện ngủ cùng cô.

Dạ Hề Hề luôn bị hãm sâu vào những suy nghĩ không có điểm dừng, bản thân mình rốt cuộc là ai? Di xinh đẹp và chú đẹp trai kia thật sự là bố mẹ của mình sao? Và cả Dạ Lai Lai có khuôn mặt giống mình như đúc kia nữa... Vì sao lại gọi mình là chị chứ? Dạ Hề Hề không thể nghĩ thông những chuyện này, tất cả đều không có trong kí ức của cô, vậy rốt cuộc cô là ai.

Lật trái lật phải, cô lặng lẽ vươn tay muốn mở đèn trên đầu giường thì nơi cửa sổ sập đất đột nhiên vang lên tiếng “Viu”.

Cô như một chú thỏ sợ hãi chui ngay vào chăn, chỉ lộ ra đôi mắt, hoảng sợ đến mức không dám thở ra. Các đốt ngón tay trắng bệch, run rẩy nhìn về phía cửa sổ, cô thấy một bóng đen từ từ đứng lên, bóng đen ấy hơi dừng lại một chút rồi bước nhanh đến bên giường của cô

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Cái Đầu Sói Xám Và Nụ Hôn Đầu Tiên

Edit: Pe Heo

Beta: Vịt

Dạ Hề Hề run rẩy nhìn bóng đen tiến lại gần, cô nhỏ giọng nức nở. Vì không nhìn rõ mặt người tới mà chỉ thấy một bóng đen cao lớn nên cô nghĩ thầm trong đầu, chẳng lẽ là ma ư? Có phải không ta? Mấy đêm liền trước khi đi ngủ, Dạ Lai Lai thường kể chuyện ma để dọa cô nên cô rất sợ... Hu hu.

Cô kéo mạnh chăn trùm qua đầu nhưng bóng đen kia còn nhanh hơn kéo chăn của cô xuống rồi cúi người lại gần, Dạ Hề Hề bị dọa sợ muốn hét lên nhưng cô nghe thấy bóng đen kia nói khẽ: “Hề Hề, là anh... đừng kêu.” Sợ cô hét lên sẽ làm mọi người chạy tới, anh ta đưa tay ra dùng lực chặn miệng cô lại.

Dạ Hề Hề mặc kệ người đến là ai, cô tròn to hai mắt khóc òa lên, ánh trăng chiếu vào gương mặt trắng bệch của bóng đen kia, Dạ Hề Hề quơ tay quơ chân lung tung, chỉ một lúc sau toàn bộ chăn gối đều rơi xuống đất, ngay cả bộ đồ ngủ trên người cô cũng xộc xệch làm lộ ra một ít cánh xuân bên trong

“Hề Hề...” Bóng đen bất đắc dĩ gặm nhẹ, vươn tay lấy chăn đắp lên người cho cô, sau đó bật chiếc đèn bàn trên đầu giường để cô có thể nhìn thấy mặt anh ta.

Dạ Hề Hề lập tức dừng động tác, nhìn chằm chằm gương mặt ở trước mắt mình rồi từ từ ngồi dậy, cô vẫn rất sợ hãi: “Cháu... Cháu đã từng gặp chú...” Cặp lông mi dài như chiếc quạt nan chớp lên xuống, ánh mắt rơi vào trên vai anh ta, cô che miệng sợ hãi kêu lên: “Chú ơi... Chú, chú chảy máu rồi kia...”

Sắc mặt người đàn ông trắng bệch không còn hột máu, trên trán lấm tấm mồ hôi, anh ta ngồi ở bên giường vươn tay cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô. Dạ Hề Hề hơi rụt lại nhưng bị anh ta xiết chặt không thể vùng vẫy được, đành phải để mặc, dù sao cô cũng không hiểu chuyện nam nữ khác biệt, chỉ là khi nhìn vào gương mặt tái nhợt của người đàn ông này, cô cảm thấy hơi sợ hãi.

“Lâu đài St.Gura đúng là danh bất hư truyền, anh chỉ chạm vào vài cơ quan thôi... không có gì đáng ngại cả.” Anh ta cũng biết chẳng dễ dàng gì xâm

nhập được vào nơi đây, nhưng vẫn muốn tới để xem cô có sống tốt hay không.

“Chú có... có đau không ạ?” Cô không biết vì sao mình lại không sợ ông chú này, đặc biệt là khi thấy ánh mắt dịu dàng của anh ta lúc nhìn cô.

“Không đau. Cô bé ngoan này, em sợ ngủ một mình sao?” Anh ta cũng đã nghe Dạ Lai Lai nói đêm đầu tiên ở bệnh viện cô thức trắng đêm không ngủ, nếu không phải Dạ Lai Lai kiên quyết không cho thì anh ta đã muốn ở lại bệnh viện mỗi đêm để canh chừng cho cô rồi.

“Sợ...” Cô gật đầu.

“Bây giờ anh kể chuyện cổ tích cho em nghe được không?” Anh ta xoa đầu cô như dỗ một đứa trẻ.

Dạ Hề Hề lập tức cười gật đầu, cô thích nhất nghe kể chuyện cổ tích.

Người đàn ông sắp xếp chăn gối ổn thỏa cho cô xong mới để cô nằm lại trên giường, sau đó anh ta tắt đèn rồi ngồi trên mặt đất, cầm tay cô bắt đầu kể chuyện cười về Sói xám và cừu vui vẻ, đây là bộ phim hoạt hình cực kỳ hay của Trung Quốc. Trước kia Dạ Hề Hề rất thích xem phim này, thường ôm lấy ti vi xem thâu đêm suốt sáng, cười đến nghiêng ngả, bản thân cười một mình thì cũng thôi, lại còn kéo anh ta vào xem chung.

Trước đây anh ta cũng thức cả đêm xem cùng cô, nên bây giờ hoàn toàn có thể đem ra kể lại cho cô nghe.

Một lúc sau Dạ Hề Hề dần dần ngủ thiếp đi, cô không hề phát hiện ra trên gương mặt người đàn ông đang kể chuyện cho mình xuất hiện nước mắt, nước mắt chảy xuống gò má và rơi lên tay cô lạnh lạnh.

“Em là con nhóc không có lương tâm... Sao lại chạy đến chỗ của hắc chủ... Anh cũng có thể chăm sóc tốt cho em, thương yêu em và giúp em tìm lại trí nhớ, anh đều làm được tất cả mà. Cho tới bây giờ em cũng chưa từng quay đầu lại nhìn anh một lần, , đồ ngốc... vừa ngốc vừa không có lương tâm...”

Anh ta ngồi bên cạnh canh chừng cho cô đến giữa nửa đêm, không ai biết anh ta cũng rất đau lòng, đau lòng vì cô đột ngột biến thành người ngốc, đau lòng vì cô bị thương, vì cô không thể ngủ một mình về đêm, đau lòng khi thấy cô sợ hãi.

Anh ta biết chắc chắn bây giờ người đàn ông kia sẽ không đụng vào cô nên mới yên tâm để cô ở lại đây, nếu không với tính cách của anh ta thì đã bắt chấp tất cả giành lấy cô rồi. Khi nhìn cô, anh ta biết mấy ngày nay Jersey Moramike đang rất bận rộn với việc hủy diệt cái tổ chức dám làm tổn thương đến cô, nghe nói đến chiều hôm nay tên đó mới làm xong mọi việc, cuối cùng hắc chủ còn tự tay phá hủy toàn bộ hệ thống internet của tổ chức kia, hắc chủ làm rất sạch sẽ và triệt để, không chừa lại bất cứ đường lùi nào cho bọn chúng.

Nhưng thực ra nếu tên đó không làm thế thì anh ta cũng sẽ làm.

“Nhớ kỹ... anh tên Cổ Luân... Là anh Cổ Luân của em” Anh ta nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay của cô rồi mới đứng dậy, nhìn thấy trời sắp sáng, anh ta im lặng rời khỏi tòa lâu đài nguy hiểm này.

Đêm ấy Dạ Hề Hề mơ thấy ác mộng, trong mơ cô thấy có một cái đầu sói xám lớn lao tới tấn công mình, cô kinh hãi choàng tỉnh dậy và phát hiện trời đã sáng.

Mà người đàn ông ngủ trên lầu ba cũng không được yên giấc, anh trần trọc lần qua lần lại suốt đêm. Cả một đêm anh mơ về chuyện của mình và Dạ Hề Hề lúc bảy tuổi.

Gió nhẹ mơn man trong không khí, một cô bé mặc lễ phục màu trắng lẻo đẻo đi theo cậu bé mặc lễ phục Tuxedo màu đen đến bên kia vườn hoa, nơi đây tránh được tầm mắt của mọi người.

Cô bé này theo dõi cậu suốt từ lúc ở trong bữa tiệc, mà cậu cũng không cảm thấy phiền lòng.

Người đi ở phía trước nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn đang lén lút theo sau, khúc môi khẽ nhếch lên, cậu vừa đi vừa ngửa đầu nhìn về phía trắng sáng, rồi thoát cái trốn sau một thân cây.

Bóng dáng nhỏ bé kia quả nhiên cuống lên, chạy nhanh tới chỗ cậu bé vừa biến mất ngó ngang ngó dọc, gió nhẹ thổi tới làm chiếc váy trắng bay lên, mái tóc dài của cô bé bồng bềnh trên vai cùng với gương mặt trắng hồng xinh đẹp khiến cô bé toát lên vẻ đáng yêu khó tả.

Đột nhiên có một bàn tay vươn ra che miệng của cô bé, hai mắt cô bé tròn tròn theo phản xạ nhanh tay vịn cánh tay kia, nhưng cổ tay của người kia rất linh hoạt nhanh chóng tránh thoát, sau đó cánh tay dẻo như rắn của cậu quấn lên giữ chặt tay cô bé ra sau lưng. Cậu bé đứng phía sau khẽ cười lạnh:

“Muốn theo dõi anh? Dạ Hề Hề, em chỉ có chút khả năng này thôi hả?” Khi đó bản thân anh đã là một người rất kiêu ngạo, lúc nói chuyện với cô chưa bao giờ dịu dàng.

“Lục Ý Trạch!!! Anh ——!” Dạ Hề Hề không gọi cái tên mới Jersey mà vẫn gọi bằng tên tiếng Trung của cậu. Cô bé không ngờ sẽ bị cậu đùa giỡn nên cảm thấy rất ngượng.

“Suyt! Sao nào, muốn kêu thêm người tới đây hả, em đừng đừng là đại tiểu thư của gia tộc Veily, người thừa kế duy nhất của Veily lại đi theo dõi người thừa kế gia tộc Moramike, gia tộc đối thủ một mắt một còn của Veily?” Cậu rất thích trêu ghẹo cô bé, có lẽ người khác cũng chưa từng được thấy dáng vẻ này của cậu.

“Ai rình coi anh chứ? Tự kỷ!” Cô bé xấu hổ đỏ mặt dùng sức tránh thoát khỏi cậu, chân cô dùng lực giẫm mạnh lên chân cậu bé. Jersey hít một hơi, tay

càng dùng thêm lực lõi cơ thể cô bé xoay một vòng ẩn lên thân cây.

Dạ Hề Hề chớp hai mắt nhìn chăm chăm vào Jersey, rõ ràng cậu ta bằng tuổi với cô vậy mà lại cao hơn cô nửa cái đầu, chợt cảm thấy khó chịu, nước mắt không hiểu vì sao bắt đầu rơi xuống.

Cậu bé kiêu ngạo kia thấy cô bé khóc liền quỳnh lên vội vàng thả tay ra, cậu đứng ở trước mặt vờn tay lau nước mắt cho cô, giọng nói cũng dịu đi có phần không được tự nhiên: “Em khóc cái gì.”

“Chúng ta... thật sự là kẻ thù sao? Nhưng... nhưng mà... nhưng mà mẹ em và dì Lục là bạn rất tốt mà.”

“Nhưng bố anh và ông nội em là kẻ thù.”

“... Cho nên, chúng ta phải làm kẻ thù của nhau sao?” Dạ Hề Hề mở to hai mắt, đây là chuyện cô rất khó chấp nhận.

“Không, chúng ta sẽ hòa giải mối thù này. Bởi vì em là vợ chưa cưới của anh.” Cậu bé nhếch môi cười quynh rữ, đưa ngón tay kéo sợi dây màu đỏ trên cổ cô bé, trên sợi dây có treo một viên đạn, đó là viên đạn đầu tiên cậu đạt được.

Cậu đưa nó cho cô vì biết dù thế nào đi nữa cô cũng rất muốn có nó, mỗi lần cậu thấy viên đạn này đeo ở trên cổ cô đều thầm cảm thấy kích động, không ai biết được trong lòng cậu vui mừng đến thế nào.

Dạ Hề Hề cũng không nói thêm, cô bé then thùng cúi đầu nhìn mũi chân. Lục Ý Trạch bảy tuổi đột nhiên động tâm, có lẽ là vì hay nhìn thấy cha mẹ hôn nhau nên cậu cũng trưởng thành sớm hơn, cậu nhẹ nâng cằm của Dạ Hề Hề lên sau đó ấn môi mình xuống.

Lúc đó cậu vẫn chưa biết hôn môi như thế nào nên chỉ khẽ chạm môi cô rồi sau đó không dám động đậy nữa, hai người mắt nhìn nhau, ai cũng không dám thở.

Đó là nụ hôn đầu tiên thuộc về hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chú Trạch Đen Mắt

Edit: Pe Heo

Beta: Vịt

Người hầu nữ thay đồ và sửa sang đầu tóc cho Dạ Hề Hề xong liền dắt cô đi ăn sáng. Ở công ty có việc gấp nên Jersey đã đi làm từ sớm, tất cả người hầu có trong nhà đều đứng chăm sóc Dạ Hề Hề ăn bữa sáng, một mình cô ngồi ăn trong im lặng, xung quanh chỉ vang lên tiếng chén muổng va vào nhau.

Một bàn toàn các món ăn Trung Quốc, cô không nhớ gì cả nhưng lại cảm thấy rất quen thuộc.

Dạ Hề Hề dù không nhìn thấy Jersey Moramike cũng không dám nói lời nào, còn những người hầu tuy biết Dạ Hề Hề đã trở thành người ngốc nhưng cũng không dám làm hại hay xem thường cô, bởi vì cậu chủ đã dặn dò địa vị của Dạ Hề Hề trong lâu đài này cũng giống như ngài ấy, bọn họ biết thân phận của cô đặc biệt cho nên đều dùng thái độ cung kính nhưng không quá thân thiết với cô.

Dạ Hề Hề ăn sáng xong bèn ngồi phơi nắng một mình trong vườn hoa, không có ai tới nói chuyện với cô, dù cô có chủ động đi bắt chuyện thì bọn họ cũng chỉ nhìn cô với ánh mắt như nhìn “kẻ điên loạn, ngu ngốc”, tuy cô không hiểu nhưng vẫn cảm nhận được người khác không thích nói chuyện với mình, vì thế cô tự ngồi một mình trên xích đu trong vườn hoa và suy nghĩ xem bản thân rốt cuộc là ai.

Càng nghĩ càng thấy lâm vào ngõ cụt, nghĩ mãi vẫn chỉ thấy đâm đầu vào bóng tối mà không tìm được lối ra, nhưng dù sao Dạ Hề Hề cũng là kẻ ngốc, cô không nghĩ ra liên bộ cuộc. Suy nghĩ của cô xoay đến dì xinh đẹp hôm đó, hình như bà ấy là mẹ của cô, bỗng trong lòng thấy âm áp thoải mái hơn hẳn. Đột nhiên cô cảm thấy rất nhớ mẹ, từng giọt nước mắt bắt đầu thi nhau rơi xuống. Cô biết người đó là mẹ mình, nếu không vì sao khi nhìn thấy cô bà ấy lại đau lòng như vậy... Còn có chú tóc vàng nữa, chú ấy nhất định là bố của cô, nếu không vì sao cô lại muốn chú ấy kể chuyện cổ tích cho mình nghe chứ? Và cả Dạ Lai Lai giống cô như đúc kia nữa chắc chắn là em gái của cô rồi... nếu không vì sao cô lại muốn ngủ cùng cô ấy như vậy? Còn có cái anh tóc vàng là em trai của cô... Vì sao cô không hề thấy anh ta lạnh lùng?

Dạ Hề Hề không cảm thấy mình ngốc, cũng không thấy mình là người điên loạn, xem cô luôn suy nghĩ các vấn đề cẩn thận như vậy này, cô cũng biết mình có người thân đấy nhé. Dạ Hề Hề cảm thấy bản thân mình cực kỳ thông minh vì người bình thường làm sao có thể suy nghĩ cẩn thận mấy vấn đề này được.

Nhưng một mình ngồi xích đu trong vườn hoa rộng lớn này ... thật sự rất cô đơn. Lại nhớ tới chú Trạch... khi nào chú ấy mới về nhà? Hề Hề luôn cảm thấy mình là một đứa bé lễ phép, mặc dù chú Trạch luôn bảo cô gọi thẳng tên chú nhưng cô không dám vì chú Trạch lớn hơn cô nhiều tuổi lắm. Có lẽ do gen di truyền nên người nhà của cô ai cũng có vóc dáng cao lớn, cả em trai và em gái của cô đều cao giống như cô vậy, nhưng chú Trạch thì khác, vừa nhìn đã biết chú là một người đàn ông thành thực chứ không phải một cậu bé!

Cô gật gù, mình là một cô bé lễ phép cho nên gọi chú là đúng rồi.

Dạ Hề Hề ngồi một mình trong vườn hoa suy nghĩ đủ thứ chuyện hết cả một ngày, mãi đến giờ cơm chiều Jersey Moramike mới trở về.

Lúc anh chạy xe vào trong vườn hoa thấy Dạ Hề Hề đang ngủ quên trên xích đu, chiếc xích đu chao đảo rất nguy hiểm làm cả đám người hầu đứng phía sau đều trợn mắt, chỉ sợ cô sẽ rơi xuống.

Jersey xuống xe, ném mất kính và chìa khóa trong tay cho vệ sĩ áo đen ở bên cạnh, sau đó bước nhanh về phía Dạ Hề Hề.

Vừa lúc đó, Dạ Hề Hề mơ thấy mình đang gặm đùi gà, miệng chảy nước miếng, cơ thể cũng đổ ập xuống.

Động tác này khiến người đàn ông phía trước hoảng sợ vội vàng chạy nhanh tới, Dạ Hề Hề ngã thẳng vào lòng anh.

Cả đám người hầu đứng đằng sau hít vào một hơi lạnh, chỉ cần tiên sinh trễ một bước thì khuôn mặt của Dạ tiểu thư coi như không cứu được rồi.

Người đàn ông ngẩng đầu dùng ánh mắt lạnh băng nhìn lướt qua đám người hầu, tất cả bọn họ cũng biết bản thân mình không làm tròn bổn phận nên đều vội vàng cúi đầu.

Lúc này Jersey mới nhìn xuống Dạ Hề Hề trong lòng đang từ từ tỉnh lại, anh đưa tay lau đi vệt nước miếng bên khóe môi cô, Dạ Hề Hề mịt mù mở to hai mắt, cảm thấy trước mắt là một vùng sáng chói, một lúc lâu sau cô mới nhìn thấy rõ mặt của Jersey.

“Chú đã về rồi...” Dụi dụi hai mắt, cô không nhớ ra lúc này mình đã mơ thấy cái gì.

“Buồn ngủ như vậy sao không vào nhà?” Anh nhú mày, có vẻ tức giận. Nếu cô ngã xuống, chắc chắn sẽ khóc ầm lên, tới lúc đó anh phải đỡ làm sao chứ?

“Cháu không dám ngủ một mình...” Giọng nói cô rất nhỏ nhưng từng chữ đều rơi vào tai của Jersey, “Đêm qua chú kia kể cho cháu nghe truyện về sói xám lớn và cừu vui vẻ... kết quả trong mơ cháu đều thấy sói xám lớn hết... Cháu sợ...” Cô không dám ngủ một mình, bây giờ lại càng không dám.

Cô vươn tay ôm chặt cô Jersey, anh từ từ ôm cô lên rồi đi về tòa lâu đài, vừa đi vừa như lơ đãng hỏi cô “Chú kia? Là chú nào?”

“Là chú Cổ cháu đã từng gặp ấy ạ, chú ấy đối với cháu rất tốt... Uhm... Ngày hôm qua lúc Hề Hề không ngủ được là chú ấy đến kể truyện cho Hề Hề nghe, nhưng khi trời sáng lại không thấy chú ấy đâu nữa. Còn nữa còn nữa ạ, trên vai chú Cổ bị thương, Hề Hề còn chưa kịp thời phù phù cho chú ấy thì chú đã đi rồi...”

Dạ Hề Hề cúi đầu kể lại sự việc gặp được chú Cổ Luân rất hay cười vào tối hôm qua, nhưng khi ngẩng đầu lên cô bỗng dừng lại, bởi vì cô phát hiện, mặt của chú Trạch... rất đen

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chuyên Phòng

Edit: Pe Heo

Beta: Vịt

Jersey gọi Richard tới, trong lúc đó Dạ Hề Hề đang cúi đầu ăn thịt bò bít-tết do anh cắt cho cô, cô yên lặng bỏ từng miếng thịt bò vào trong miệng vì không dám ngẩng đầu nhìn mặt chú Trạch, hình như chú đang rất rất tức giận, tuy đến giờ vẫn không biết nguyên nhân vì sao nhưng cô biết... nhất định là do mình không chịu nghe lời về phòng đi ngủ rồi.

“Tiên sinh.” Richard là trợ thủ đã đi theo Jersey từ khi anh còn nhỏ, cũng là người được bố Samon Moramike đích thân lựa chọn, cho tới nay anh ta đã hoàn thành các khóa học giáo dục cao đẳng và huấn luyện tài năng trở thành người xuất sắc nhất trong khóa, tuy là người Mĩ nhưng anh ta vẫn luôn sống ở Ý và tuyệt đối trung thành tận tâm với Jersey.

Từ lúc Jersey trở về tới giờ sắc mặt chưa từng sáng lên lần nào, ánh mắt anh vẫn luôn theo sát cô gái nhỏ đang chăm chú ăn cơm ở bên cạnh, anh chỉ uống một ly rượu đỏ, mỗi khi thấy cô ăn hết thịt trên đĩa, anh lại cắt thêm và để vào đĩa của cô.

Kỷ thực Dạ Hề Hề rất muốn nói: “Chú à, cháu ăn no lắm rồi.” Nhưng bây giờ cô không dám nói câu nào nên đành phải cố sức nhồi từng miếng từng miếng thịt vào miệng, sau đó cố gắng nuốt xuống.

Jersey không chú ý tới tình trạng của Dạ Hề Hề, anh lạnh lùng lờ mờ Richard đang đứng phía sau, đôi mắt màu xanh lóe lên tia hung ác: “Đêm qua có người xông vào lâu đài đúng không? Vì sao không ai phát hiện ra? Hay là có phát hiện nhưng không báo cáo cho tôi biết?”

Richard cứng người, lập tức cúi đầu trầm giọng nói: “Thật xin lỗi, tiên sinh. Sáng hôm nay quả thật có một người xông ra ngoài lâu đài nhưng chúng tôi không phát hiện được anh ta vào lâu đài từ khi nào, chắc anh ta bị thương khi tiến vào, nên thuộc đường lúc ra.”

“Lập tức thay đổi cơ quan, tăng thêm vũ khí hạng nặng. Tôi muốn ngay cả một con chim cũng không thể bay vào!” Đem ly rượu đặt mạnh lên bàn, Jersey nhíu mày, sát khí vẫn dày đặc nhưng đã dịu hơn nhiều.

Đột nhiên cơ thể Dạ Hề Hề ngã về phía trước, “Oẹ” một tiếng, tất cả những thứ ở trong miệng đều phun ra trên đĩa.

Jersey nhanh chóng bật dậy, nắm lấy khăn hứng trước miệng cô, anh nóng nảy gạt tay của đám người hầu đang muốn tiến lên giúp đỡ, rồi nhẹ nhàng vỗ lên lưng Dạ Hề Hề. Sau đó anh quẳng chiếc khăn đã bị cô ói sang một bên, lại lấy một chiếc khăn sạch khác nhẹ nhàng lau miệng cho cô, anh nhẹ nhàng hỏi “Ăn không được thì không cần ăn nữa.”

“Chú còn tức giận phải không ạ? Hề Hề sẽ ngoan ngoãn ăn cơm, ngoan ngoãn đi ngủ mà, chú đừng tức giận nữa nhé...” Cô thật sự không thể ăn tiếp được nữa nên mới ói ra hết, chú sẽ không tức giận chứ?

Jersey không nói gì, chỉ hơi mím môi, Dạ Hề Hề thấy anh không nói lời nào bèn cho rằng anh vẫn còn tức giận, cô nhanh chóng cầm lấy nửa xiên một miếng thịt bò ngay bên cạnh chỗ cô vừa nôn ra, nhưng cô không quan tâm mà nhồi ngay vào trong miệng. Jersey Moramike thấy vậy lập tức giữ tay cô lại, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, ăn no rồi thì không cần ăn nữa. Anh không tức giận đâu.”

“Thật... ư?” Cô không tin lắm, bởi vì sắc mặt của chú vẫn cực kỳ không tốt.

“Thật. Hề Hề, lại đây cho anh ôm một cái.” Anh kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng cô, mặc kệ dầu mỡ trên người cô sẽ làm quần áo anh bị bẩn, anh ôm cô như một thứ quý giá, lần đầu tiên anh cảm thấy tim mình đau như vậy.

Anh biết, khi nghe thấy người khác nói “Cô gái điên đó ngày nào cũng quán lấy anh.” Dạ Hề Hề đã rất sốc, điều này khiến tim anh trầm xuống và tràn đầy tức giận, thầm nghĩ sẽ tự tay bóp chết kẻ nào đã làm cô bị tổn thương.

Thù đã báo, cô cũng ở bên cạnh anh rồi nhưng ngày càng có nhiều kỷ niệm ủa về trong đầu như muốn nhắc nhở anh để ý tới cô gái nhỏ này đến mức nào, anh biết mình quan tâm đến cô, quan tâm đến cuồng dại, đến mức anh không muốn cô bị bất cứ ai nhòm ngó! Nhưng anh đã quên mất, dù có quan tâm nhiều đến thế nào thì cô cũng không nhớ lại được, cô ngây ngô, ngốc nghếch, và khờ dại, cô không còn thích anh nữa rồi.

Dạ Hề Hề học rất nhanh, cô cũng bắt chước nhẹ nhàng vỗ lên lưng của anh, khẽ nói: “Không tức giận, không được tức giận nữa nha. Hề Hề sẽ ngoan ngoãn đi ngủ, sẽ không nghe truyện sói xám nữa...”

“Không. Từ nay về sau anh sẽ kể truyện cho em nghe, sẽ ngủ cùng với em” Anh làm sao có thể để Dạ Hề Hề tiếp tục ngủ một mình được, nếu nói anh tức giận cũng chỉ có thể tự trách mình mà thôi.

“Thật vậy không? Chú qua phòng Hề Hề kể truyện cho Hề Hề nghe, chờ Hề Hề ngủ rồi chú mới rời đi đúng không?” Dạ Hề Hề tràn đầy chờ mong, giống như nghe thấy điều gì đó vô cùng hạnh phúc.

“Không.” Jersey nhanh chóng phủ định lời nói của cô, ngay lúc khuôn mặt nhỏ nhắn sắp sụp xuống thì anh lại nói tiếp: “Hề Hề sẽ đến phòng của anh, chúng ta ngủ chung.” Nếu được anh rất hy vọng có thể thay đổi cả cách xưng hô của cô với anh.

Nhưng anh biết, mọi chuyện cần phải tiến hành từ từ.

Dạ Hề Hề vui mừng nhìn đám người hầu xách từng kiện hành lý của cô vào phòng ngủ của Jersey, anh đang làm việc trong phòng đọc sách nên chỉ có mình cô ngồi trên ghế sofa nhìn những người hầu sắp xếp đồ đạc.

Động tác của những người hầu rất nhanh, không tới 10 phút đã sắp xếp xong mọi thứ, họ treo quần áo của Dạ Hề Hề vào một góc trong phòng thay đồ, rồi lại đem bàn chải đánh răng của cô để trong nhà tắm, giấy thì đặt trong tủ giấy, sắp xếp sản phẩm dưỡng da lên trên bàn trang điểm, chiếc gối của Dạ Hề Hề được đặt trên giường, con gấu bông để trên ghế sofa và áo ngủ của cô thì được trải lên trên giường, bọn họ xếp tất cả mọi thứ gọn gàng đầu vào đấy.

Sắp xếp xong, bọn họ bắt đầu giúp cô tắm rửa, lúc Dạ Hề Hề đang sấy tóc thì Jersey bước đến, anh vừa giải quyết xong công việc.

Tất cả những người hầu có mặt ở đó đều sững sốt khi thấy anh đến.

Nào có ông chủ nào đẹp trai như ông chủ của các cô chứ? Nghe nói, dòng máu lai đẹp nhất trên thế giới là giữa Ý và Trung Quốc, Lục phu nhận vốn là một nữ sĩ xinh đẹp còn tiên sinh Moramike lại cực kỳ đẹp trai, dù đã hơn bốn mươi nhưng thân thể ông vẫn rất cường tráng như thể ông vĩnh viễn không già đi vậy.

Mà người được hai người họ sinh ra lại càng thêm hấp dẫn một cách khủng khiếp, anh luôn khoác lên người những bộ quần áo màu đen làm tôn lên cơ

thể khỏe mạnh vừa đủ hoàn mỹ. Khuôn mặt anh rất anh tuấn, Jersey thừa hưởng đôi mắt xanh giống bố và màu da sáng giống mẹ, toàn thân anh đều tỏa ra mùi vị đàn ông thành thực.

Nhưng khi thấy trong mắt người đàn ông ấy chỉ có vị tiểu thư ngốc nghếch kia, lập tức những nữ hầu đó đều cảm thấy ghen tị hận không thể biến thành kẻ ngốc để thể thân cho Dạ Hề Hề.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Ngủ Cùng

Anh bước tới, nhận lấy máy sấy tóc trên tay người hầu, nói nhỏ: “Để tôi làm được rồi, mọi người ra ngoài đi.”

“Vâng.” Nhóm người hầu cúi người đi ra, vừa đi bọn họ vừa lén nhìn trộm vài lần, khi nhìn thấy đầu của Dạ Hề Hề gạt gù lên xuống thì toàn bộ ghen tị trong họ đều biến mất, ai cũng phải mỉm cười, có người ngốc nào mà vẫn đáng yêu được như Dạ tiểu thư không?

Jersey biết Dạ Hề Hề đã ngủ gật, con nhóc này, chẳng lẽ lại buồn ngủ đến vậy sao? Ngồi mà vẫn có thể ngủ gà ngủ gật được.

Anh đưa ngón tay luôn nhẹ vào tóc cô rồi vuốt xuôi xuống, mái tóc thật mềm mại.

Tóc của Dạ Hề Hề rất đẹp, thuộc dạng tóc thẳng tự nhiên, đen óng mượt mà, dài đến bên hông. Từ nhỏ đến lớn cô đều để kiểu tóc dài xõa sau vai, trên trán có vài lọn tóc nhỏ rủ xuống, Dạ Hề Hề không mấy khi thay đổi kiểu tóc, chỉ thỉnh thoảng cột tóc lên là có ngay một tạo hình khác, rất đáng yêu và xinh đẹp, ai nhìn vào mãi cũng không thấy chán, trong đó có cả anh.

Sợi tóc luôn qua kẽ ngón tay buông thẳng xuống. Từ trước tới giờ Jersey chưa từng sấy tóc cho ai dù là mẹ hay em gái, đây là lần đầu tiên anh làm việc này.

Tắt máy sấy, anh bế cô đặt xuống giường. Khẽ vuốt ve mái tóc mềm mại rồi cúi đầu nhìn gương mặt sạch sẽ của cô, sau đó đặt lên gò má kia một nụ hôn nhẹ nhàng.

“Con nhóc ngốc nghếch nhà em, bây giờ hài lòng chưa? Đồ ngốc này, đây là cách em trả thù anh đúng không? Trả thù anh lúc trước không đặt em ở trong lòng, không cưng chiều, không yêu thương em cũng không bảo vệ em, cho nên em trở nên ngốc nghếch để hành hạ anh, để anh nhận ra em đối với anh quan trọng thế nào.” Giọng nói trầm thấp len lỏi vào trong tai Dạ Hề Hề, quấy đảo một vòng trong giấc mơ của cô nhưng cô nghe không hiểu chỉ chộp chộp miệng rồi trở mình, môi hơi vênh lên lắm bảm vài câu tiếng trung mà ngay cả Jersey nghe cũng không hiểu.

Anh bật cười thành tiếng, sau đó đứng dậy lấy khăn đi tới phòng tắm.

Chốc lát sau trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy, hơi nước phả lên kính tạo thành một tầng sương mù giống như tâm trạng mịt mờ của người đàn ông bên trong.

Một lúc lâu sau Jersey mới bước ra khỏi phòng tắm, vừa lau tóc vừa nhìn về phía giường, lúc nhìn thấy người ở trên giường anh đã ngăn ra vài giây, bởi vì Dạ Hề Hề đang ngồi ôm chân mình, đầu vùi vào giữa hai đầu gối, xem ra đã thức dậy.

Dạ Hề Hề mặc bộ đồ ngủ màu hồng nhạt, mái tóc dài xõa ra sau lưng, có vài sợi tóc vương trên cánh tay, còn cô thì yên lặng ngồi ở trên giường, cúi đầu suy tư.

Jersey Moramike đi tới, tóc còn ướt nhiều nước xuống chảy dọc theo càn cổ rồi trượt xuống ngực tạo thành một dấu vết cực kỳ khiêu gợi.

Anh ngồi ở bên giường, vươn tay nắm lấy tay cô: “Em thức dậy rồi sao?”

Dạ Hề Hề lập tức ngẩng đầu nhìn thấy Jersey giống như thấy thần vậy. Đôi mắt cô đọng đầy nước mắt, lúc này anh mới phát hiện cả người cô đang run rẩy. Sắc mặt của anh lập tức thay đổi, vội hỏi: “Hề Hề, làm sao vậy? Em khóc cái gì?” Anh nhẹ nhàng vuốt ve đôi mắt cô, lúc này nước mắt mới chảy xuống.

Cô bé ngốc nghếch này, trước kia cũng không thấy cô hay khóc, cho dù bị anh bắt nạt cũng chỉ kêu la oai oái, Từ sau năm bảy tuổi mất đi nụ hôn đầu tiên đó... cô đã không còn khóc trước mặt anh nữa, bây giờ cô muốn đem nước mắt tồn đọng trong mấy năm qua chảy hết sao?

“Chú ơi, cháu tưởng chú không cần cháu nữa... Hu hu...” Cô ôm lấy cổ anh khóc đến thương tâm, đến mức một người lạnh bạc như Jersey Moramike cũng cảm thấy trong ngực khó thở.

Môi của Dạ Hề Hề đặt tại xương quai xanh của anh, một bàn tay của cô trượt xuống trên ngực phải, bàn tay mềm mại như có như không vuốt qua khiến dục vọng nơi hạ thân của anh dễ dàng bị cô trên chọc mà bùng phát.

Anh đành thở dài, đưa tay vỗ về sau lưng cô: “Anh làm sao có thể không cần em chứ. Ngoan, ngủ đi...” Anh ôm cô nằm xuống, đặt đầu cô lên khuỷu tay của mình, cảnh tay còn lại nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô.

“Chú đừng đi nha... Hề Hề sợ...” Cô không muốn lại nằm mơ thấy sói xám nữa.

“Được rồi, anh sẽ không đi.” Đôi lông mày trên gương mặt anh nhíu chặt lại, dục vọng ở phía dưới cứ mãi không chịu biến mất, bởi vì tiếp xúc với thân thể mềm mại của cô khiến cơ thể anh tự nhiên căng lên, nhưng anh lại không thể làm bất cứ chuyện gì với cô được.

Không phải Jersey Moramike quân tử, cho tới giờ anh chưa từng là người quân tử, đương nhiên điều này cũng chỉ giới hạn với Dạ Hề Hề thôi, còn đối với những kẻ địch khác, Jersey là người tàn nhẫn lãnh khốc, thù oán với kẻ địch luôn âm hiểm tàn nhẫn.

Dạ Hề Hề là người phụ nữ của anh, từ lúc anh bắt đầu biết nhận thức tới nay đã hiểu rõ chuyện này, cho nên anh chưa từng đối xử khách khí với Dạ Hề Hề, từ năm bảy tuổi có nụ hôn đầu tiên ấy, về sau Dạ Hề Hề luôn tìm anh để luyện hôn mà anh cũng chỉ có Dạ Hề Hề để thực hành.

Không phải Jersey Moramike không có người thích, ngược lại anh luôn là người tình trong mộng của tất cả con gái trong trường, đi tới chỗ nào đều trở thành tiêu điểm, đi đến đâu cũng có con gái hoặc con trai nhìn anh, anh tự cho mình là vương giả, lạnh lùng cao ngạo, cho tới bây giờ đều khinh thường phát sinh quan hệ với bất kì người con gái nào, và Dạ Hề Hề chính là vị thuốc duy nhất của anh.

Càng lớn tính cách của Jersey càng giống bố, thậm chí tính anh còn lạnh hơn bố, bố anh có phần cuồng dã, còn anh thì lại lãnh đạm ôn trọng hơn.

Có lẽ vì từ nhỏ anh đã sống trong môi trường khắc nghiệt nên dễ dàng bộc lộ khí chất vương giả, mà người từ khi còn nhỏ đã có hương vị của đàn ông này lại càng khiến những cô bé phương tây lao tới, dùng rất nhiều phương pháp để câu dẫn anh kể từ lúc anh học lớp năm đến giờ, nhưng anh không hề lo lắng mình sẽ bị quấy nhiễu vì đã có Dạ Hề Hề thay anh cản phía sau.

Không ai tin được Jersey Moramike lại là một người đàn ông như vậy, trong sinh mệnh của anh chỉ có một người phụ nữ tên là Dạ Hề Hề. Không phải anh không có hứng thú với người phụ nữ khác mà là trong đầu anh chỉ có mình cô, bên người cũng chỉ có bóng dáng của cô. Chỉ có cô mới hôn anh mạnh mẽ như vậy, và cũng chỉ có cô đem lần đầu tiên của mình cho anh, một người phụ nữ như vậy anh làm sao có thể để cô đau lòng được chứ? Anh chưa từng nghĩ muốn lên giường hay hôn một người phụ nữ khác.

Từ lúc bọn họ trao nhau nụ hôn đầu tiên, hay lần đầu tiên bọn họ làm tình với nhau thì tình yêu giữa hai người đã bắt đầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Có Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Bị Coi Thường

Edit: Pe Heo

Beta: Vịt

Jersey hạ khuỷu tay để cô gái nhỏ có thể nằm tư thế thoải mái nhất, sau đó cô cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Anh khẽ thở dài, nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má của cô: “Hề Hề, em có nhớ lần đầu tiên... anh muốn em là khi nào không?”

Trả lời anh là tiếng hít thở đều đều, anh kéo đầu cô vào sâu trong ngực mình, hai cánh tay vây chặt lấy thân thể mềm mại. Có lẽ anh không phải là người giàu tình cảm, tốt bụng, cũng không khéo léo hay dịu dàng, anh rất độc tài, rất lạnh lùng và thâm độc.

Từ trước tới giờ anh đều biết bản thân mình là dạng người gì nhưng anh không sao quên được... năm đó lần đầu tiên anh muốn cô...

Năm cô mười tám tuổi.

Năm ấy cả hai người đều mười tám tuổi, đang học năm cuối lớp cao trung, và đều đang chuẩn bị cho kì thi đại học quốc gia ở Ý.

Mùa hè ở Ý rất nóng, từng nhóm nam nữ trẻ tuổi đều thích chơi đùa ở xung quanh đài phun nước. Trường trung học Phose là trường quý tộc tư nhân được gia tộc Moramike tài trợ, cho nên Jersey được đặc cách có phòng nghỉ riêng, bất cứ lúc nào cũng có thể đi về phòng ngủ.

Lục phu nhân lại rất thương Dạ Hề Hề nên cô cũng có phòng ngủ riêng của mình, song phần lớn thời gian Dạ Hề Hề đều ngủ trong phòng Jersey.

Vào một buổi trưa nọ, Jersey lại vì tránh Dạ Hề Hề mà chui vào trong chiếc xe việt dã của mình, đọc những tư liệu về các công ty anh muốn thôn tính gần đây, một xấp tư liệu hoàn toàn bằng tiếng Anh không hề làm khó được anh, cầm bút khoanh lại những phần trọng điểm, không tới một giờ sau anh đã xem xong tất cả tư liệu. Jersey lấy điện thoại gọi cho ông Samon Moramike – tổng giám đốc công ty “Green”, sau khi thảo luận qua những chuyện

quan trọng, anh cúp điện thoại, đem tư liệu trong tay quẳng sang ghế lái phụ, rồi lại cầm một xấp tư liệu khác chuẩn bị nghiền cứu.

Từ trước tới nay ông Samon đều không lo lắng đưa con lớn của mình quản lý công ty ra sao, tuy không giao hết gia tộc Moramike cho Jersey nhưng đến 60% công việc ông không hỏi đến nữa, ông hoàn toàn tin tưởng người thừa kế của mình. Jersey Moramike luôn khiến ông tự hào và kiêu hãnh.

Tuy lúc đó anh chỉ mới mười tám tuổi nhưng lại có phong phạm thiếu chủ giống Lục Ca Ca, mẹ của anh thời còn trẻ, và có thủ đoạn làm việc giống ông.

Năm Jersey mười tám tuổi đã là CEO của “Green” tập đoàn lớn nhất trực thuộc gia tộc Moramike.

Jersey cực kỳ thông minh, nội dung cơ bản trong bài vở cấp trung học và đại học anh đã sớm tự học xong từ lâu, nhưng vẫn lẩn lộn trong trường, cũng không chủ động nhảy lớp giống y như thiên tài nhỏ Dạ Hề Hề, cả hai luôn chiếm lấy vị trí thứ nhất và thứ hai trong trường, mà khoảng cách điểm giữa vị trí thứ hai và thứ ba lại rất xa nhau.

Ba phần tư liệu anh nhìn lướt qua rất nhanh, đột nhiên cửa kính bên phải vang lên tiếng gõ “cọc cọc”, không cần ngẩng đầu lên anh cũng biết người vừa tới là ai.

Quả nhiên là Dạ Hề Hề rất nhanh đã chui vào bên trong, nhiệt độ trong xe mát lạnh, ghế dựa cũng rất rộng rãi, Dạ Hề Hề mặc đồng phục, áo màu trắng ngắn tay cùng váy ngắn sọc ca rô, giày cao gót thì bị vứt ở bên ngoài, mái tóc dài được cột lại. Vừa vào xe cô đã liên tục đưa tay quạt gió, thờ phỉ phò, sắc mặt ửng hồng, vừa quạt vừa lầm bầm: “Nóng quá, nóng quá, nóng muốn chết rồi.”

Jersey đột nhiên đưa tay xuống dưới mông Dạ Hề Hề khiến cô hét lên một tiếng sợ hãi, ngay lập tức bắt lấy cổ tay anh, cô dùng ánh mắt đầy nguy hiểm nhìn anh và nói: “Anh muốn làm gì.”

“Tiểu thư à, em ngồi trên tài liệu của anh kia.” Anh giương mắt lạnh lùng nhìn cô.

Dạ Hề Hề hơi xấu hổ, cô moi tài liệu phía dưới mông mình lên, nhìn lướt qua rồi ném cho Jersey: “Anh mới chỉ mười tám tuổi thôi mà giống như ông già hai mươi tám tuổi vậy. Không ổn, không ổn rồi, đây đúng là điển hình của kiểu người cuồng công việc.”

“Sao có thể bằng em, mười tám tuổi đã là đại tỷ nông cuồng nhất Rome rồi.” Đưa tay xoa nhẹ thái dương, anh không nhìn cô mà tiếp tục lật giở tư liệu như thể thuận miệng nói ra, trên gương mặt không thể hiện biểu tình gì.

Dạ Hề Hề đột nhiên im lặng và nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt cô hơi lạ, sau đó anh nghe thấy cô lầm bầm vài câu: “Có phải anh đang trốn em? Anh chê em phiền đúng không?” Đôi môi mím lại thành một đường thẳng, hàng mi dài che đi sự mất mát nơi đáy mắt.

“Cuối cùng em cũng biết rồi.” Nếu không phải ngày nào cô cũng chiếm lấy giường của anh thì anh cũng đâu cần làm việc ở trong xe.

Người nói vô ý người nghe có tâm, Dạ Hề Hề lập tức mở cửa muốn xuống xe, lúc này Jersey Moramike mới phản ứng lại, anh nhanh chóng đưa tay kéo cô lại nhỏ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Cơ thể Dạ Hề Hề cứng lại nhưng cô không quay đầu, có phần tủi thân nói: “Không phải anh nói phiền sao... Em đi...”

Jersey hừ lạnh: “Em còn biết tức giận sao. Nếu không phải tại em chiếm lấy phòng ngủ của anh, nếu không phải em sáng nay gây chuyện trong trường thì làm sao anh lại đi trốn em chứ.” Anh nhẹ nhàng buông tay ra, tùy cô muốn đi hay ở.

Dạ Hề Hề vừa nghe vậy liền xoay người trừng mắt nhìn Jersey: “Anh làm việc ở trên bàn chứ đâu phải trên giường. Em chỉ là không muốn ngủ một mình trong phòng thôi. Còn chuyện hồi sáng nay... Ai cho phép con nhỏ Diana kia vừa nhảy vừa cởi quần áo trước mặt anh chứ, dám đụng đến người đàn ông của em, đúng là chán sống, em cũng chỉ khiến cho ả ta nhảy trên sân thể dục cho đã thôi, đâu tính là quá đáng...” Được rồi, cô thừa nhận mình hơi quá tay, nhưng là tại con nhỏ Diana lăng loạn kia uy hiếp cô mà!

“Nếu em muốn ra ngoài thì đóng cửa xe lại đi, nóng.” Anh cũng không ngẩng đầu mà cầm bút tiếp tục vẽ phác thảo như thể không nghe thấy Dạ Hề Hề nói.

Dạ Hề Hề cảm thấy đau lòng, cô lập tức nhảy xuống xe, đóng mạnh cửa lại. Chính cô cũng có xe, anh có gì đặc biệt hơn người chứ!

Chiếc xe việt dã của Jersey đậu ở bên đường, ngay bên cạnh là chiếc xe thể thao Maybach của Dạ Hề Hề, vừa ngồi vào trong xe cô lập tức bật điều hòa, với lấy một chiếc gương và nhìn mặt mình, cô chưa bao giờ trang điểm bởi vì Lục Ý Trạch không thích, cô luôn để mặt mộc, tuy nhiều khi không trang điểm sẽ khiến cô thất thế trước mặt tình địch, nhưng chỉ cần là điều anh nói thì cô sẽ làm theo.

Nhưng cô cảm thấy mình đã làm rất nhiều chuyện mà anh không hề nhìn thấy, cũng không quan tâm đến.

Cái này gọi là bị coi thường mà.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cây Kem Và Nụ Hôn Ngọt Lịm

Cửa xe phía bên kia đột nhiên mở ra, Jersey ngồi vào bên trong. Dạ Hề Hề quay đầu lạnh lùng nhìn anh: “Không phải anh muốn làm việc sao, qua đây làm gì!”

“Vợ chưa cưới tức giận đương nhiên phải tới đồ dành rồi.” Anh đưa cô một cây kem vị dâu mà cô thích nhất.

Dạ Hề Hề hơi cảm động nhưng vẫn cố ý xụ mặt: “Hừ. Lần nào anh cũng như vậy, toàn là em mặt nóng dán vào cái miệng lạnh của anh, cho em ăn mượp đắng rồi lại thấy thêm một cục đường. Tối tận bây giờ anh cũng chưa từng nghĩ tới việc... đối xử tốt với em sao... dù chỉ một chút thôi cũng không được à? Giống như bây giờ, chỉ cần cho em một cây kem là có thể làm em vui vẻ cả buổi chiều rồi.”

Anh cầm hai cây kem, lưng tựa vào ghế, mắt nhìn phía trước thật lâu mới nói: “Nếu em không muốn ăn thì anh ném đi đấy.” Nói xong đang muốn xuống xe thì Dạ Hề Hề giữ chặt cổ tay anh lại: “Em chưa từng nói không ăn mà... anh, anh...” Lần nào anh ấy cũng như vậy, không thể dịu dàng được một chút, lúc nào cũng muốn cô phải cúi đầu trước mới được.

Cô giật lấy cây kem, tuy vẫn rất tức anh nhưng lòng cũng từ từ mềm xuống, cô liếm từng miếng kem, chẳng hiểu sao lại muốn khóc, cuối cùng chỉ đành thở dài một hơi, dù sao khóc cũng không phải là phong cách của cô.

Jersey đưa cây kem còn lại cho cô vì anh không thích ăn mấy thứ đồ ngọt này, nhưng cô thì rất thích.

“Hôm nay không được ăn thêm nữa, một ngày em chỉ được ăn hai cây thôi biết chưa?” Anh biết dạ dày của cô không tốt, nếu ăn quá nhiều sẽ bị đau bụng.

“Ừ...” Cô hạ mí mắt xuống suy nghĩ, thật muốn lần nào cũng như thế này... không khí vô cùng hòa thuận.

“Nếu em cảm thấy mệt thì chuyển trường đi. Anh biết em không nhảy lớp là vì anh, anh muốn được thể nghiệm cảm giác sinh hoạt như một học sinh, nhưng em thì khác, ông nội em vẫn luôn phản đối em chạy theo anh. Dạ Hề Hề, nếu em thật sự mệt mỏi thì bây giờ hãy rời đi đi.”

“Người mệt mỏi không phải em mà là anh đấy.” Lời nói của anh làm tổn thương cô. Dạ Hề Hề xoay người, nước mắt tuôn rơi lã chã, cây kem trong miệng cũng trở nên mặn chát.

“Anh không hề cảm thấy phiền. Anh muốn cảm ơn em... đã làm cho cuộc sống của anh trở nên muôn màu muôn vẻ, cũng cảm ơn em luôn luôn ở bên cạnh anh, cho dù nhiều khi anh bị công việc quẩn lấy cảm thấy mệt mỏi thì em lại cười cho anh xem.” Giọng nói anh trầm thấp khiến cô nghe không ra chút cảm xúc gì, lòng ngày càng tủi thân, cô xoay người thừa dịp anh không thấy rõ gương mặt đầm nước của mình mà hôn lên môi anh.

Trên môi cô còn mùi dâu tây, mềm mại ngon miệng. Cô nhẹ nhàng hôn anh sau đó tiến công từng chút một.

Kỹ thuật hôn của Dạ Hề Hề rất cao, tất cả đều do Jersey dạy dỗ. Từ năm bảy tuổi đó quan hệ giữa hai người bọn họ trở nên rất kỳ quái, hai năm đầu rất khó diễn đạt, khi gần khi xa, nhiều khi chỉ nắm tay thôi đã không được tự nhiên. Song Jersey tỏ vẻ lạnh nhạt hơn rất nhiều so với Dạ Hề Hề, vừa đến trung học cơ sở anh liền xem việc hôn môi như uống trà, luyện thường xuyên, sau giờ tập đấu kiếm hai người trốn đi vụng trộm hôn môi, sau khi luyện tập đánh golf xong hai người cũng sẽ trốn ở sau sân cỏ tập hôn, hoặc khi hai gia đình tụ hội hai người cùng đồng thời biến mất, trốn vào một góc nào đó hôn môi.

Nhưng Dạ Hề Hề rất ít khi chủ động, nhiều lần đều do Jersey hứng lên là ấn cô vào một góc nào đó hôn tới tấp, cứ như vậy cũng đã được mười mấy năm, chẳng ai cảm thấy phiền hà gì, chỉ là nhiều khi muốn thăm dò xuống phía dưới nhưng đến cuối vẫn không làm tới cùng, chủ yếu là vì Jersey thấy Dạ Hề Hề vẫn còn quá nhỏ.

Giờ thấy cô chủ động, khóe môi anh khẽ nhếch lên, đột nhiên thấy trước ngực lạnh lạnh, anh chau mày nhẹ đẩy bờ môi đang truy đuổi của cô ra, lạnh nhạt nhìn cô: “Quần áo của em, và anh.”

Dạ Hề Hề cúi đầu phát hiện cây kem dâu của mình đã rơi lên chiếc áo trắng của anh từ lúc nào, mà trên áo cô cũng dính không ít.

Cô cúi đầu, buồn bực nói: “Kem của em... nụ hôn của anh đúng là chẳng tốt lành gì... Hu hu...” Cô đưa tay quệt kem rơi trước ngực mình bỏ vào trong miệng, không để lãng phí một chút nào. Sau đó lại vờn tay chùi kem dâu dính trên ngực áo anh mút hết. Tiếc quá, rút hết rồi, cô thờ dãi xoay người muốn mở cửa vứt vỏ cây kem đi thì Jersey ở đằng sau khẽ vờn tay ôm lấy thắt lưng cô kéo lại.

Anh nói rất nhỏ: “Qua xe anh đi. Xe của em quá nhỏ.”

Lỗi tai Dạ Hề Hề ngựa ngửa, tim đập tức đập nhanh hơn vài nhịp nhưng cô vẫn nhẹ nhàng gật đầu. Cô nghe thấy tiếng cửa xe bị mở ra, lúc này cơ thể mềm mại của cô ngã ra sau ghế.

“Lục Ý Trạch...” Cô lấy tay đè lên trái tim mình, lau đi giọt nước trên mí mắt rồi mới xuống xe, lúc này anh đã an vị trên chiếc xe việt dã, cô cũng nhanh chóng lên xe của anh.

Cô vừa lên xe đã bị anh đè dưới thân, anh đưa tay vuốt lỗ tai nhỏ của cô, tai bên trái của cô có rất nhiều lỗ nhưng không gấn bất cứ trang sức nào, cực kỳ sạch sẽ. Anh cúi đầu nhìn cô ở dưới thân thể mình, mặt của cô đã hồng rực, trắng nõn nà hồng hào rất đáng yêu. Chóp mũi cô lấm tấm mồ hôi, môi son hé mở tựa như một quả anh đào chín mọng khiến anh không nhịn được phải cúi đầu nhắm nháp.

Nhẹ nhàng mút bờ môi một lúc, sau cùng anh xâm nhập vào bên trong, răng môi quăn quýt, bàn tay theo thói quen vuron tới nơi mềm mại trước ngực mà anh đã sờ rất nhiều lần, Dạ Hề Hề run lên. Tuy lúc trước khi hôn Lục Ý Trạch cũng thường sờ ngực cô nhưng khác với bây giờ, lực tay của anh ngày càng mạnh khiến cô cảm thấy hơi đau, không nhịn được rên lên, thanh âm đó nghe cứ thấy quái lạ chỗ nào đó.

Thanh âm của cô lập tức biến mất trong miệng anh, anh cúi xuống tai cô khẽ cười.

Dạ Hề Hề nhẹ véo lên chiếc eo rắn chắc của anh: “Không được cười nữa, mau đứng lên...”

Dù lưng ghế đã hạ xuống nhưng cô vẫn cảm thấy không thoải mái.

Đột nhiên anh nói: “Khi nào thì đem cơ thể em cho anh đây?”

Dạ Hề Hề nghe vậy, tức khắc cả người run lên, toàn thân đều hồng rực, cực kì thẹn thùng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Ăn Luôn Mật Đào

Edit :Pe Heo

Beta: Vịt

Cô làm bộ nghe không hiểu: “Anh, anh nói cái gì...”

Anh cười nhẹ nói rõ ràng hơn. “Khi nào chúng ta làm tình?”

Dạ Hề Hề càng mờ mịt: “Cái kia, em... em không biết... Anh... anh đang nói cái gì...” Nói xong muốn đẩy Jersey Moramike ra.

“Hề Hề.” Tay anh bắt đầu sờ từ dưới đùi cô đi lên, đùi của cô cực kỳ trắng lại rất đàn hồi, nhẵn nhụi như tơ lụa khiến anh yêu thích không thôi, ngón tay mảnh khảnh nhưng có lực khẽ gầy lên trên đùi cô, xúc cảm hấp dẫn khiến anh không thể rời tay.

Dạ Hề Hề run rẩy, vùi đầu vào trong lòng anh, bàn tay túm chặt lấy quần áo của anh, không dám động đậy: “Lục Ý Trạch... Không nên...”

“Hề Hề, anh đã chờ em ba năm rồi. Chờ em lớn lên... Hiện tại em đã là mật đào chín mọng... Nếu em không muốn, anh có thể tiếp tục chờ.” Đây hoàn toàn là những lời thật sự trong lòng anh.

Từ lúc bọn họ mười lăm tuổi, khi lần đầu tiên anh đụng vào chỗ mềm mại nhất của cô thì anh đã luôn chờ mong ngày này đến.

Dứt lời liền cong người lên tránh sang bên cạnh để cô sửa sang lại quần áo, lúc chuẩn bị ngồi xuống thì đột nhiên Dạ Hề Hề giữ chặt cánh tay của anh, mắt cũng không dám nhìn thẳng, bình thường cô luôn là một người ngang ngược, quả quyết nhưng khi ở trước mặt anh lại giống như một con thỏ nhỏ vậy.

Cô khẽ thở gấp một hơi dài, dùng hết tất cả dũng khí của mình nói ra. “Em...em đồng ý...”

Khóe môi anh cong lên một cách tà mị, nhưng vẫn ngồi thẳng dậy.

Dạ Hề Hề cho rằng anh không tin, cũng lập tức bật dậy: “Em nói thật, em thật sự đã chuẩn bị tốt rồi.” Cô biết, tuy thái độ của anh mập mờ nhưng cô luôn là người bạn gái duy nhất của anh, anh chưa từng nói chuyện với nữ sinh khác, ngay cả nhìn một cái cũng không, điểm ấy mà Dạ Hề Hề còn không biết thì quá thất bại rồi.

“Hề Hề, không vội. Chúng ta vẫn nên về phòng trước đã.” Anh cúi đầu nhìn chăm chú vào gương mặt xấu hổ đỏ rực của Dạ Hề Hề, miệng cười gian, cô lập tức dùng lực đẩy mặt anh ra: “Lái xe đi!”

Xe chạy như bay đến khu nhà bọn họ ở, anh nắm lấy tay cô kéo đi. Dọc đường mọi người đều nhìn về phía bọn họ, nhìn hai người luôn ở vị trí thứ nhất và thứ hai trong trường đang nắm tay nhau mỉm cười bước đi. Mọi người luôn thấy hình ảnh người nữ đuổi theo người nam, nhưng bây giờ ai cũng thấy rõ nụ cười trên môi người nam sinh, rõ ràng cậu ta đang vô cùng thích thú và vui vẻ.

Tất cả nữ sinh trong trường đều tuyệt vọng. Bọn họ nhìn thấy ánh mắt người nam sinh luôn đặt ở trên người cô nữ sinh kia, bên khóe miệng anh ta luôn treo nụ cười nhẹ, tư thế hiên ngang oai hùng, lại nhìn nữ sinh kia bình thường hiếm khi biết thẹn thùng hôm nay mặt hoàn toàn đỏ lựng, đây rõ ràng là biểu hiện của những người đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt.

Đến phòng ngủ, rời khỏi ánh mắt của mọi người, anh lập tức ôm cô vào lòng, nâng niu giống như một viên kẹo đường, cầm trên tay sợ rớt ngấm trong miệng sợ tan.

Anh ôm cô đưa đến bên giường, dọc đường đi quần áo của cô thoát từng cái rơi xuống đất, lúc đến bên giường, chiếc áo sơ mi cuối cùng trên người anh cũng được cởi xuống, anh cầm tay cô đặt bên eo, nắm chân cô quấn lấy eo mình, để cô hoàn toàn hòa tan vào trong lòng anh.

Bởi vì là lần đầu tiên nên biểu hiện của Dạ Hề Hề giống như đứa bé, cái gì cũng không hiểu, tính tình tùy tiện lúc bình thường cũng biến mất, lúc đau là khóc, lúc khoái hoạt cô hống vang lên những tiếng rên nhỏ, dù nằm ở trong lòng anh nhưng vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt anh, hoàn toàn giống một cô gái phương Đông đang e thẹn, khiến anh không yêu không được.

Jersey giống như một cao thủ lão luyện tình trường, toàn bộ quá trình làm rất thuần thực, kích tình mạnh mẽ muốn ngừng mà không được, đến khi Dạ Hề Hề cầu xin tha thứ cũng không chịu bỏ qua. Đến mức Dạ Hề Hề phải hô to: “Anh thật sự là lần đầu tiên sao?”

“Chẳng lẽ em còn không biết hử?” Giọng nói trầm bổng, anh cắn răng chịu đựng dùng lực đưa hông, đẩy cô đến thẳng vách núi sâu không đáy.

Dạ Hề Hề không chịu nổi, nằm sùi lơ ở trên giường bị anh va chạm một lần lại một lần thiếu chút nữa là ngất đi nhưng vẫn không chịu buông tha, gắng gượng nói: “Em thật sự không biết... Anh cũng quá thuần thực rồi... Không công bằng...”

“Anh đã sớm nghĩ ở trong lòng, đã muốn em hàng ngàn hàng vạn lần rồi, chẳng lẽ em thật không hiểu?” Anh phủ lên lưng cô, thân thể không ngừng luật động, hai tay giữ chặt lấy tay cô, những ngón tay đan xen với nhau, liều chết triền miên, toàn thân ẩm ướt, kích tình mãnh liệt không thể dừng lại.

Một lúc sau, cả người anh đầy mồ hôi ôm lấy cơ thể cũng đầy mồ hôi của cô: “Thì ra là có cảm giác như vậy.”

Dạ Hề Hề bất mãn lắm lắm: “Về sau em cũng không muốn...”

“Xem ra em vẫn chưa hài lòng với biểu hiện của anh.” Anh hít một hơi lại đè cô ở dưới thân.

Dạ Hề Hề lập tức thét chói tai: “Không phải, là em quá mệt rồi... Xin anh tha cho em đi... huhu...” Cô không thể chịu nổi lại bị công kích một lần nữa, sau đó hai người đùa giỡn loạn lên ở trên giường.

Cuối cùng anh vẫn phải thả cô ra, bởi vì anh không muốn khiến cô quá mệt mỏi.

Người trẻ tuổi như Jersey khí huyết tự nhiên rất dồi dào, so sánh với hiện tại ít đi phần chín chắn nhưng lại có thêm phần nhiệt huyết.

Có lần đầu tiên chắc chắn sẽ có những lần tiếp theo, cả hai người đều xử sự khiêm tốn và luôn chú ý biện pháp an toàn, cho nên người nhà của Dạ Hề Hề và mười người vệ sĩ đi theo cô vẫn chưa nhìn ra giữa họ có quan hệ mờ ám.

Khúc mắc vài năm trước khiến ông nội của Dạ Hề Hề luôn hận Samon, vì thế quan hệ giữa hai tổ chức vẫn không được tốt, người trong tổ chức cũng có vẻ phân đôi Dạ Hề Hề lui tới cùng Jersey, may là quan hệ của hai bà mẹ lại cực tốt. Năm đó nếu không có Lục Ca Ca, mẹ của Jersey, thì có lẽ hiện tại Dạ Hề Hề đã là một đứa bé mồ côi mẹ rồi, cho nên Dạ Hề Hề vẫn duy trì mối quan hệ với Jersey Moramike, mặc dù anh chưa từng đến tổng bộ Veily nằm ở khu trồng cây cảnh Trung Quốc, nơi vùng ngoại thành Rome bao giờ.

Cứ mỗi lần Dạ Hề Hề đến lâu đài St.Gura đều bị Jersey ăn một lần, có đôi khi nhớ anh, cô lại vụng trộm mò sang, vượt qua các camera của lâu đài không phải là chuyện khó đối với Dạ Hề Hề, nhưng Jersey vẫn sợ nguy hiểm mà lệnh cho thuộc hạ chinh lại cơ quan phòng hộ xuống mức thấp hơn.

Năm năm, bọn họ đã bí mật làm tình nhân với nhau trong năm năm. Có lẽ Jersey còn quen thuộc thân thể của Dạ Hề Hề hơn so với chính bản thân cô.

Nơi nào có nốt ruồi, vị trí nào là điểm mẫn cảm, đáng yêu nhất, chỗ nào anh yêu thích không buông tay, chỗ nào cực kỳ vừa khít với anh... dường như vị trí nào cũng là nơi anh yêu thích nhất.

Nhẹ nhàng vuốt ve vai cô, tuy cha mẹ hai nhà đều ngầm đồng ý chuyện của bọn họ nhưng anh vẫn chưa từng chính thức ở trước mặt mọi người thừa nhận anh muốn Dạ Hề Hề, chỉ duy nhất mình cô mà thôi.

Nếu không phải bây giờ cô trở nên ngốc nghếch, và không vào ở trong lâu đài St.Gura thì có lẽ vĩnh viễn anh cũng không biết cô gái nhỏ này lại có địa vị thâm sâu như vậy ở trong lòng mình.

Đêm về khuya, cô dựa lên khuỷu tay của anh ngủ say sưa, hơi thở nhẹ nhàng, bàn tay nhỏ bé túm chặt lấy vạt áo trước ngực anh, mặc kệ cô ngốc hay không ngốc thì vẫn luôn dính lấy anh, vĩnh viễn đều là anh, chỉ có anh mà thôi.

Cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô, tới tận nửa đêm anh mới có thể dập tắt lửa dục trong cơ thể mình, bèn tắt đèn bàn đi ngủ, vì anh biết cô thích tắt đèn khi đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Cùng Nhau

Edit: Pe Heo

Lúc Dạ Hề Hề tỉnh lại thì trời đã sáng, cô ngủ rất ngon nên tinh thần cực kì tốt

Giật giật người lại phát hiện mình đang nằm trong lòng của người nào đó, ngược đầu nhìn lên, đôi mắt xinh đẹp của cô híp lại, khoe môi khẽ nhếch thành nụ cười, là chú nha. Chú luôn ôm mình ngủ, chú không có nói dối, không rời khỏi mình...

Đôi mắt mơ màng nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, cô bỗng phát hiện chú rất đẹp trai. Cô vươn tay nhẹ nhàng vẽ theo đường nét lông mi của chú đến mũi rồi đến... miệng.

Đột nhiên ngón tay bị giữ lại, cô lập tức giật mình, ngược mắt lên nhìn lại phát hiện chú Trạch đã mở mắt đang cúi đầu nhìn mình.

“Dậy rồi sao?” Giọng anh khàn khàn, lòng bàn tay nắm chặt tay cô, bàn tay cô mềm mại khiến anh không nỡ buông tay.

Dạ Hề Hề thẹn thùng gật gật đầu, nói với anh: “Chú ơi, tối qua cháu không mơ thấy sói xám lớn á.”

Jersey Moramike nhướn mày, thật sự là không quen, Dạ Hề Hề trong mơ là người kiêu ngạo nhưng khi tỉnh lại chỉ nhìn thấy một Dạ Hề Hề ngốc nghếch, đáng yêu, dù thế anh vẫn chống nửa đầu hỏi lại “Tại sao là sói xám lớn?”

“Chú Cổ kể chuyện cho Hề Hề nghe, trong đó có sói xám lớn và con cừu nhỏ nha, Hề Hề rất thích chuyện này, nhưng sói xám lớn rất xấu xí mà lại có một bà vợ rất đáng yêu... tên là sói hồng...”

Trên trán Jersey chảy xuống vài sọc đen, đây không phải phim hoạt hình khi cô buồn chán sẽ lấy ra xem sao? Xem ra tên Cổ Luân kia... thật sự không thể khinh thường.

“Được rồi, anh muốn rời giường, Hề Hề cũng dậy thay quần áo đi, lúc ăn cơm sẽ có người đến chơi với em.” Anh ngồi xuống, trên người vốn không mặc quần áo, phía dưới cũng chỉ quấn một cái khăn tắm, ai bảo ngày hôm qua vừa mới tắm xong ra lại thấy cô nàng kia khóc, sau đó cô lại còn dựa vào trên người anh ngủ thiếp đi, khiến anh không thể thoát ra được.

“Nga...” Dạ Hề Hề lập tức đứng lên, ngồi ở trên giường bắt đầu cởi quần áo, Jersey Moriamike cũng không chú ý tới, đứng lên bước tới phòng thay đồ, đi được mấy bước liền nhớ đến cô, vốn định quay đầu bảo cô chờ anh lấy quần áo cho ai biết vừa quay đầu lại liền thấy cô trần truồng ngồi trên giường cười khúc khích với anh.

“Phốc” thiếu chút nữa phun máu mũi, phải biết rằng, anh và cô đã hơn nửa tháng không làm bất kỳ hành động thân mật nào, hiện tại nếu không phải biết cô nàng này ngu ngốc thì anh nhất định sẽ cho rằng cô đang câu dẫn anh.

Anh nhanh chóng quay đầu đi, hòa hoãn lại nhịp thở của mình, không được tự nhiên đi về phòng thay đồ, vừa đi vừa lầm bầm: “Không cần đi theo, anh sẽ đem quần áo qua cho em”

Dạ Hề Hề gật gật đầu, ngón trỏ tay phải đặt trên cằm, kỳ quái lầm bầm: “Sao chú lại tức giận rồi...?”

Đợi một lúc lâu cũng không thấy chú trở lại, cô hoàn toàn quên lời nói của Jersey, xuống giường chạy đến chỗ phòng thay đồ.

Cô ghé vào cửa lo thấp thỏm gọi “Chú Trạch?”

Hồ lần thứ nhất không ai trả lời, cô lại hồ lần thứ hai: “Chú Trạch, cháu vào nha.” Bàn chân trắng tinh nhẹ nhàng giẫm lên sàn gỗ trong phòng thay đồ, lạnh lạnh thoải mái, lúc hai chân chạm vào cô mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, đi vào bên trong, ngẩng đầu nhìn xung quanh, toàn bộ đều là quần áo của chú Trạch, áo somi, tây trang, quần, cà- vạt, đồng hồ, giày, mắt kính, đồ ở nhà, áo lạnh, thật là nhiều..., cô vừa mới rẽ sang một hướng khác liền đụng phải Jersey Moramike.

Dạ Hề Hề bị va chạm té xuống đất, móng đau quá, cô chảy nước mắt, chặc chặc nhìn người vừa đụng phải mình.

“Em...sao lại vào đây được.” Anh cúi đầu nhìn cô trần truồng ngồi dưới đất, hơn nữa vì bị té mà hai chân cô tách ra khiến dục vọng anh cố kìm nén lại một lần nữa bùng lên, trên trán đã lấm tấm mồ hôi, anh không khỏi thở dốc một tiếng, đưa tay đỡ cô dậy, Dạ Hề Hề khóc lóc thảm thiết, xoa xoa móng mình: “Đau... chú thổi vù vù...” Đây khác gì là hành hạ anh, cũng không biết cô người hầu nào đem qua tắm cho cô, tắm xong tại sao lại không mặc quần lót cho cô chứ! ? Anh nghĩ thầm, lát nữa phải mắng cô người hầu kia một trận mới được.

Mặc quần lót cho cô xong, anh lại mặc cho cô một bộ váy dài màu tím nhạt, bộ dáng Dạ Hề Hề rất xinh đẹp, thân cao gầy, dáng người có lồi có lõm, mái tóc thẳng mượt, nhìn sao cũng thấy đẹp, sau khi đã chuẩn bị tốt Jersey mới kéo Dạ Hề Hề đến chỗ phòng tắm, hai người cùng nhau đánh răng, cùng nhau rửa mặt, Dạ Hề Hề giống như đứa bé, hất nước lên mặt Jersey, bọt cạo râu của Jersey thì cô lấy đến cầm trong tay thổi thổi sau đó lại ăn luôn, chơi rất vui vẻ, nhưng Jersey lại đen mặt lấy nước rửa sạch mặt và bọt trên miệng cô.

Dạ Hề Hề nhìn chăm chăm gương mặt của chú Trạch, chú Trạch là người đối xử với cô tốt nhất.

Cô mất đi trí nhớ, không biết người đàn ông trước mắt này là người cô yêu bằng cả tính mạng, cũng không biết việc anh đã làm với cô... là bao nhiêu hư hỏng.

Nhưng Dạ Hề Hề ngốc nghếch lại hạnh phúc, tuy không hiểu hạnh phúc là gì, ngày nào trong lòng cũng đầy những bong bóng hạnh phúc, mãi đến khi nhìn thấy cô gái xinh đẹp kia, cô mới cảm giác được chú Trạch đối với cô gái xinh đẹp kia còn tốt hơn mình rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Có Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chị Gái Xinh Đẹp Xuất Hiện

Edit: Pe Heo

“Ý Trạch!” Một trận gió xoáy càn quét qua, xuất hiện là một cô gái xinh đẹp đang nhào vào lòng Jersey Moramike.

Khóe môi Jersey mang theo nụ cười nhẹ, ánh mắt đầy dịu dàng, mái tóc được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ lại bởi vì hành động của cô gái mà có chút lộn xộn nhưng lại có thêm vài phần cuồng dã.

Vỗ vỗ lưng cô gái xinh đẹp có cùng màu tóc với mình, Jersey tùy tiện hỏi: “Trở về muốn ở lại chơi bao lâu?”

“Hắn là không lâu lắm, lần này em nghỉ có bảy ngày thôi, anh phải biết rằng, bệnh viện không thể nào thiếu một nhân vật lớn như em được đâu.” Cô gái có chút kiêu ngạo hất cằm, vẽ ra một đường cong bóng mượt, đặc biệt đáng yêu.

Sờ sờ cái cằm nhỏ nhỏ của cô, anh cất giọng nói có phần trêu chọc và kèm theo chút nghiêm túc: “Vâng, anh luôn biết bệnh viện không thể thiếu một tên gia hỏa như em, vừa đáng yêu, vừa ôn nhu, chữa bệnh lại giỏi, vì thế em là người tuyệt nhất.”

“Ai nha, Ý Trạch! Em thật là yêu anh chết mất thôi.” Giọng nói có chút làm nũng nhưng lại không khiến người khác phản cảm, ngược lại khiến lòng người mềm nhũn, tất cả bọn người hầu đứng một bên đều che miệng cười khẽ.

Dạ Hề Hề đứng ở một bên, sững sờ nhìn hai người thân mật với nhau, chỉ cảm thấy trong lòng là lạ, nhìn nhìn mọi người chung quanh, ánh mắt của họ đều dừng trên hai người kia, cô rù mắt xuống, ánh mắt trở nên âm trầm.

Chú Trạch rất thích chị này sao? Chú Trạch đối với chị ấy thật tốt...

“Hề Hề.” Đột nhiên có người gọi tên mình, Hề Hề ngẩng đầu nhìn lên lại chính là chị gái xinh đẹp nọ, ánh mắt Hề Hề mang theo sợ hãi, lại có chút bất lực nhìn về phía Jersey Moramike.

Jersey chỉ đứng ở chỗ đó, khoanh tay nhìn các cô.

“Hề Hề, đi theo em.” Cô gái xinh đẹp lại gọi cô một tiếng sau đó kéo tay cô chạy lên lầu.

“Này, từ từ.” Jersey đột nhiên vươn tay kéo cánh tay của cô gái xinh đẹp lại, khẽ ra hiệu với cô gái “Nhẹ nhàng một chút.”

“Biết rồi, ông già.” Thề thề lười, cô gái xinh đẹp liền kéo tay Dạ Hề Hề chạy lên trên lầu.

Dạ Hề Hề không ngừng quay đầu nhìn Lục Ý Trạch, anh cũng nhìn cô và khẽ gật đầu, giống như đang cố vũ khiến Dạ Hề Hề đột nhiên cảm thấy không còn sợ sệt như lúc đầu nữa.

Vào một phòng trên lầu 4, Dạ Hề Hề bị chị gái xinh đẹp kéo đến ngồi xuống sofa, cô gái nhìn xung quanh gian phòng một vòng rồi gật đầu có vẻ vừa lòng: “Coi như có lương tâm, đem phòng mình quét tước sạch sẽ, đồ vật cũng không bị di chuyển.”

Lúc quay đầu nhìn Dạ Hề Hề, cô liền cười: “Chị quên em rồi đúng không?” Cô gái nhún mày và cười dịu dàng, Hề Hề không còn khảnh trương như lúc đầu, nghe hỏi cô gật đầu một cái.

“Em đã nghe về chuyện của chị, lúc này nghỉ trở về một phần vì Ý Trạch, một phần là vì chị. Hề Hề ngốc, tại sao chị lại không cố gắng bảo vệ bản thân cơ chứ?” Cô gái thờ dãi một hơi rồi đưa tay ôm lấy Dạ Hề Hề.

Dạ Hề Hề không biết cô gái này là ai nhưng từng câu nói đầy quan tâm kia đều rất rõ ràng.

Dạ Hề Hề cũng vòng tay vỗ vỗ lưng cô gái xinh đẹp: “Hề Hề không sao, Hề Hề không sao mà...” Đã có rất nhiều người ôm mình, họ đều nói những câu giống vậy, tuy mình không hiểu lắm nhưng có thể cảm nhận được sự quan tâm trong đó.

Vào phòng một lần là hai giờ, lúc trở ra Dạ Hề Hề đã đói đến xẹp bụng, cô ngồi xuống ghế cạnh bàn chuẩn bị ăn cơm, chỉ là ngẫu nhiên mới ngẩng đầu nhìn hai người đứng bên cửa sổ.

Chú Trạch cùng chị xinh đẹp đứng chung một chỗ... Cảm giác giống như... Bọn họ trời sinh là một thể, ai cũng không tách ra được. Cô có chút khổ sở, cắn cắn thức ăn trong miệng, cô chỉ cảm thấy chính mình cực kỳ không thoải mái, chị xinh đẹp đối với mình tốt như vậy, lại dịu dàng như thế, vậy mình... vì sao lại không thích chị ấy chứ?

Jersey Moramike ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn Dạ Hề Hề đang ngồi cạnh bàn ăn sáng, hai bàn tay cầm trong túi giống như không thêm đề ý, nếu là người dụng tâm quan sát chắc chắn biết anh có bao nhiêu phần là nghe, bao nhiêu phần là nhìn.

“Em không có khả năng xem bệnh cho Hề Hề, dù em là bác sĩ thủ khoa nhưng ở phiên diện não bộ thì nhất định phải tìm sư phụ hoặc là Sở Thanh mới được. Bất quá, bệnh của chị ấy cũng rất kỳ lạ. Đầu bị chấn thương là sự thật, mất đi trí nhớ cũng là sự thật, trí lực thoái hóa cũng từng xảy ra nhưng chị ấy vẫn giữ lại tình cảm đối với anh, coi anh như người cực kỳ quan trọng, điều này khiến em cực kỳ tò mò, cuối cùng là bởi vì trong lòng chị ấy giấu anh ở rất sâu rất sâu, sâu đến mức muốn quên cũng không quên được.....”

“Em làm sao biết... tình cảm của cô ấy với anh.” Nhếch mi liền nhìn thấy Dạ Hề Hề cầm bánh mì không ngừng nhét vào trong miệng, cũng không biết tự uống nước, anh nhú mi nhưng vẫn ung dung thản nhiên.

“Em cũng không phải người ngốc, anh nhìn xem hai chúng ta ở đây nói chuyện mà mắt của chị ấy lại không ngừng lóe lên, chị ấy không ghét em nhưng cũng không thích em và không gần gũi em bởi vì anh đấy, chị ấy là sợ hãi, có lẽ sợ gì bản thân chị ấy cũng không biết song thể nào cũng không yên lòng được”

“Sở Thanh đang ở đâu?” Anh ngăn lại đề tài của cô gái, anh đã sớm chú ý tới ánh mắt của cô, giống con nai con thỏ thoáng lại ngẩng đầu lên nhìn lên.

“Gần đây anh ấy đi Châu Phi, vị trí cụ thể em cũng không biết.” Cô có chút đau đầu nhu nhu thái dương, sư phụ đưa sư mẫu về Trung Quốc rồi, chắc là chuẩn bị định cư ở thành phố Tuyệt Lý.” Hiện giờ bố mẹ cũng ở đó, mấy đứa bạn thân gần như cũng đã ở lại chỗ đó rồi, thật là tự do tự tại mà.

“Em chừng nào thì trở về.” Anh nhú mày nhìn về phía cô gái trước mặt, cô có gương mặt tương tự như mình nhưng lại có thêm phần đáng yêu non nớt của mẹ.

“Em tạm thời sẽ ở lại nước Anh...” Câu nói chứa phép ẩn dụ song cũng không làm rõ, Jersey Moramike đột nhiên trầm mặc, ánh mắt lại nhìn về phía Dạ Hề Hề, như là nhìn thấy cái gì, ánh mắt anh lập tức trầm xuống và sai chân bước đến chỗ Dạ Hề Hề.

Rồi anh cầm ly sữa nhanh chóng đưa lên trên miệng cô: “Há mồm.” Giống như là mệnh lệnh, Dạ Hề Hề xoa xoa cổ họng mình, bàn tay nhỏ không ngừng vuốt xuống giống như muốn đem thứ mắc kẹt trong cổ họng vuốt xuống.

Cô há mồm uống từng ngụm từng ngụm sữa, người đàn ông một bên vừa dứt sữa vừa vỗ vỗ lưng cho cô, ánh mắt tuy lạnh lẽo nhưng cũng rất yên tĩnh, không hề có chút không kiên nhẫn nào, ngược lại có thêm vài phần dịu dàng.

Cô gái bên cửa sổ ngậy người một lúc mới từ từ đi tới, lúc nhìn thấy Dạ Hề Hề giống như đang thoải mái còn Jersey thì cúi đầu ánh mắt có phần lạnh lẽo, giống như đang dạy bảo cô “Sẽ.”

Không cần nhiều lời giải thích thì cô gái đối diện đã hiểu.

Cô nhếch môi cười rồi bước tới chỗ Dạ Hề Hề: “Hề Hề, chúng ta làm quen lại lần nữa. Em tên Lục Ý Hồi là em gái của anh ấy, em gái song sinh đó.....” Ánh mắt cô gái cong lên thành vầng trăng khuyết, vừa ngọt ngào vừa xinh đẹp.

Đây không chỉ là điều cô muốn hỏi mà còn là đáp án mà Dạ Lai Lai và Dạ Mạt muốn biết.

Jersey cúi đầu nhìn về phía Dạ Hề Hề, ánh mắt cô trong thoáng chốc liền sáng lên, có lẽ ngay chính cô cũng không biết vì sao, có lẽ là bởi vì trong phút chốc cô cảm thấy rất thích chị gái có bộ dáng rất giống chú Trạch này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Khách Đến Lâu Đài St.gura

Jersey Moramike đến công ty, Dạ Hề Hề ở nhà cũng không nhàm chán bởi vì có rất nhiều người đến đây....

Dạ Lai Lai, Dạ Mạt, Dạ Ly, Sơ Thúy, tất cả người trong gia đình đều đến thăm Dạ Hề Hề, từ nhỏ quan hệ giữa Lục Ý Hồi và Dạ Lai Lai là tốt nhất, hai người vừa lúc đều ở lại Anh quốc, lâu rồi không gặp nên có nhiều chuyện để nói với nhau vì thế cả hai liền ngồi trên bãi cỏ ôn chuyện.

Dạ Mạt lạnh lùng cùng Dạ Hề Hề chơi bắt bướm, khi thì đỡ cô nói cẩn thận, khi thì kéo cô đến chỗ đu dây ngồi sau đó đẩy cô đứng đưa, lúc thì kéo cô đến dưới gốc cây đa lớn uống nước, chăm sóc cô từ những việc nhỏ nhất.

Dạ Ly bung đồ ăn từ phòng bếp đi ra, bên môi tuy mang theo nụ cười nhưng trong mắt lại có chút buồn bã, Dạ Hề Hề ngửi thấy mùi đồ ăn lập tức chạy tới, ngồi xuống nhìn chăm chăm các món trên bàn nước miếng ào ào chảy xuống.

“Nói mẹ biết con thích ăn món nào nhất?” Bà cũng ngồi xuống bên cạnh, chống nũa đầu nhìn Dạ Hề Hề.

Dạ Mạt nghiêm mặt chùi nước miếng cho Dạ Hề Hề sau đó cũng ngồi xuống nhìn cô.

Dạ Hề Hề có chút ngại ngùng, chỉ chỉ món gà hầm cay: “Thơm thơm”

Dạ Ly đột nhiên nhớ đến năm Dạ Hề Hề năm tuổi, lúc đó Dạ Hề Hề đã rất bình tĩnh ổn trọng, rất có chủ kiến trong bất kì việc gì, lúc cười rất dí dỏm ranh ma, đó là con của bà. Nhưng bây giờ Dạ Hề Hề biến thành đứa bé ngốc ngếch ngây ngô, ngay cả bà cũng cảm thấy không quen nổi.

Bà ngồi sát đến ôm Dạ Hề Hề vào trong ngực mình nhẹ nhàng vỗ đầu cô: “Đều là mẹ không tốt, lúc trước không nên đồng ý để con đi theo ông ngoại, nên đem con trở về Trung Quốc với mẹ mới đúng, thực xin lỗi, thực xin lỗi con...” Từ lúc bọn nhỏ sáu tuổi trở đi bọn họ đã để cho bọn trẻ tự mình quyết định tương lai của bản thân, còn bà lại dồn gần như tất cả tình thương cho đứa bé thứ tư là Tuyệt Lý.

Đúng là ba đứa trẻ này đều là cục thịt trong lòng bà, mấy năm đầu nếu không phải có bọn nhỏ thì làm sao bà có thể kiên cường chống đỡ để sống tiếp chứ? Đây là không có khả năng.

Chẳng lẽ đây là báo ứng của bà sao? Khiến bà mỗi đêm không ngủ được, trong lòng luôn dằn vò, chính mình lúc trước sao lại để cho bọn nhỏ tùy ý quyết định tương lai của bản thân chứ. Không ai nghĩ đến Hề Hề lại xảy ra chuyện như thế, nhìn Hề Hề như thế, bà tình nguyện để tất cả đau đớn dồn trên cơ thể mình chứ không muốn để cho đứa nhỏ bị tổn thương.

“Mẹ, đừng khóc nữa.” Dạ Mạt trầm mặt xuống lau đi nước mắt trên mặt Dạ Ly.

Lúc này có hai người đàn ông trong phòng bếp đi ra thờ ơ đứng ở phía sau, nhìn ba mẹ con đang ôm ấp nhau kia, nhìn vẻ mặt mờ mịt của Dạ Hề Hề, nhìn nước mắt trên mặt Dạ Ly, rốt cục cũng cảm thấy không kiên nhẫn nữa, đưa tay đem hai mẹ con tách ra, kéo Dạ Hề Hề vào lòng mình nói:

“Mạt, khuyên can mẹ con cho tốt. Hề Hề đi theo bố.”

Nói xong ông lôi Dạ Hề Hề đi về một hướng khác.

Dạ Hề Hề có chút sợ hãi, vì ông chú tóc vàng này chưa bao giờ cười với cô.

Cả hai đi đến chỗ hàng ghế màu trắng bên cạnh bụi hoa ngồi xuống, ông vươn tay ngắt một bông hoa hồng đưa cho Dạ Hề Hề: “Con thích không?”

Dạ Hề Hề đưa tay nhận lấy, khẽ gật đầu.

“Con thích nơi này không? Có muốn đi theo bố và mẹ... đến chỗ khác ở không?” Không phải chần chừ hỏi, mà là hết sức kiên nhẫn cẩn thận hỏi cô.

Dạ Hề Hề vừa nghe vậy liền lập tức lắc đầu: “Hề Hề thích nơi này.”

Ông gật gù đầu, giờ tay vuốt tóc cô: “Nếu không muốn ở đây nữa thì liên lạc với bố và mẹ. Đây là số điện thoại của Lai Lai, Mạt, còn có số của bố và mẹ nữa, biết chưa?”

Dạ Hề Hề có chút do dự nhưng vẫn đưa tay nhận lấy, nhìn ông chú tóc vàng rồi như người hôn nhẹ lên mặt ông: “Bố à, con thích bố.” Ông không lạnh lùng như mặt ngoài, băng trong mắt cũng sẽ hòa tan, ông bồng con gái vào trong ngực rồi hôn khẽ lên trán cô.

Ông hy vọng cô sẽ sống thật tốt, phải tốt hơn so với bất kỳ ai, bởi vì đây là con gái của ông và Ly Nhi.

Giờ cơm trưa lại tới thêm hai người, Cổ Luân và Cổ Nhã, hai anh em vừa tới khiến lâu đài càng thêm náo nhiệt.

Khi ăn cơm, mỗi người đều muốn ngồi cạnh Dạ Hề Hề, ai cũng muốn chăm sóc cô, sau cùng vẫn là Cổ Luân ngồi cạnh, bởi vì không ai hiểu Dạ Hề Hề, nắm rõ khẩu vị của cô hơn anh.

Cổ Luân là con trai Cổ Liên, lớn hơn Dạ Hề Hề ba tuổi, từ năm Dạ Hề Hề bảy tuổi anh đã được Dạ Bạch Tường nhận nuôi ở cô nhi viện, dùng cách huấn luyện trong tổ chức để dạy dỗ anh, dạy anh cách làm việc quyết đoán, luyện anh có thần thủ nhanh nhẹn, dạy anh cách nhanh chóng thu thập thông tin, luyện anh thói quen ở bên cạnh Dạ Hề Hề, trở thành người cô tin tưởng nhất.

Cổ Luân có thể nói là người đứng thứ hai trong Veily, mất đi Dạ Hề Hề, anh liền trở thành trụ cột sức mạnh lớn nhất của tổ chức

Anh hiểu Dạ Hề Hề giống như chính bản thân mình, Dạ Hề Hề muốn ăn cái gì chỉ cần hỏi anh chắc chắn sẽ có đáp án chính xác.

Dạ Ly vừa ăn vừa hướng ánh mắt qua bên này, lúc ăn cơm tối Cổ Luân dẫn Dạ Hề Hề đến bãi cỏ ngồi để cô và em gái anh là Cổ Nhã nói chuyện phiếm, còn anh lại đi giúp Dạ Ly chuẩn bị trà bánh.

“Cổ Luân, con cứ muốn như vậy sao?” Dạ Ly trực tiếp hỏi Cổ Luân, bà không phải chưa nhìn thấy ánh mắt như vậy từ một người đàn ông? Quá si mê, chỉ sợ bất cứ ai cũng có thể nhìn ra được.

Cổ Luân có một gương mặt cực kỳ xuất sắc, đôi mắt như vì sao, mái tóc đen nhánh, sống mũi cao thẳng, bờ môi mỏng khêu gợi khiến bất kỳ cô gái nào khi nhìn thấy đều phải bị thu hút, tuy nhiên anh vẫn luôn giữ mình trong sạch, song Dạ Ly biết anh quen không ít bạn gái, tốc độ đổi bạn gái cũng rất nhanh như phong cách làm việc của anh, giống như anh đang nỗ lực làm việc.

Cổ Luân híp mắt, nhìn về phía Dạ Ly nhẹ giọng hỏi: “Đi Dạ, lúc trước vì sao người không thích bố con?” Về chuyện cũ của bọn họ, anh cũng biết chút ít, tuy rằng bây giờ bố và mẹ anh cũng rất ân ái với nhau.

Dạ Ly im bật, chỉ nhìn về phía ngoài cửa sổ cười mỉm: “Người nào có thể đoán trước được tình yêu chứ?”

“Đúng vậy, con cũng không thể.” Anh nhẹ nhàng mím môi gần như thành một đường thẳng sau đó nghĩ đến cái gì mới thả ra, cười mỉm, đặt trà lên đĩa đựng trái cây mang ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Có Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Dạ Hề Hề Bị Ăn Hiếp

Edit: Pe Heo

Dạ Ly thờ dài tựa vào kệ bếp, thật không nghĩ tới, lại bị tên nhóc này trả về một câu, tình yêu là thứ... ai có thể đoán trước được? Nhưng cậu nhóc này chắc chắn là người bị tổn thương, chẳng lẽ bà còn không rõ, con gái bà không có cái gì giống bà chỉ riêng cái ngu ngốc si tình và chấp nhất là y hệt.

“Nghĩ cái gì?” Chồng bà- Sơ Thúy, đột nhiên từ phía sau ôm lấy vợ yêu của mình, Dạ Ly nắm lấy bàn tay đang để ở bụng bà của ông thờ dài: “Em nghĩ, vì sao không ai chạy thoát một chữ “tình”? Dù dùng bất kỳ cách nào đều phải trải qua một đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm... Có lẽ chỉ có thể mới hiểu ra ý nghĩa chân chính của cuộc sống này.”

“Vì em, anh vẫn đều làm rất tốt đấy thôi.” Ông hôn lỗ tai bà vô cùng thân thiết.

Ngoài cửa sổ, trên mặt cỏ đứng đầy người, bởi vì trà bánh đã ra đến.

Chỉ có Dạ Hề Hề là vẫn bị Cổ Nhã kéo đến nói chuyện không ngừng, cô ta nói: “Hề Hề, bộ dáng hiện giờ của cậu rất tốt. Cứ vĩnh viễn như vậy đi, tớ hy vọng cậu vĩnh viễn không trở lại như trước kia.”

“Vì sao?” Dạ Hề Hề mê mẩn sờ sờ gáy mình, cái chị này thật kỳ lạ, chị ấy cứ kéo mình nói toàn những chuyện kỳ quái không à.

“Nào có nhiều cái vì sao như vậy, cứ dần dần giống thế này mãi là tốt nhất” Dứt lời, bàn tay lại không nỡ hà ngắt một cái thật mạnh trên đùi Dạ Hề Hề, Dạ Hề Hề kêu đau một tiếng nhưng lập tức bị Cổ Nhã bịt miệng lại: “Không được kêu, không có tiền đồ, có thể cũng khóc sao?”

Hề Hề rất tủi thân, chị gái này thật hung dữ, luôn nhéo thịt của cô, cô rất đau a..... Nhưng chị ấy lại không cho cô khóc.

Đôi mắt cũng hồng hồng song lại không dám kêu ra tiếng, Dạ Hề Hề thật sự tủi thân muốn chết, vuốt vuốt chỗ đau nơi chân, Cổ Nhã rất biết chọn nơi để nhéo, cô ta hạ thủ ở phần thịt non trên bắp đùi, nếu không phải người cực kỳ gần gũi căn bản là nhìn không ra.

Đương nhiên, từ khi ngồi ở đây, cô ta đã bắt đầu ra tay với Dạ Hề Hề vì trước kia cô ấy luôn đè đầu cô ta nên bây giờ mới luôn tay nhéo cho sáng khoái.

“Bởi vì chỉ cần cậu giống thế này... chắc chắn sẽ không cướp đi anh ấy được.” Cổ Nhã chỉ mười tám tuổi nhưng ánh mắt lại lóe lên một tia xảo quyệt

“Nhã Nhi, đang làm gì.” Phía sau truyền đến giọng nói của Cổ Luân, Cổ Nhã lập tức đứng lên, bàn tay không dấu vết rút ra khỏi đùi của Dạ Hề Hề, Dạ Hề Hề ngồi ở đó, cũng không quay đầu lại, chỉ vuốt ve chân mình, khi Cổ Luân cảm thấy kỳ lạ muốn tiến lên phía trước thì bị Cổ Nhã giữ lại lấy lý do

trên tay anh: “Anh hai, để em uống đã.”

Dạ Hề Hề cố gắng đem nước mắt của mình nuốt trở về, bởi vì lúc này chị kia đã nói cô gái thích khóc sẽ không được con trai thích, cô không muốn khiến chú Trạch ghét mình, nhưng mà thật sự là rất đau. ...

Nước mắt không nghe lời ào ào rơi xuống, bởi vì chân càng ngày càng đau nhói, nóng rực và đau đớn một mảng khiến cô không thể chịu nổi.

Lỗi tai vừa nghe thấy tiếng động cơ ô tô, Dạ Hề Hề từ từ nâng đầu nhìn về phía vườn hoa, chỉ thấy một chiếc xe thể thao màu bạc vọt vào, thẳng tắp chạy tới chỗ Dạ Hề Hề, Cổ Luân nhìn thấy đầu tiên, anh nhanh chóng đưa chén trà cho Cổ Nhã, thế nhưng cô ta lại dùng lực giữ chặt tay anh: “Anh hai, đừng đi...”

Song cô ta làm sao có thể giữ Cổ Luân lại được? Cổ Luân dùng lực đẩy cô ta ra, Cổ Nhã bị đẩy ngã xuống đất, chén trà trong tay cũng hất lên tay mình, nước trà nóng bỏng khiến tay cô ta lập tức nổi lên vài bọt nước.

Cổ Nhã ngồi dưới đất khóc, mọi người từ phía sau đều chạy tới bên này, xe thể thao lại quẹo sang dừng lại ở bên trái Dạ Hề Hề.

Dạ Hề Hề cũng bất ngờ, nước mắt trên mặt cũng dừng lại không tiếp tục rơi xuống.

Đôi chân thon dài của người đàn ông bước xuống, anh lấy mắt kính trên mặt ném vào trong xe rồi bước thẳng đến chỗ Dạ Hề Hề, Dạ Hề Hề vừa thấy là người mà mình thân nhất ngay lập tức chạy lại, dùng hết sức vọt tới.

“Chú Trạch, hu hu...” Cô khóc đến thương tâm, khóc đến tui thân, khóc đến thảm thiết, khóc đến mức khiến mọi người không biết phải làm sao.

Người trở về đúng là Jersey Moramike.

Ai có thể biết được lúc anh làm việc trong phòng nghe thấy quần gia gọi điện nói có rất nhiều người đến thăm nhà, lúc đó anh đột nhiên cảm thấy vội vàng xao động, vốn có thể kiểm lại bản thân bởi vì đó là người nhà của cô, nếu có thể ở lâu cùng nhau thì có khi sẽ giúp cô mau hồi phục hơn. Nhưng khi nghe thấy lại tới thêm một người đàn ông nữa, mà khi biết tên của người đàn ông kia lại là Cổ Luân thì anh liền cấp tốc vọt trở về.

Không phải Jersey Moramike anh không tự tin, nếu là Dạ Hề Hề của trước đây thì dù vài ngày không gặp anh cũng có thể tự tin nắm rõ khi nào cô sẽ xuất hiện, nhưng bây giờ thì khác, Dạ Hề Hề có lẽ chỉ là ý lại ở chính mình nhưng cũng có thể đi ý lại vào một người khác, dù là ý lại chứ không phải yêu nhưng anh cũng không thể nắm chắc bất cứ việc gì.

Người trong lòng khóc thê thảm như vậy, giống như rất uất ức, Jersey Mramike lúc đầu cũng không để ý, nghĩ là chắc cô quá vui mừng khi thấy mình nhưng càng nghe cô khóc anh càng cảm thấy không thích hợp, liền nắm lấy vai cô hỏi: “Hề Hề, làm sao vậy?”

“Chú ơi... Hề Hề không muốn khóc nhưng Hề Hề không nhịn được...” Dạ Hề Hề ngược đầu, nước mắt ràn rụa trên mặt khiến cô trông càng thêm đáng thương.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mặt Jersey càng ngày càng đen, xem ra lúc anh không ở nhà đã xảy ra không ít chuyện.

“Ý Trạch, lúc này em nói chuyện hăng say với Lai Lai nên cũng không để ý Hề Hề bị làm sao...” Lục Ý Hồi bước tới, vừa rồi thật đúng là bị Jersey làm cho hoảng sợ, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh hai lái xe điên cuồng như vậy, mọi người ở đây đều thiếu chút nữa bị dọa đến trái tim nhảy ra ngoài.

“Sao lại thế này.”

“Hề Hề nói cho mẹ biết con làm sao vậy? Để mẹ nhìn xem nào.” Dạ Ly cùng Sơ Thúy cũng đi tới, vừa rồi bọn họ ở trong phòng nên cũng không để ý, lúc nghe thấy tiếng động cơ xe mới cuống cuống chạy tới, lúc bọn họ chạy ra mọi người đều đã rời ren kính hoảng rồi.

Lúc này, bên cạnh lại vang lên tiếng khóc của Cổ Nhã, Dạ Ly xoay người nhìn Cổ Nhã, cô ta được Cổ Luân đỡ dậy, Dạ Ly vừa thấy Cổ Nhã bị bóng, bàn tay đỏ một mảng lại nổi bọt nước lập tức kéo tay cô ta qua xem.

Jersey thấy tay Cổ Nhã bị phỏng liền nghĩ có phải Dạ Hề Hề cũng bị vậy hay không, anh lập tức nhìn tay cô, may mà không sao cả, cả cánh tay đều rất tốt.

“Nơi này đau...” Dạ Hề Hề chỉ chỉ chân mình, nước mắt ngừng một chút song vẫn mím miệng hô đau.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Có Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đau Đớn Vì Vết Thương

Jersey nhìn thoáng qua mọi người, trong mắt nổi lên những tia sáng sắc bén quét tới.

Lục Ý Hồi và Dạ Lai Lai cũng chạy tới: “Chúng ta đi thôi.” Cả hai kéo Dạ Hề Hề đến phía sau một tán cây.

Thần sắc Cổ Nhã có chút cổ quái, Dạ Ly đề Cô Luân đưa cô ta về phòng bôi thuốc trước nhưng Cổ Luân lại không nhúc nhích, nhìn Jersey Moramike, thấy vậy Cổ Nhã liền khóc lóc kéo vạt áo của anh nói: “Anh, em đau quá, chúng ta đi bôi thuốc”

“Cổ Nhã, em đã làm cái gì.” Giọng nói Cổ Luân trở nên lạnh lùng, mắt lạnh bất động nhìn chằm chằm Cổ Nhã.

Cổ Nhã rụt đầu lại, vâng dạ nói: “Làm gì cơ chứ em, em có thể làm cái gì em làm sao, làm sao biết cô ta, cô ta bị làm sao chứ. . . .”

Dạ Ly vừa nghe vậy cũng cảm giác không đúng, bà lạnh lùng buông tay cô ta ra “Nhã Nhi, bác cũng hi vọng như thế. Bố con đem con đưa đến Italy là muốn con học hành cho tốt chứ không phải muốn con học theo những cô gái khác, đi đùa giỡn tâm kẻ .” Chuyện Cổ Luân đã hoài nghi thì chắc chắn là đúng đến tám chín phần, hơn nữa thần sắc của Cổ Nhã quả thật có chút quái dị.

Mặt Dạ Lai Lai và Lục Ý Hồi âm trầm đi ra vừa đi vừa kéo Dạ Hề Hề bước đến, cả hai đều nhìn về phía Cổ Nhã: “Sao lại thế này? Từ nãy đến giờ Hề Hề luôn ở bên cạnh cô, bây giờ trên đùi lại có hơn mười vết bầm xanh tím ứ đọng.” Bị nhéo ở chỗ thịt mềm như vậy, sự đau đớn đó cũng không thua gì vết thương do dao cắt, chỗ bị nhéo cũng rất kín đáo, lúc đứng lên sẽ bị tà áo che khuất dù nhìn cũng không thấy được.

Cổ Nhã không nói nên lời, nước mắt cũng nhanh chóng rơi xuống.

Jersey lạnh lùng bước tới, sự cuồng nộ trong mắt càng ngày càng dày đặc, sự sắc bén trong đó gần như bao trùm hết Cổ Nhã, thấy vậy Lục Ý Hồi lập tức tiến lên kéo áo anh rồi lắc đầu.

Ánh mắt của Cổ Luân rất lạnh nhìn thẳng vào Cổ Nhã, mọi người đều nhìn về phía Cổ Nhã, có tốt có xấu, Dạ Mạt trực tiếp xoay người ôm lấy Dạ Hề Hề bước vào trong lầu đài.

Cổ Nhã bị nhiều người nhìn giống như hận không thể châm thêm vài lỗ trên người mình, rốt cuộc cũng không chịu được lớn tiếng khóc: “Các người đều yêu thương Dạ Hề Hề, cô ta dù bị đàn ông các người vẫn đem ánh mắt dừng lại trên người cô ta, bố tôi cũng đem anh hai đến đây để bảo vệ cô ta, anh hai cũng đối xử tốt với cô ta, ông nội cũng yêu thương cô ta nhất, tôi ghét các người càng chán ghét cô ta!”

“Ba!” Một bàn tay mạnh mẽ đánh tới, người ra tay là Cổ Luân.

Cổ Nhã giống như đang mơ, nước mắt lã lã rơi xuống, anh hai chưa từng đánh cô, ngay cả mắng một câu cũng luyến tiếc.

Cổ Nhã cũng không nói gì chỉ cắn chặt môi mình, cố gắng trừng lớn hai mắt, trong tròng mắt chỉ có gương mặt của Cổ Luân.

Jersey nhẹ nhàng quay sang nói: “Ý Hồi tiễn khách, nơi này không chào đón bọn họ.”

Gương mặt của Jersey quả thật đã đen đi vài phần, anh bước nhanh về hướng Dạ Hề Hề được Dạ Mạt ôm đi

Lục Ý Hồi biết người Jersey nói là Cổ Luân và Cổ Nhã, nhưng dù sao cũng có quan hệ đến thể diện của mẹ Dạ và chú Sơ nên cô cũng có chút xấu hổ, bố Dạ vĩnh viễn đều như vậy, lãnh đạm không có biểu tình gì, Dạ mẹ nhìn Cổ Nhã, lúc nghe thấy những lời trong lòng của cô ta thì trong lòng bà cũng cảm thấy không thoải mái, đây là con gái của Cổ Liên, bà cần gì phải so đo chứ.

Bà kéo tay chồng mình “Ông xã, chúng ta cũng trở về thôi.”

Dạ Lai Lai quay sang hỏi mẹ: “Mẹ, vết thương của Hề Hề. . . . Mẹ không đi qua nhìn một chút sao?”

“Có Ý Trạch chăm sóc con bé rồi, con cứ yên tâm đi.” Phản ứng vừa rồi của Ý Trạch bà đều nhìn thấy được, thằng bé so với bọn họ còn muốn khăn trương hơn, bây giờ bà cũng có thể yên tâm tạm thời trở về Trung Quốc rồi.

Cổ Luân nhìn về phía lầu đài, ánh mắt lạnh lùng dừng lại ở đó một lúc, Cổ Nhã cũng bất động đứng ở đó, một lát sau Cổ Luân mới nghiêng đầu sang chỗ khác, cũng không thèm nhìn Cổ Nhã một cái đã bước thẳng ra ngoài.

Cổ Nhã nén lại nước mắt, bước nhanh đuổi theo khiến bước chân có chút lảo đảo.

Dạ Hề Hề bị Dạ Mạt đặt ngồi trên ghế sa lon, thấy Jersey Moramike đi đến mới vỗ vai anh nói: “Hôm nay chúng tôi có nhiều người như vậy nhưng lại không bảo vệ chị ấy thật tốt, thật đã làm phiền cậu rồi.”

Kỳ thật, chỉ cần Dạ Hề Hề nguyện ý, bất kì người nào trong gia đình bọn họ đều sẵn sàng chăm sóc cô bất kể là bao lâu, nhưng Dạ Hề Hề lại muốn đi theo Jersey, mọi người ai cũng có thể thấy được điều này

Jersey khẽ gật đầu, cũng vỗ vai Dạ Mạt, sau đó Dạ Mạt liền đi ra ngoài.

Dạ Hề Hề cũng đã dừng khóc, mấy chuyện vừa xảy ra lúc nãy khiến cô cảm thấy rất sợ hãi, cô ngồi ở một góc, cũng không nói gì chỉ cúi đầu ôm lấy chân mình.

Jersey đi tới, vươn tay ôm lấy cô: “Đau không?”

Dạ Hề Hề cũng vươn tay ôm lấy cổ anh, khẽ gật đầu.

“Chúng ta lên lầu trở về phòng đi.” Anh đáng lẽ nên trở về từ sớm như thế Hề Hề sẽ không bị đau đớn thế này.

Dạ Hề Hề lại gật đầu, nhưng lúc này Lục Ý Hồi lại chạy vào hỏi một câu: “Anh, có muốn em giúp một tay không? Hay để em bôi thuốc cho Hề Hề.”

Lục Ý Hồi nghĩ, chính mình dù sao cũng là một bác sĩ, còn là một người phụ nữ như thế cũng tiện hơn rất nhiều.

Jersey đầu cũng không quay lại, chỉ cất giọng lạnh lùng: “Không cần.” Sau đó ôm Dạ Hề Hề bước lên lầu.

Lục Ý Hồi nhủ mày, nếu không phải lúc này có đi Dạ và chú Sơ ở đây thì chắc lúc này anh hai đã ôm Dạ Hề Hề về phòng mình quá. Nghĩ đến những hình ảnh hoạt sắc sinh hương kia, cô liền cười đến đáng khinh.

Bất quá, bị nhéo ở chỗ kia chắc Hề Hề sẽ rất đau, ngay cả mình cũng không chịu được, trong mắt không tự giác hiện lên một tia sáng lạnh, cô gái tên Cổ Nhã này Tuổi còn nhỏ nhưng lại xuống tay ngoan độc như vậy, phải mau chóng báo lại với chú Cổ Liên, nếu không thì thật oan uổng cho vết thương của Hề Hề?

Jersey thật cẩn thận ôm Dạ Hề Hề vào phòng của bọn họ, đem cô đặt trên ghế sa lon, bản thân anh thì ngồi xổm người xuống vén cạp váy màu tím của cô lên, Dạ Hề Hề đột nhiên cảm thấy cô tay anh: “Đau. . . .” Ánh mắt đầy lo sợ, đôi chân cũng phát run.

“Anh sẽ không làm em đau.” Jersey cầm tay cô trấn an, lúc này tay của Hề Hề mới buông lỏng một chút để Jersey kéo chân cô qua.

Sáng nay anh đã giúp cô mặc quần lót màu trắng, nhưng bây giờ anh lại không có chút hứng thú nào để xem, toàn bộ sự tập trung của anh đều dồn vào những vết bầm xanh xanh tím tím thành một mảng trên chân cô, một vùng chói mắt như vậy khiến anh cảm thấy cực kỳ hối hận, tại sao lúc này anh không rút súng bắn chết hai anh em kia đi cho rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Có Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 23: Sự Tra Tấn Khi Bôi Thuốc

Edit: Pe Heo

Khi ngón tay mềm mại của anh chạm nhẹ vào chỗ vết bầm thì Dạ Hề Hề lập tức co chân lại, đôi mắt ngập nước, hàm răng cắn chặt môi dưới, Jersey nâng đầu nhìn cô: “Bé ngốc, sao không khóc ra?” Nếu cô sớm khóc lên thì khi cô gái kia lần đầu tiên nhéo cô mọi người sẽ biết đến.

“Chú Trạch, chú thích Hề Hề hay khóc nhe sao. . . . Chỉ gái kia nói đàn ông sẽ không thích bé gái thích khóc nhe. . . . nhưng Hề Hề rất hay khóc, Hề Hề ghét bản thân. . . .” Con người Dạ Hề Hề đen bóng, cặp mắt hồng hồng đọng đầy nước, sợ rằng khi cô chớp mắt một cái giọt nước mắt sẽ rơi xuống, nhưng cô lại không chịu chớp mắt dù đôi mắt của mình đau đớn cũng không chớp, chỉ cần chú Trạch nói không thích thì cô sẽ lập tức nuốt trở lại.

Jersey ngồi xuống, ôm cô vào trong ngực, nói thật nhỏ: “Mặc kệ em có bộ dáng gì, đều là Hề Hề.” Trong mắt, trong lòng anh chỉ có Dạ Hề Hề, anh rất cuộc lo sợ cái gì, ngay cả chính anh cũng không biết.

Dạ Hề Hề nhẹ nhàng đặt tay lên lưng Jersey, nước mắt khe khẽ rơi xuống, vì sao trong lòng cô lại cảm thấy khổ sở như vậy, so với đau đớn trên đùi. . . . còn khó chịu hơn, vì sao chứ?

Jersey cảm thấy lông ươn ướt tiêu độc đến, đặt Dạ Hề Hề nằm trên ghế sa lon rồi cởi váy của cô ra thay cho cô một bộ quần áo ở nhà là một cái áo sơ mi thật lớn rồi anh kéo áo lên tới bụng cô để không cản trở tầm nhìn của anh tới vết thương.

Dạ Hề Hề chợt có chút thẹn thùng, luôn khép chân lại một chỗ, Jersey nhẹ nhàng tách hai chân cô ra, anh nhìn bộ dáng mặc cỡ đồ mặt đáng yêu của cô liền cười khổ một tiếng, bây giờ anh ngay cả chút suy nghĩ không an phận cũng không có, chỉ muốn nhanh chóng đánh tan máu bầm ứ đọng trên đùi cô, vậy mà con nhóc này đột nhiên lại cảm thấy xấu hổ nữa chứ.

Anh lại lần nữa kéo chân cô và dụ dỗ: “Hề Hề ngoan, để anh xem nào, lập tức sẽ không đau nha.”

“Nhưng mà. . . . chú cứ nhìn chăm chăm Hề Hề. . . .”

“Cái gì?” Giọng nói của cô quá nhỏ, anh không nghe rõ, khi nhìn xuống đôi chân trắng nõn đang muốn khép lại của cô anh liền ngồi ngay vào giữa để hai chân cô tách sang hai bên chân anh sau đó lấy khăn lông ẩm xoa xoa ở nơi có máu ứ đọng nhằm đánh tan máu bầm.

“Chứ cứ nhìn chăm chăm Hề Hề như vậy, trong lòng Hề Hề cảm thấy là lạ.” Dạ Hề Hề bữu môi rồi đưa tay che lại bắp đùi của mình, Jersey nhìn vào chỗ tay cô che thì nơi hầu kết liền không tiếng động nhúc nhích.

Chỗ đó đúng là nơi mà cô mẫn cảm nhất, vì sao khi bị anh nhìn vào đó cô liền chịu không nổi?

Đôi môi tà mị khẽ nhếch, xem ra dù có bị mất trí nhớ thì cũng không thể thay đổi sự mẫn cảm trời sinh của Dạ Hề Hề.

“Đau đau đau.” Dạ Hề Hề đột nhiên la lên, Jersey lập tức cúi đầu, lực tay của mình không biết từ khi nào đã tăng lên đè vào chỗ bị thương của cô.

Anh chợt giơ tay kéo tay cô thấp xuống một chút và nói nhỏ: “Muốn che cũng phải che kín một chút.”

Ánh mắt anh hơi nghiêm khắc khiến Dạ Hề Hề không dám nhìn thẳng vào anh.

Chỉ có thể khẽ run lên, hễ cứ mỗi lần bàn tay của anh chạm vào cô một chút cô liền run lên và cắn chặt môi của mình.

Bóp thuốc mỡ ra tay, bởi vì thường xuyên vật lộn nên khó tránh khỏi trên người có máu bầm, bản thân anh cũng thường xuyên dùng thuốc mỡ này nên lấy ra cho cô dùng.

Một tay nắm lấy chân cô, một tay xoa nhẹ lên máu bầm, xoa xoa ở trên dưới trái phải, cực kỳ nhẹ nhàng nhưng vẫn không chế tốt lực tay, hơi đau một chút nhưng cũng không khiến cô phải khóc lên, như vậy máu bầm mới có thể tan ra và chân của cô mới khỏi hằn được.

Xúc cảm da thịt của Dạ Hề Hề rất tốt, mềm mại nhẵn nhụi như bột sữa khiến bàn tay của anh khi phủ lên cơ thể cô mãi không thấy chán. Nhưng bây giờ trên tay đều là thuốc mỡ, nhìn vết thương này, cứ xoa mãi như vậy cũng không cảm thấy phiền, Dạ Hề Hề lại đột nhiên run lên khẽ “um” một tiếng.

Jersey dùng tay một chút, ngẩng đầu nhìn Dạ Hề Hề, cô cũng không biết vì sao lại đỏ mặt, trên trán toàn là mồ hôi, hai má ửng hồng, môi bị cắn chặt lại, giống như thanh âm kỳ quái vừa rồi dọa tới cô, về mặt mờ mịt rồi lại mang đầy vẻ ngượng ngùng, càng khiến nhiệt huyết Jersey sôi trào lên.

Nhìn lại tay của mình, mặc dù là đang bôi thuốc ở bắp đùi cho cô nhưng khi nhìn, lại đặc biệt mờ ám, đôi bàn tay to không ngừng vuốt ve mới khiến cô có phản ứng, trong cơ thể dần nổi lên tình dục.

“Em đúng là một tiểu yêu tinh.” Anh cười ngắt nghè, xem thuốc mỡ cũng đã ngấm rất tốt mới bước xuống sô pha và kéo cô ngồi dậy: “Giờ ngồi ở chỗ này chờ, anh sẽ quay lại ngay.”

Dạ Hề Hề gật đầu, đang muốn khép chân lại bị Jersey giữ lại: “Đừng vội, chờ thuốc mỡ khô mới được khép lại biết chưa?”

Dạ Hề Hề không hiểu, nhưng vẫn gật đầu, khi Jersey đi vào phòng tắm, cô vẫn xoa chân nằm ngửa ở đó, áo sơ mi cũng không kéo xuống làm lộ ra nửa thân dưới từ bụng đến quần lót.

Jersey thuận tiện tắm nước lạnh một lần mới có thể ổn định lại phản ứng của mình, vậy khăn tắm quanh hông bước ra, lúc nhìn thấy tư thế nằm của Dạ Hề Hề khiến anh cảm thấy dở khóc dở cười, anh tựa vào cửa phòng tắm, đôi chân thon dài cũng gác lên nhau, nhìn về phía Dạ Hề Hề, bên môi tự nhiên kéo lên thành một nụ cười.

Bé con yêu ngủ như vậy, một mình gục ở chỗ này giống một động vật nhỏ với cái mông vênh lên thành một độ cong xinh đẹp, đôi tay đặt chồng lên nhau, đầu gối lên trên cánh tay, mái tóc dài buông xuống, có vài sợi rủ xuống trên mặt.

Nhưng anh biết, mặt của cô chắc chắn là đang ửng hồng bởi vì hô hấp của cô không quá đều.

Chân của cô vì nghe theo anh dặn dò nên vẫn tách ra, quần áo bởi vì nằm úp sấp nên cũng trượt xuống một chút, hơi hơi lộ ra phần đáy da bên trong.

Hình ảnh xinh đẹp quyến rũ đó khiến anh không dám tới gần, nó gọi anh nhớ lại Trung Quốc hình như có một câu: “trời làm bậy có thể tha, tự làm bậy không thể sống”.

Trước kia anh thích nhất là nhìn cô ngủ với tư thế như vậy, bởi vì anh thích tiến vào cơ thể cô từ tư thế này, khiến cô tự nhiên tỉnh lại và thờ gập dưới người anh, nhưng bây giờ nhìn thấy loại tư thế này không khác gì là đang mạnh mẽ tra tấn anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Kiểm Tiền Đi Thôn Dương

Edit: Pe Heo

Dạ Hề Hề ngủ một lát đến tận trưa, lúc tỉnh dậy thì vào phòng xem phim hoạt hình, đây là bộ phim mà Jersey mua về từ Trung Quốc mang tên: Sói xám và cừu vui vẻ, Dạ Hề Hề xem say mê đến mức ngay cả cơm chiều cũng không muốn ăn.

Buổi chiều Jersey trở về công ty, khi Lục Ý Hồi lên lầu gọi Dạ Hề Hề xuống ăn cơm, phải tốn rất nhiều công sức mới có thể đem Dạ Hề Hề đang ngồi trước cái TV kéo đi, thời điểm ngồi vào bàn ăn cơm lại phải tốn một lần sức lực nữa, Lục Ý Hồi chợt cảm thấy rất hâm mộ Dạ Hề Hề, chỉ ấy bây giờ giống như là đang trải nghiệm lại tuổi thơ một lần nữa, mà tuổi thơ này chắc chắn là được hưởng muôn ngàn yêu thương của một đời, so với tuổi thơ thật sự của bọn họ thì hạnh phúc hơn rất nhiều.

Bữa tối giống như trước là đồ ăn Trung Quốc, chẳng qua hôm nay ăn là món mì thịt bò thơm ngào ngạt, đây là món Lục Ý Hồi thích ăn nhất.

Lục Ý Hồi rất thích ăn cay, mấy lần trở về Trung Quốc đều phải ăn món cay Tứ Xuyên, nhưng khi ở nước Anh lại rất ít khi được ăn, bây giờ sang Italy cô có thể lợi dụng đầu bếp ở đây cho thật tốt, cho nên bữa tối cũng chỉ làm món mì thịt bò, trước kia Dạ Hề Hề cũng có thể ăn cay, ở phương diện này cô cùng với Lục Ý Hồi xem như có chung sở thích do đó hiện tại Dạ Hề Hề cũng có thể ăn cay đến một trình độ nào đó, hai cô gái cùng ngồi trên một cái bàn lớn đối diện nhau, cả hai cùng ôm một cái tô lớn và một đôi đũa ra sức lựa mồi, lúc cắn một miếng thịt bò còn vui mừng hơn hờ.

Cuối cùng người bị rung động nhất phải nói đến là vị đầu bếp nọ, ông cảm thấy được yêu thương mà kính sợ.

Ăn cơm chiều xong Lục Ý Hồi không cho Dạ Hề Hề trở về phòng xem phim hoạt hình mà mang cô ra vườn hoa uống trà chiều, Dạ Hề Hề làm sao hiểu được tình thú trong lĩnh vực này, bất quá ngại ánh mắt của chị xinh đẹp cuối cùng vẫn ngồi xuống ngoan ngoãn uống trà của mình.

“Trước kia cũng không phát hiện chị lại đáng yêu như vậy.” Lục Ý Hồi nhẹ nhàng cười một tiếng, vừa phẩm trà vừa đánh giá Dạ Hề Hề, bọn họ từ lúc sinh ra đã sống chung với nhau, từ năm sáu tuổi khi bắt đầu có suy nghĩ thì lại không có nhiều cơ hội gặp nhau, bởi vì tính cách và địa bàn gần giống nhau nên Lục Ý Hồi và Dạ Lai Lai cũng thân thiết hơn một chút, ở trong ấn tượng của cô Dạ Hề Hề là một người có cá tính mạnh mẽ và trong sáng, bất quá hình tượng ngây thơ đáng yêu bây giờ.có lẽ mới thật sự là bản chất của chị ấy.

Có lẽ. . . .nó vẫn luôn ẩn giấu dưới bề ngoài mạnh mẽ bình thường chăng?

Trong khi cô vẫn còn đang rối rắm suy nghĩ thì Jersey Moramike đã trở lại.

Lục Ý Hồi ra dấu bảo người hầu rót thêm một ly trà sau đó dựa vào ghế bên cạnh Dạ Hề Hề, Dạ Hề Hề bị hương thơm của ly trà hấp dẫn nên cũng không có chú ý đến Jersey Moramike đã trở lại, đến tận lúc Jersey ngồi xuống đưa tay cầm lấy chén trà trong tay cô, Hề Hề mới quay lại nhìn Jersey.

“Chú đã về rồi ă? Hồi Hồi nói chú phải đi kiểm tiền có phải không ă?” Dạ Hề Hề hết sức vui mừng lao vào trong lòng Jersey giống như đã mười ngày nửa tháng chưa gặp anh vậy.

Jersey vừa lòng vuốt ve đầu cô, lát sau đem tấm mặt từ trên người cô kéo trở về, anh vừa vuốt tóc cô vừa nhỏ giọng trả lời: “Cũng không khác biệt lắm.”

“Vậy Hề Hề có thể đi thăm thôn Dương không? Có tiền có thể đi ư? Chúng ta đi du lịch ở thôn Dương đi.”

“. Đó là nơi nào?” Ánh mắt mang theo thắc mắc nhìn về phía Lục Ý Hồi, Lục Ý Hồi cũng không hiểu nhún nhún vai, cô cũng không biết thôn Dương là nơi nào nha.

Hề Hề có chút nóng nảy: “Cháu muốn đi cứu bọn cừu vui vẻ, sói xám luôn muốn ăn bọn chúng, cháu thích nhất là cừu lười biếng nhìn nó rất đáng yêu nha, cháu không thể để chúng nó bị ăn mất được” Hề Hề bày ra bộ dáng giống như đây không phải là chuyện gì lạ lùng mà rất bình thường, làm cho Lục Ý Hồi phía đối diện cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề và mím môi cười nhẹ một cái.

“Anh hai, anh dù có giỏi giang hơn nữa cũng không thể thoả mãn được mong ước này của cô ấy rồi.”

Jersey lúc này mới hiểu được, ngồi xoa trán, rồi lại cảm thấy bộ dạng này của Hề Hề ở trong mắt anh thật sự là quá đáng yêu rồi, anh đưa tay bế cô đứng lên: “Được rồi, về sau có cơ hội chúng ta liền đi!” Ôm cô bước vào trong toà lâu đài, xem ra phải trở lại thế giới của hai người bọn họ mới được.

Lục Ý Hồi hâm mộ đến độ mắt sau đó lại nghĩ đến một vấn đề, lập tức gọi Jersey lại nói: “Anh hai, mau quyết định đi, ngày mai em sẽ đi Châu Phi, nếu anh muốn dẫn Hề Hề đi tìm Sở Thanh thì chúng ta có thể cùng đi. Còn có. Sở Thanh anh ấy. không thích Hề Hề, anh chớ bị Lai Lai lừa.” Những lời này có ẩn chút hàm ý khiến Jersey quay đầu lại nhìn cô em gái sinh đôi của mình, trong mắt anh có thêm một tia tìm tòi nghiên cứu, cuối cùng bên môi vẫn nở nụ cười và gật đầu: “Sáng ngày mai anh sẽ cho em câu trả lời.”

Ôm Dạ Hề Hề lên lầu rồi đặt cô ở trên giường, sau đó chính mình cũng vào phòng thay quần áo.

Dạ Hề Hề ngồi ở trên giường, bởi vì ngày nào giờ này cũng chuẩn bị đi tắm nên cô liền ngoan ngoãn lấy đồ ngủ ra ôm vào trong ngực chờ nhóm người hầu tiến vào.

Nhóm người hầu vào phòng pha nước tắm sau đó chuẩn bị mang Dạ Hề Hề vào phòng tắm, vừa vận lúc này Jersey từ trong phòng thay quần áo bước ra, nhớ đến vết thương trên đùi của Dạ Hề Hề anh lập tức ngăn nhóm người hầu lại và lệnh họ ra ngoài trước.

Nhóm người hầu nhìn nhau ai cũng không dám nói gì liền lui ra ngoài.

Dạ Hề Hề “A” một tiếng, quăng áo ngủ trong lòng lên giường rồi bước xuống giường, Jersey cũng bước tới trước mặt cô.

Dạ Hề Hề cao 1m67 cũng xem như là cao, khi đứng chung với phụ nữ Italy cũng không phải là quá thấp bé, nhưng Jersey lại rất cao. Lục Ý Hồi tuy rằng là anh em sinh đôi với anh nhưng về chiều cao rõ ràng là được di truyền từ mẹ nên miễn cưỡng cũng chỉ đến 1m7 mà Jersey lại gần 1m93, so với bố của anh là Samon còn cao hơn 6cm,

Dạ Hề Hề đứng lên chỉ tới cổ Jersey, đây cũng là chiều cao hoàn mỹ nhất để hôn môi, chỉ cần nhẹ nhàng cúi đầu là có thể chạm được môi của cô.

Nhưng hiện tại Lục Ý Trạch rõ ràng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ bắt đầu cởi áo của Dạ Hề Hề.

Dạ Hề Hề nghe lời, giờ hai tay giờ lên để Lục Ý Trạch có thể dễ dàng cởi quần áo của mình, lúc anh cởi áo cô liền hỏi: “Chú định tắm rửa cho Hề Hề sao?”

Jersey cũng không ngừng tay lại, bởi vì lúc đi ăn cơm chiều Lục Ý Hồi mặc cho Hề Hề một chiếc chân váy nên sau khi cởi áo anh lại tiếp tục cởi váy của cô, vừa làm vừa lạnh lùng trả lời “Ừm. Anh tắm cho em.”

Cởi váy xong, chỉ còn lại áo lót và quần lót màu trắng, lúc này anh mới kéo cô bước đến phòng tắm.

Dạ Hề Hề vui vẻ hoạt bát theo ở phía sau, gương mặt đầy vui sướng

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Cùng Tắm Với Nhau

Edit: Pe Heo

Vào phòng tắm, Dạ Hề Hề liền thấy trong bồn tắm lớn có thể chứa 5,6 người đã đổ đầy nước, cô đang háo hức chuẩn bị nhảy xuống lại bị Jersey giữ chặt lại “Từ từ.” Nhìn cái kệ bên cạnh, chuyện anh dặn người hầu đi làm đã làm rất tốt, một rổ cánh hoa hồng đã được đặt bên cạnh, khoe môi câu thành một nụ cười, anh cúi người cầm lấy cái rổ rồi rải cánh hoa vào trong bồn tắm lớn.

Dạ Hề Hề nhìn vậy cảm thấy chơi rất vui cũng bắt chước nắm cánh hoa thả vào trong bồn tắm, vừa làm vừa cảm thấy hoa rất thơm nên cũng nhét vào miệng mình.

Jersey nhanh chóng móc đồng hoa đó ra khỏi miệng cô: “Ngoan nào, mấy thứ này cũng không thể tùy tiện ăn.”

Dạ Hề Hề xấu hổ cắn môi, đôi mắt mơ màng mở thật to, nước nóng trong bồn tắm tỏa nhiệt tạo thành một lớp sương mờ, cô đứng ở đó giống như một thiên sứ lạc đường, làm tim anh khẽ rung động.

Không phải anh chưa từng tắm chung với Dạ Hề Hề, tuy số lần không nhiều nhưng cơ bản anh đều nhớ rõ.

Một lần là ở phòng nghỉ trong trường học, lúc đó anh ôm cô đi tắm do cô mệt mỏi không động đậy được vì thế khó tránh khỏi ở phòng tắm muốn cô thêm một lần nữa.

Một lần cũng là ở trong căn phòng này, nửa đêm cô ngủ lại đây, bởi vì hôm đó uống nhiều rượu cho nên ói lên người anh, lúc đó anh cũng chỉ có thể nhứu mấy tấm rửa cho cô mà toàn bộ quá trình đó cô lại không nhớ được, đương nhiên khi đó anh cũng không buông tha cơ hội vuốt ve cô để trả thù, hậu quả là ngày hôm sau cô bị cảm.

Còn có một lần là ở trong nhà bên Trung Quốc.

Một lần là thời điểm đi đường.

Tổng cộng cũng chỉ có bốn lần, đếm đi đếm lại cũng chỉ có nhiều đó, bây giờ nghĩ lại anh cảm thấy hình như là hơi ít, dù sao bọn họ cũng làm tình nhân 5 năm cùng với 23 năm làm thanh mai trúc mã, tính từ lúc có nụ hôn đầu tiên thì cũng đã có 16 năm tình cảm song song lần tắm với nhau lại ít đến đáng thương.

Dạ Hề Hề đứng ở trong nước, cúi người chơi với những cánh hoa, đây cũng là do cô đã từng nói cô thích ở trong bồn tắm lớn rải đầy cánh hoa nên mới có một màn này, bây giờ xem ra, dù Dạ Hề Hề mất đi trí nhớ nhưng vẫn thích những thứ này.

Cô đang chuẩn bị ngồi xuống nước thì đột nhiên giống như nghĩ đến điều gì vội vàng quay mặt sang một bên ấp a ấp úng nói với Jersey: “Chú ơi. Hề Hề muốn cởi áo lót và quần lót.” Dứt lời liền tự động cởi.

Bàn tay của người đàn ông chợt thò ra nắm lấy cổ tay cô: “Chờ đã.”

Dạ Hề Hề mờ mịt ngẩng đầu: “Sao à?” Một đôi mắt to chớp chớp, hàng lông mi cong dài như cánh quạt, hoàn toàn không hiểu cỏi lòng của một người đàn ông.

“Đề. đề anh.” Biểu tình của anh rất chăm chú, gương mặt tuấn tú dưới ánh sáng khiến Dạ Hề Hề nhìn không rõ biểu tình của anh, cho đến khi nhìn thấy đôi mắt kia như phát ra tia sáng nóng rực khiến Dạ Hề Hề cảm thấy hình như cô đang nhìn thấy Sói Xám.

Nuốt một ngụm nước miếng: “Chú ơi. chú, chú sẽ không ăn Hề Hề chứ?” Lúc hỏi câu này trong đầu Dạ Hề Hề hiện ra cảnh Sói Xám luôn muốn ăn Cừu vui vẻ, nhưng khi nghe vào trong lỗ tai của Jersey lại không phải nghĩ ngờ mà là chất vấn.

Bàn tay anh nhanh chóng vòng qua sau lưng cô gỡ móc áo ngực đồng thời cũng lạnh lùng nói “Sẽ không.”

Gương mặt Dạ Hề Hề lập tức bùng sáng, cười đến cực kỳ vui vẻ, nhưng trong mắt Jersey lại cực kỳ chói mắt, mắt lạnh nhìn cô chăm chăm “Em vui đến vậy sao?”

“Đương nhiên là vui mừng rồi. Chú không ăn Hề Hề, Hề Hề sẽ hoàn toàn nguyên vẹn. Sẽ không đau, sẽ không khó chịu, sẽ không khóc.” Suy nghĩ của một cô bé làm sao hiểu chữ “ăn” này với chữ “ăn” kia là khác nhau song khi vào lỗ tai của Jersey lại kích thích một trận lửa khó hiểu trong lòng anh.

Cô nhóc này là đang từ chối anh đúng không? Đây còn là từ chối thẳng thừng!

Trong phút chốc khi Dạ Hề Hề cởi quần, phong cảnh và hương thơm trước mắt thật dễ dàng khiến đàn ông sôi trào máu, thật không hiểu tại sao bản thân lại tự đẩy mình vào trong lửa luyện ngục thế này nữa.

Anh cũng nhanh tay cởi quần áo của mình rồi ngồi vào trong bồn tắm lớn, trước ngực Jersey có một nhúm lông khiêu gợi và Dạ Hề Hề cũng nhìn chăm chăm vào nơi đó, nhìn anh rồi lại nhìn bản thân mình, cuối cùng lại vờn bàn tay trắng nõn ra sờ sờ: “Chú, vì sao chỗ này của chú có lông chấu lại không có. Còn nữa, vì sao chỗ này của cháu có thịt mà chú lại không có vậy?” Cô nhéo nhéo hai cái bánh bao đầy đặn của mình sau đó lại duỗi tay sờ sờ cơ ngực cứng rắn của anh, gương mặt tò mò đầy thắc mắc.

“Cô bé ngốc sao lại có nhiều câu hỏi như vậy chứ.” Anh chỉ chỉ cái trán của cô và đẩy tay cô ra: “Ngoan ngoan nào, ngồi xuống đây chỉ cần lộ ra cái đầu là được.” Anh ngồi đối diện cô, lạnh nhạt chỉ huy.

Kỳ thật, không phải không có người phụ nữ khác muốn quyến rũ Jersey Moramike, người phụ nữ đi câu dẫn anh phải nói là nhiều không đếm xuể, có một số lần Dạ Hề Hề cũng biết, nhưng phần lớn là không.

Người trực tiếp hay gián tiếp câu dẫn anh không ít, bọn họ dùng chân cọ vào đùi hai chân anh mà anh cũng không phải là người đàn ông yếu sinh lý, có phản ứng là điều tất nhiên nhưng chỉ trong nháy mắt, rất nhanh đã bị anh làm lạnh xuống, trong đầu đều là biểu cảm của Dạ Hề Hề khiến anh không còn hứng trí nữa, nhìn những người phụ nữ này lại càng khiến anh cảm thấy nhạt nhẽo, sau đó còn chưa bắt đầu anh đã đẩy người phụ nữ đang quấn quanh người mình ra rồi.

Chỉ có cơ thể của Dạ Hề Hề mới khiến anh có vô tận yêu cầu và dục vọng, anh nghĩ có lẽ cả đời này của anh là bị con nhóc Dạ Hề Hề này ăn gấu gao rồi, bây giờ xem ra rõ ràng là như vậy

Dạ Hề Hề ngồi ở một bên bồn tắm nước nóng, đem cánh hoa hồng nắm trong tay chơi vui vẻ hoặc là thổi qua chỗ Jersey, hai cánh tay của anh thì gác lên hai bên thành bồn tắm, Dạ Hề Hề biết điều tự vắn tóc mình lên thành một búi nhỏ sau đầu, nhưng ngay sau đó liền không kiên nhẫn, vỗ vỗ nước đáng thương hỏi Jersey: “Chú ơi, Hề Hề có thể đến gần chỗ chú được không?” Chú cách cô thật xa, ngay cả chân cô cũng với không tới.

Jersey thật vất vả mới kìm hãm được tình dục mới bị cô khiêu lên bây giờ cô lại hỏi câu này khiến nó thiếu chút nữa lại tự động dựng đứng lên.

Anh trực tiếp lắc đầu lạnh giọng từ chối: “Không được.”

Hề hề có chút thất vọng: “Nga.” Cúi đầu, tối hôm nay chú không thương mình nữa.

Nhìn khuôn mặt tràn ngập thất vọng của cô, anh có chút mềm lòng, cuối cùng vẫn kéo vai cô qua: “Đến đây đi.”

Dạ Hề Hề lập tức bị kéo qua, vui mừng ngồi bên cạnh anh, đầu có thể gối lên vai anh thật thoải mái.

“Chú ơi, Hề Hề có rất nhiều thắc mắc, có thể hỏi chú không?” Cô ghen mấy vấn đề này đã lâu rồi.

“Được, em hỏi đi.” Anh cực kì có kiên nhẫn, đem tất cả sự không kiên nhẫn trước kia đối với Dạ Hề Hề đều thu lại, đem những cái trước kia không có đều phò ra.

“Đạ, chính là vì sao Hề Hề và chú lại không giống nhau, nơi này của chú có lông nhưng Hề Hề lại không có? Vì sao chú không có bánh bao thịt Hề Hề lại có? Hề hề thật sự thật sự muốn biết.” Cô chỉ chỉ vài chỗ phía dưới sau đó lại chỉ vài chỗ phía trên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cùng Tắm (Hạ)

Edit: Pe Heo

Beta: Vịt

Sắc mặt anh trở nên kỳ quái, vừa lạnh lùng vừa lúng túng, lúc xấu hổ, ngượng nghịu lúc lại dờ khóc dờ cười, ai nói người ngốc thì không có lòng học hỏi chứ, cứ nhìn cô nhóc lém lỉnh này của anh mà xem, còn tò mò về cấu tạo cơ thể con người nữa cơ đấy.

Anh hiểu điều này nên kéo cô ngồi lên đùi mình rồi nắm lấy bàn tay nhỏ bé không cho cô tiếp tục lộn xộn nữa, sau đó nghiêm túc nói với Dạ Hề Hề: “Đây là sự khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ, Hề Hề là phụ nữ, anh là đàn ông, đương nhiên sẽ có vài chỗ khác nhau. Ví dụ như... nơi này.”

Tay anh chụp lên phần mềm mại trước ngực cô sau đó nhanh chóng rời đi, rồi lại cầm tay cô đặt lên đám lông trước ngực mình “Nơi này, không phải người đàn ông nào cũng có. Tuy nó không phải thứ mà ai cũng thích nhưng anh biết em thích nó.” Môi anh nhếch lên thành một nụ cười gian tà, như nghĩ tới điều gì, trong ánh mắt chợt loé lên một tia sáng kỳ lạ nhưng khi nhìn Dạ Hề Hề lại trở về bình thường.

Dạ Hề Hề vẫn không hiểu lắm, bàn tay cô sờ loạn trên ngực anh một hồi, cuối cùng phủ định: “Hề Hề không thích. Không thoải mái.” Như là để khẳng định, cô còn vừa lắc vừa gật đầu.

Anh hơi nheo mắt lại, bàn tay đưa lên nắm nhẹ chiếc cằm của cô: “Phải không? Bảo bối, con có thể ăn bậy nhưng nói thì không thể nói lung tung được.”

Trên mặt Dạ Hề Hề còn đọng vài giọt nước, bên má còn dính một cánh hoa hồng, khuôn mặt ửng hồng giống một quả đào mật làm anh có xúc động muốn đem cô hoà vào trong xương tủy của mình, nhưng anh không dám.

Nhưng khi nhìn đôi môi đỏ thắm kia không ngừng mấp máy trước mặt mình giống như một quả đào chín mọng, anh không kìm được mà cúi xuống hôn lên môi cô.

Anh đã nhưng nhớ nơi này rất nhiều ngày, đầu lưỡi không chút ngần ngại tiến vào bên trong, càn quét khoang miệng đắm mùi đàn hương, mút lấy mùi vị chỉ thuộc về mình cô. Bàn tay to vòng ra sau lưng cô nhẹ nhàng vuốt ve da thịt mềm mại và khiến cô áp sát cơ thể mình hơn một chút, cả hai gần đến mức phần cơ thể mềm mại của cô chạm vào lồng ngực nóng bỏng của anh.

Anh lập tức tỉnh táo lại và buông Dạ Hề Hề ra, nhưng vẫn có chút luyến tiếc, chiếc lưỡi linh hoạt đuổi ra liếm một vòng trên cánh môi cô rồi mới bằng lòng thu lại nụ hôn ngọt ngào của mình.

Dạ Hề Hề ngây ngốc ngồi im tại chỗ, có vẻ cô không hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra, cô đưa tay sờ môi mình rồi lại nhìn Jersey Moramike. Sao chú lại ăn miệng của cô? Miệng của cô ăn ngon lắm sao?

Tuy rằng bị chú ăn khiến tim cô đập loạn xạ nhưng cũng giận vì chú làm cô suýt tắt thở, hơn nữa đầu lưỡi của chú như con rắn nhỏ chạy loạn trong miệng cô, dù có muốn bắt cũng không bắt được.

Dạ Hề Hề che miệng, đỏ mặt lo sợ nhìn chăm chăm vào Jersey, còn Jersey thì đang tựa đầu vào thành bồn phía sau, cố gắng khiến bản thân tỉnh táo lại. Nhìn bộ dáng quyến rũ câu dẫn của Dạ Hề Hề, anh thật sự muốn ăn sạch cô, nhưng khổ nỗi bây giờ cô đang bị thương lại còn không hiểu mọi chuyện, nên anh thật sự không muốn bắt nạt cô.

Dạ Hề Hề cảm thấy nơi bấp bệ của mình hình như đụng phải một cái gì đó rất nóng. Nhưng cô không biết đó là thứ gì, tại sao nó cứ chạm vào cô khiến cô cảm thấy vô cùng khát khao... Thật là kì lạ.

Cô chìa tay đẩy cái thứ đó, nhưng không phát hiện ra cơ thể Jersey vừa run lên, toàn thân căng cứng nhìn cô.

Anh hơi mong chờ cô làm thêm một hành động gì khác, rồi lại không muốn cô tiếp tục đụng vào.

Nhưng rõ ràng Dạ Hề Hề là một cô bé có lòng ham học hỏi, bàn tay ở dưới nước nhanh chóng cầm lấy thứ nóng bỏng đó khiến nó càng nóng hơn đến mức muốn làm bỏng tay cô.

Một tay cô cầm không đủ, cô cảm giác nó rất dài, sau khi quan sát một chút, lúc cô đang muốn đi xuống thấp hơn thì bị tay anh ngăn lại. Ngắt đầu lên,

gương mặt của Dạ Hề Hề càng thêm quyến rũ mê người, khuôn mặt đỏ rực như quả đào mặt như môi gọi anh đến ăn, phải tốn rất nhiều công sức anh mới có thể nặn ra một câu từ trong kẽ răng: “Hề Hề, bàn tay không được lộn xộn nữa, anh không muốn nhân lúc em cái gì cũng không biết mà muốn em, biết chưa?”

Anh nói rất nghiêm túc, sắc mặt cũng trầm xuống, bên trên không hiểu là hơi nước hay mồ hôi chảy dọc theo thái dương, Dạ Hề Hề rụt ngay tay lại: “Thật xin lỗi... chú.” Cô không hiểu là vì sao nhưng nhìn thấy gương mặt kì quái của chú liền biết nhất định là cô đã làm đau chú.

“Vì sao lại xin lỗi?” Đột nhiên anh có cảm giác mất hết sức lực, đặc biệt là khi nhìn thấy cánh hoa hồng dính trên bộ ngực sữa của cô, thật hận không thể há miệng ăn cô ngay lập tức.

“Chỗ kia của chú bị sưng lên, Hề Hề còn không ngoan khiến chú bị đau.” Đôi mắt cô đầy sự đau lòng và áy náy, tuy không biết cái kia là gì nhưng chỉ vì cô ngu ngốc mới khiến chú bị đau.

Jersey giang tay ôm lấy cô rồi nhẹ nhàng vuốt ve đầu vai của cô: “Bé ngoan, anh không đau.”

Người đau phải là cô mới đúng, anh muốn cô tốt lên, không cần sống một cách mơ hồ như thế này, không cần ngây ngô, khờ dại để cho anh bất nạt.

Dạ Hề Hề ngoan ngoãn gác đầu lên vai anh rồi lại đột nhiên hỏi: “Chú này, chỗ kia của chú bị sưng lên có đau không? Có muốn Hề Hề thổi phù phù cho chú không?”

Người hỏi rất nghiêm chỉnh nhưng người bị hỏi lại không biết trả lời sao bèn cầm lấy tay cô đặt lên chỗ sưng kia: “Em muốn giúp anh sao?”

Dạ Hề Hề gạt đầu thật nhanh, người đàn ông cười tà một tiếng, nếu cô bằng lòng vậy anh cần gì phải khổ sở che giấu. Không phải là anh không muốn cô, mà cô hiện tại đang bị thương trên đùi nên không thể làm gì khác được. Vì thế anh phải có biện pháp khác để giải tỏa cho mình.

“Vậy em giúp anh xoa nó đi.” Anh chưa bao giờ xưng chú trước mặt cô, ở trong suy nghĩ của anh, cô và anh là hai người bình đẳng ngang hàng.

Dạ Hề Hề gạt đầu, cực kì ngoan ngoãn cầm lấy, anh nắm lấy tay cô chuyển động lên xuống. Một cánh tay ôm cô vào trong ngực, cánh tay còn lại hướng dẫn cô để cô giúp anh giải tỏa sự bức bối kia.

“Hề Hề thật ngoan, bé ngoan.... Đồng ý với anh, chuyện này ngoại trừ làm cho anh ra thì dù người khác có đau đớn khó chịu đến thế nào cũng không được giúp biết chưa?” Cô chỉ có thể là của anh.

Dạ Hề Hề gạt đầu: “Hề Hề chỉ xoa cho một mình chú thôi.” Về mặt cô rất kiên quyết, đây giống như là một hứa hẹn nho nhỏ giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thắm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Cưng Chìu Cô Cả Đời

Edit: Pe Heo

Khi anh ôm Dạ Hề Hề ra ngoài phòng tắm đã thấy Lục Ý Hồi ngồi trên ghế sofa đọc tạp chí, Jersey sớm biết có người vào phòng ngủ của mình nên đã quấn một chiếc khăn tắm ở bên hông.

Dạ Hề Hề đã mặc áo ngủ, đương nhiên là do anh mặc cho, bắt quá trong quá trình đó Dạ Hề Hề bị ăn bao nhiêu đậu hũ cũng không biết được. Bởi vì lúc đó cô cũng đã ngủ mất tiêu rồi dù cho sét đánh cũng không tỉnh dậy.

“Lai Lai dặn là buổi tối phải kể chuyện xưa cô ấy mới ngủ được, giờ xem ra chỉ cần có anh ở đây thì chuyện đó cũng không cần nữa.” Lục Ý Hồi không thêm đề ý tuy ý lật tạp chí trên tay, cô cũng không phải có ý đến đây quấy rối mà thật sự có mấy lời phải chuyển đến đây thôi.

“Chắc vì hôm nay quá mệt mỏi.” Từ buổi sáng đến giờ xảy ra quá nhiều chuyện, trên đùi cô ấy lại bị thương nữa.

“Mà vết thương của cô ấy như thế nào rồi?” Cô buông tạp chí đứng dậy đi tới chỗ tủ kính rót hai ly rượu.

Jersey không nói lời nào, mỉm cười đáp chần cho Dạ Hề Hề, lúc này ở trong phòng tắm đã bôi thuốc cho cô, chắc cũng không có tác dụng quá lớn.

Lục Ý Hồi không nghe được đáp án cũng biết, nhất định là không lạc quan, lúc trưa cô cũng nhìn thấy vết thương thật quá mức khủng bố. Chú Cỏ Liên là một người dịu dàng như vậy không ngờ lại có cô con gái tính tình xấu xa như thế.

Đưa cho Jersey một ly rượu, hai anh em đứng ở trước cửa sổ sát đất nhìn xuống toàn bộ vườn hoa ở phía dưới, một khu vực khổng lồ như vậy đều

thuộc về gia tộc Moramike bọn họ, đều thuộc về anh.

“Anh hai, mẹ mới gọi điện thoại cho em, mẹ nghe nói về chuyện của Hề Hề nên muốn hỏi anh... khi nào thì anh cử hành hôn lễ với Hề Hề?” Trước đây bọn họ chưa từng đề cập qua chuyện này, bởi vì Lục Ca Ca vẫn luôn biết ông con trai của bà là một người có chừng mực, thế nhưng lúc này... ngay cả bọn họ cũng nóng nảy, đây là sự anh không chịu trách nhiệm ư? Hay là do không tin anh.

Jersey nhếch miệng: “Anh muốn đợi đến khi cô ấy khỏe lại rồi mới gả cho anh.” Anh móc ra một điều thuốc đặt bên miệng rồi châm lửa... Chỉ chốc lát sau đã có một làn khói lượn lờ xung quanh Lục Ý Hồi.

Trong lòng Lục Ý Hồi đột nhiên có chút không thể hiểu được: “Anh hai... anh muốn nói đây là trách nhiệm sao? Là trách nhiệm của anh sao? Bởi vì trách nhiệm? Cho nên mới muốn chữa thật tốt... và đối xử tốt với cô ấy như vậy ư?” Tuy lúc trước anh cũng từng biểu lộ ra nhưng dù sao đáp án cũng rất mơ hồ.

“Trách nhiệm?” Lời nói mang theo khói thuốc cùng với đôi mắt lạnh lùng nghiêm nghị, làn môi mỏng khẽ mở: “Đó là cái chó má gì. Anh chỉ làm việc theo trái tim của mình thôi.”

Lục Ý Hồi cười khê: “Thật không. Nghe xem, y như lời nói của một ông công tử bột này.” Cô đánh giá thật kỹ mới phát giác được đây là một mầm mống si tình nha, bất quá... có phải là Jersey không đây? Jersey Moramike có thể trở thành một người đàn ông dịu dàng như vậy sao?

“Anh có tin cô ấy sẽ khỏe lại không? Có người bị ngốc nghếch cả đời, có khả năng vĩnh viễn đều không thể khỏe lại.” Lục Ý Hồi hỏi lại, nhìn Jersey uống một hơi rượu đỏ, điều thuốc cũng cháy gần hết.

Thực sự là tổn hại cho sức khỏe mà, cô thờ dài một tiếng.

“Không khỏe thì không khỏe thôi.”

“Vậy anh định làm gì? Sẽ trước sau như một đối xử thật tốt với cô ấy sao?” Không biết vì sao, Lục Ý Hồi lại đặc biệt chờ mong đáp án.

“Anh sẽ cung chịu cô ấy cả đời.” Anh dập tàn thuốc, quay đầu nhìn về phía em gái của mình: “Có được đáp án mình mong muốn chưa? Mau trở về ngủ đi, sáng mai chúng ta cùng đi Châu Phi.” Anh đưa tay vuốt tóc cô, rồi xoay người về giường của mình.

Lục Ý Hồi gật đầu, đây chính câu trả lời mà cô muốn có và xem như cũng dễ dàng để ăn nói với mẹ. Xoay người thật nhanh bước ra ngoài, mẹ thật là, sao lại không tin anh hai hơn cả mình chứ? Lẽ nào thoát nhìn anh ấy không hề yêu thương Hề Hề sao? Thế nhưng ai có thể nghĩ tới, người mặt ngoài lạnh lẽo, nhưng trong tim không nhất thiết phải là... máu lạnh. Không biết quan tâm đến người khác.

Càng nghĩ trong lòng cô lại càng thêm kiên định, cô thật chờ mong đến ngày mai.

Dạ Hề Hề ngủ rất ngon, lông mày thỉnh thoảng nhíu lại, nếu như lúc trước cô nghe thấy những lời này thì dù có chết cũng nguyện ý, bất quá bây giờ cô trở nên ngốc nghếch nên dù có nghe thấy cũng không thể hiểu được.

Anh nằm trên giường cũng không lại hút thuốc, một mình nằm trong bóng tối và gối đầu cô lên khuỷu tay mình rồi nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, Hề Hề ngốc, anh sẽ chiều chuộng em cả đời, em có đồng ý không? Nhưng anh càng muốn giúp em khỏe lại, để em có một cuộc sống dễ chịu hơn, lúc đó anh sẽ nói cho em biết tình cảm của mình, để em có thể hiểu được tình cảm của anh.

Trong vườn hoa của tòa lâu đài St.Gura, trên đất rải đầy sắc hồng của hoa tường vi và hoa hồng, một cơn gió lạnh thổi tới làm tan tác đám cánh hoa khiến khung cảnh càng trở nên đìu hiu.

Không biết qua bao lâu, lâu đài trong bóng tối đột nhiên sáng bừng lên.

Lát sau liền nghe thấy tiếng rít gào của nam chủ nhân truyền đến từ trong phòng ngủ chính ở lầu ba: “Hồi! ! Hồi! ! Em mau tới đây! ! Hồi! !”

Không chỉ có tiếng rống lạnh lẽo khiếp người của nam chủ nhân, ngoài ra còn có tiếng kinh hô của người hầu hấp tấp đụng nhau và giọng cô gái nhẹ nhàng nức nở, hình như đang rất đau đớn, thống khổ, cô gái liền tiếp phát ra những tiếng rên đau đớn.

Ba giờ đêm, toàn bộ lâu đài St.Gura đều tiến vào tình trạng khẩn cấp vì chủ nhân của căn phòng chính khiến cho cả lâu đài trong phút chốc đều đèn đuốc sáng trưng, tiếng rít gào của nam chủ nhân bao hàm sự tức giận khiến cả lâu đài giống như rung chuyển, mọi người đều cực kì khẩn trương.

Chỉ vì lúc ba giờ, thân thể cô gái nằm trên giường lại đột nhiên cuộn thành một đống, ôm bụng của mình lăn qua lộn lại, hô đau, trên đầu cũng đầy giọt mồ hôi thấm ướt gối, trên mặt cũng giống như đang trong trong cảm giác cực kì đau đớn, hỏi thế nào cũng không nói chỉ biết hô đau, nước mắt chảy xuống ngày càng nhiều có muốn ngừng cũng không được.

“Đây là thế nào? Em mau nhìn xem” Lục Ý Hồi xuống lầu cửa gặp Jersey liền bị anh kéo đến bên giường, bước chân vừa lón vừa nhanh làm Lục Ý Hồi thiếu chút nữa quỵ rạp trên đất.

“Anh đừng vội, để em xem một chút.” Lục Ý Hồi thật vất vả ổn định chân của mình, ngồi xuống bên giường, đưa tay đụng vào người cô gái đang cuộn thành một đoàn, nhưng cả người cô ấy đều run rẩy, trên người toàn là mồ hôi lạnh, Lục Ý Hồi vừa vừa đụng vào cô ấy liền run lên, cúi đầu nức nở: “Đau quá... hu hu... Hề Hề đau quá...” Trên chân nệm đều đã ướt nhẹp, dù có kéo tề nào cũng không nhúc nhích.

“Ý Trạch, anh ôm cô ấy vào lòng đi để em bắt mạch cho cô ấy.” Lục Ý Hồi mặc dù là học Tây y nhưng cũng có nghiên cứu qua về Đông y vì thế cô cũng rất tinh thông đích về bắt mạch.

Jersey lập tức đem Hề Hề ôm vào trong ngực, nhưng Hề Hề lại không chịu: “Đau quá đau quá hu hu... Đau quá...” Cô co rúc như một tảng đá, có muốn đòi đi cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Ngoài Ý Muốn

Edit: Pe Heo

“Ngoan, Hề Hề, để anh ôm một cái em liền hết đau ngay.” Jersey vừa ôm cô vào ngực vừa kéo một cánh tay của cô ra đưa cho Lục Ý Hồi.

Lục Ý Hồi ra sức nắm lấy, Dạ Hề Hề tuy rằng mất trí nhớ, trí lực cũng thoái hóa, nhưng khí lực lại không hề giảm đi khiến cô phải mất rất nhiều công sức mới nắm lại được.

Chấn mạch một lúc, cô liền chau mày, lúc ngẩng đầu có chút do dự nhưng vẫn nhìn được không nói ra, lại xem một lúc rồi mới buông tay nói với Jersey: “Lật người chị ấy lại để em sờ bụng chị ấy một chút.”

Jersey giữ chặt lấy vai của Dạ Hề Hề, nhưng cô thế nào cũng không chịu, phụ nữ thì làm sao mạnh bằng đàn ông, cuối cùng vẫn nằm ở trong lòng Jersey chỉ là không ngừng khóc nức nở và ra sức la hét, đặc biệt là lúc Lục Ý Hồi đặt tay lên bụng cô nhấn vài cái.

“Đau quá... Hề Hề đau quá... Ân... Đau...” Giọng nói cũng đã khàn đi, nước mắt ràn rụa biểu tình trên mặt cũng trở nên mơ hồ, hai tay nắm chặt vạt áo trước ngực người đàn ông khiến nó nhăn nhúm, một lúc sau Lục Ý Hồi mới đưa ra kết luận: “Vì không có dụng cụ nên em mới kiểm tra lâu như vậy, chắc là do buổi tối ăn cay nên mới bị đau dạ dày, em pha cho chị ấy cốc nước muối sinh lý là được, nhưng mà Ý Trạch...”

Cô bước xuống giường, nhìn mọi thứ trên giường đều bừa bộn, ánh mắt Lục Ý Hồi lạnh lẽo đi nhiều, cô nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt giống như không phải đang nhìn anh trai của mình mà trái lại như nhìn một người mà cô cảm thấy căm ghét: “Anh có biết Hề Hề mang thai không?”

Gương mặt anh trở nên cứng đờ, nhìn chằm chằm em gái của mình, khi nhìn thấy biểu tình trên mặt cô anh mới nhanh chóng tiếp thu nguồn tin tức này, sau đó lại nhanh chóng cúi đầu, Dạ Hề Hề không còn khí lực chỉ cau mày nằm trong lòng anh, nhỏ giọng ưm một tiếng.

“Cũng đã được một tháng rồi, mấy ngày trước bị thương cũng không ảnh hưởng đến đứa bé, có thể bởi vì mới mang thai nên bệnh viện cũng không kiểm tra ra. Vừa rồi em mới bắt mạch chắc cũng phải được 31 ngày rồi.” Lục Ý Hồi chưa từng trải qua loại chuyện này nên có chút do dự, lại có phần tức giận với anh trai mình, tại sao lại không cẩn thận như vậy chứ, thậm chí ngay cả lúc nào anh ấy muốn Hề Hề bọn họ cũng không rõ ràng lắm, bất quá đây là chuyện của hai người bọn họ, nên cô cũng không có quyền hỏi đến, nhưng mà... Nhìn thấy Hề Hề bây giờ, cô thật sự rất đau lòng, đặc biệt nước mắt của cô ấy khiến cô cảm thấy dẫn vật trong lòng.

Jersey cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong lòng, khuôn mặt đầy mồ hôi dính ướt nhẹp trên trán khiến anh thấy rất đau lòng, nhẹ nhàng vươn ngón tay thon dài lau đi giọt mồ hôi và nước mắt trên mặt cô rồi cúi đầu dự dõ “Không đau, không đau.” Vì trên mặt anh không hề có biểu tình gì nên Lục Ý Hồi đoán không ra suy nghĩ của anh.

“Pha cho cô ấy một cốc nước muối đi. Chú ý... Không được tổn thương đến đứa bé.” Anh vừa nói vừa đưa tay đặt lên dạ dày cô nhẹ nhàng xoa xoa song giọng nói lại cực kì lạnh lùng và cứng nhắc, nhưng Lục Ý Hồi vẫn nắm được một chút run rẩy trong đó.

Cô khẽ gạt đầu, xoay người đi ra ngoài, trước khi ra còn không quên dặn đám người hầu còn đang ngây ngốc đứng trong phòng đi chuẩn bị khăn khô và nước ấm.

Hề Hề mang thai, đây là đứa bé của gia tộc Moramike bọn họ, là con của Jersey và Hề Hề.

Trong lòng cũng cảm thấy căng thẳng lên, cô tăng nhanh bước chân muốn lập tức báo tin vui này cho bố mẹ biết.

Dạ Hề Hề run rẩy, dù đã uống nước muối sinh lý nhưng cô ấy vẫn phát run như cũ, lông mi run rẩy, từng giọt mồ hôi nhỏ xuống và thân thể vẫn run lên bần bật.

“Chắc là do tô mì thịt bò buổi tối quá cay, thật xin lỗi, là em không chú ý tới...” Xử lý tốt hết thảy, Lục Ý Hồi liền ngồi ở bên giường nhìn Hề Hề đang nằm trong ngực Jersey, cô rất hối hận, lần này là lỗi của cô.

“Là do anh không có chăm sóc tốt. Em đi ra ngoài đi.” Giọng nói của Jersey rất lạnh, chỉ chăm chú nhìn người trong ngực, bàn tay cũng không ngừng

xoa bụng cho cô, hình như hành động này khiến cô thoải mái hơn nhiều nên đầu cũng tựa vào trong ngực anh nhẹ nhàng um một tiếng, ngón tay nắm lấy quần áo đã rất lộn xộn trên người anh, trên cổ cũng để lại vài dấu móng tay, đối với hành động của cô anh không hề có chút không kiên nhẫn nào, trái lại hết sức kiên nhẫn dù cô đi vào giấc ngủ, không ngừng nói với cô là sẽ không đau, lập tức sẽ tốt lên.

Ba năm trước, có một ngày Dạ Hề Hề đột nhiên biến mất, anh đi học, đi sân golf, đi đánh cầu lông, đi bơi cũng không nhìn thấy bóng dáng luôn bám theo phía sau của cô. Lúc đó anh không cho là đúng, trái lại còn cảm thấy thoải mái một trận, bắt quá có hơi không quen một chút, sau cùng vẫn phải phát động lực lượng của mình đi thăm dò, lúc tìm được là lúc cô đang nằm trong bệnh viện, gương mặt tái nhợt, vô cùng an tĩnh.

Nghe nói là do ăn quá nhiều ớt nên bị viêm dạ dày, lúc đó anh chỉ nhìn cô một cái rồi không trở lại bệnh viện thêm lần nào nữa, suốt đêm Hề Hề cũng không biết anh từng ghé qua, trước kia tại sao mình lại xa lạ như vậy, cách cô xa như vậy, ngay cả một chút ấm áp cũng không cho cô.

Anh ngồi ở trên giường ôm người trong ngực.

Nhẹ nhàng vỗ lưng, xoa dạ dày cho cô, có thể bàn tay đã mỏi, cánh tay trở nên tê rần nhưng anh không hề ngừng lại một giây nào, miễn là cô vẫn còn rên thì anh sẽ không ngừng lại, đến khi có ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào Dạ Hề Hề mới chậm rãi chìm vào giấc ngủ, mà anh vẫn tiếp tục ôm cơ thể mềm mại của cô ngồi dựa vào đầu giường, bàn tay đặt trên dạ dày cũng dừng lại một chút rồi từ từ đi xuống sau đó dừng lại ở trên bụng của cô.

Ba mươi mốt ngày, ba mươi mốt ngày trước, anh và cô ở trong hồ bơi làm tròn một buổi chiều, buổi chiều hôm đó đó anh tức giận nên mới không ngừng trừng phạt cô, bởi vì cô đã nói một câu mà câu nói đó khiến anh đến giờ vẫn còn cảm thấy tức giận.

“Em muốn cưới người khác, nếu anh chọc giận em, em sẽ đi cưới người khác!” Bởi vì anh lúc lạnh lúc nóng khiến cô tức giận nói ra một câu như vậy, nhưng cũng chính câu nói đó đã chọc giận người nào đó vốn là một con sư tử, anh đề cô xuống ở trên thành hồ hoặc là trên ghế triển miên không ngồi tròn một buổi chiều mà không dùng bất kỳ biện pháp an toàn nào.

Sau đó anh đã nói câu gì nhỉ: “Về sau nhớ uống thuốc.”

Anh còn nhớ rõ lúc đó Dạ Hề Hề hỏi lại: “Vì sao? Anh không muốn có đứa bé thuộc về hai chúng ta sao?”

Jersey chưa từng nghĩ tới chuyện đứa bé, có lẽ có nghĩ tới, nhưng cũng không phải hiện tại, đứa bé của anh phải có khi anh 27 tuổi như thế đứa bé được sinh ra mới ưu tú nhất.

Đó là lý do lúc đó anh trả lời Dạ Hề Hề mang theo phần không kiên nhẫn và lạnh lẽo: “Không muốn.” Chỉ là hiện tại không muốn, không có nghĩa là về sau không muốn.

Vì anh xoay người sang chỗ khác mặc quần áo nên chưa từng thấy trên mặt Dạ Hề Hề xuất hiện sự đau lòng mất mát.

Bây giờ nghĩ lại cũng biết chắc chắn là cô không uống thuốc, thế nhưng anh không trách cô.

Thực sự không trách cô, đến giờ khắc này anh lại cảm thấy phần khởi, vuốt ve bụng cô mềm nhẹ như lông chim, nhìn của hàng lông mi của cô, lòng anh liền mềm nhũn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Hôn Nhẹ

Edit: Pe Heo

Gần 7 giờ Dạ Hề Hề mới tỉnh, do một môi một đêm nên trong mắt cô tràn đầy uể oải.

Cô giật giật thân thể, có chút khó chịu, gương mặt nhìn lên chợt phát hiện có người đang ôm mình.

Cô ngẩng đầu nhìn về chiếc cằm cứng rắn kia, phát hiện vài cọng râu lún nhún, lúc Dạ Hề Hề biết là chú Trạch liền khẽ cười, nhẹ nhàng lấy tay anh ra, sau đó chậm chạp ngồi dậy, cô cố gắng không khiến anh thức dậy.

Ngồi ở một bên, nhìn chú Trạch, chú ôm mình ngủ lúc nào nhỉ? Cô gãi đầu một cái, quỳ lên nhìn gần xuống, chú hình như là rất mệt mỏi... Lòng cô chợt đau đớn, cô vươn tay nhẹ nhàng sờ cằm anh, ngón tay lạnh lẽo của cô treu chọc vài sợi râu mọc ra sau một đêm, nhẹ nhàng, cẩn thận, giống như sợ làm gãy chúng, không ngờ lại nhiều thế, Dạ Hề Hề sờ sờ cũng không biết qua bao lâu.

Khi nhìn mặt anh liền thấy gò má trắng nõn có thêm vài phần uể oải, tuy rằng vẫn đẹp trai như trước, nhưng cô nhìn lại cảm thấy khó chịu, cực kỳ khó chịu.

Khe khẽ quệt mồm, nhẹ nhàng dựa sát vào rồi hôn một cái lên mặt anh.

“Chú này, ngày hôm qua Hề Hề hôn bố, bố liền thật vui vẻ, mong chú cũng có thể vui vẻ như vậy.” Cô nhỏ giọng thì thầm, nói xong chuẩn bị rời giường rót nước uống thì cổ tay bị nắm lại ngay sau đó cô liền bị kéo vào lòng ai kia, Dạ Hề Hề “Ồ” một tiếng, chỉ cảm thấy một cánh tay cứng như sắt vây quanh mình thật chặt, cô ngẩng đầu nhìn lên phía trước lại thấy Jersey cúi đầu cười đặc biệt dịu dàng, khiến lòng Dạ Hề Hề bỗng thấy ấm áp.

“Hề Hề đánh thức chú sao?” Cô nháy mắt, hiển nhiên đã quên mất chuyện đau bụng tối hôm qua.

Anh sờ trán cô: “Không có, anh vẫn luôn thức.” Anh ngủ không được, sau khi Lục Ý Hồi tới truyền nước, anh vẫn luôn ôm cô như vậy, làm sao cũng không ngủ được.

“Nga... Ánh mắt của chú hình như rất mệt mỏi.”

“Vậy em lại hôn anh một cái đi.” Anh cúi đầu, đem mặt mình để sát vào, Dạ Hề Hề thấy cũng vui liền ngẩng đầu hôn thêm một cái lên mặt anh.

“Chỉ hôn má trái sao được? Bên phải cũng phải có.” Anh xoay mặt qua phía bên kia, cô lại hôn thêm một cái.

“Còn có ở đây.” Anh chỉ chỉ cái trán, biểu tình trên mặt lại hồ hững như mây.

Dạ Hề Hề ngẩng đầu lại hôn thêm một lần.

“Ồ đây nữa.” Sau cùng tay anh đặt ở trên môi của mình, Dạ Hề Hề hình như nhớ tới cái gì, chợt có chút xấu hổ, lắc đầu không chịu.

Anh cũng không cười, nhìn bộ dáng mất ngọc mảy mai của cô, vuốt ve cánh môi cô và nhỏ giọng dụ dỗ: “Em không chịu thì để anh.” Anh giữ chặt cái ót của cô, từ từ thâm nhập vào, liếm hết mọi ngọt ngào của cô.

“Bé ngoan, sau này không được đi hôn người đàn ông khác, ai cũng không được biết chưa?” Cuối cùng anh còn lạnh lùng ra lệnh, không một chút dịu dàng nào, đơn giản là mệnh lệnh, mệnh lệnh cứng rắn.

Dạ Hề Hề ngơ ngác gật đầu, mọi lời chú dặn cô đều ghi nhớ rõ ràng.

Lúc bảy giờ rưỡi Lục Ý Hồi gõ cửa bước vào thì thấy hai người đang dính với nhau trên giường, cô che mắt cười nói: “Ồi chào ôi chào, được rồi. Còn không mau đi rửa mặt, Richard ở dưới lầu có chuyện muốn báo cáo với anh.”

“Anh đi tắm, em giúp Hề Hề thay quần áo đi.” Anh không yên tâm giao cho người khác, nếu là Lục Ý Hồi thì có thể yên tâm một chút.

“Được rồi, mau đi đi.” Lục Ý Hồi kéo Dạ Hề Hề lên đi tới phòng thay đồ, “Chậm một chút.”

“Hồi.” Jersey đột nhiên gọi Lục Ý Hồi lại, cô nhíu mày nhìn anh. “Không cần nói cho cô ấy biết chuyện đứa nhỏ.”

Lục Ý Hồi có chút do dự, cuối cùng vẫn gật đầu, kéo Dạ Hề Hề đang không biết gì đi vào phòng thay quần áo.

Anh ngồi đó, bàn tay nắm lại chống ở trên giường, trên trán rũ xuống vài sợi tóc mềm mại, gương mặt trắng nõn có chút mệt mỏi, cảm cũng phỉm xanh, ngẩng đầu lên đón nhận tia nắng ngoài cửa sổ, toàn thân lười nhác, đứa nhỏ... Đứa nhỏ, ngấm lại cũng không sai, bên môi mang theo nụ cười, xuống giường thong thả bước tới phòng tắm.

“Hồi Hồi, chú không vui...” Ngay lúc thay quần áo Dạ Hề Hề đột nhiên ngẩng đầu hỏi Lục Ý Hồi.

Lục Ý Hồi kinh ngạc trong chớp mắt, sau đó nhanh chóng phản ứng lại, tuy rằng Hề Hề giống như đứa bé, nhưng cô ấy cũng rất nhạy cảm, đặc biệt về chuyện của Jersey, cho dù có gây ngổ cờ nào thì cô vẫn luôn có thể đánh hơi được một chút.

“Anh ấy không phải không vui mà chỉ là đang nghĩ đến một vài vấn đề thôi.” Cô sờ đầu của Hề Hề, chỉnh xong chiếc váy mới kéo Dạ Hề Hề đi ra ngoài.

“Phải không? Nhưng chú muốn Hề Hề hôn miệng chú nhưng Hề Hề không đồng ý... Hề Hề có phải là rất không nghe lời không?”

Ánh mắt Lục Ý Hồi híp lại, kéo Dạ Hề Hề đi tới bàn trang điểm chải đầu cho cô rồi lại hỏi: “Không phải. Hề Hề, chị cảm thấy chú Trạch đối với chị có tốt không?”

“Ừm. Tốt.” Hề Hề ngay cả suy nghĩ cũng không có liền gật đầu, không hề phát hiện ánh mắt cô gái ở phía sau phát ra ánh sáng như sấm.

“Vậy anh ấy đối tốt với chị ở chỗ nào?” Dù là Dạ Hề Hề thông minh sắc sảo hay Dạ Hề Hề ngây ngô ngốc nghếch đều trở nên mù quáng và thành thật trước tình cảm, khiến cô không biết nói gì rồi lại bất đắc dĩ.

“Chú đối với Hề Hề tốt, là ở trong lòng, Hề Hề biết.” Dạ Hề Hề rất nghiêm túc gật đầu, ở trong lòng của cô, người nào ngủ với cô đều là người tốt, cùng tắm với cô lại càng tốt hơn, cho nên chú Trạch là người tốt nhất trong số những người tốt, là người đối với cô vô cùng tốt.

“Chị thật là... Thật là hết thuốc cứu.” Lục Ý Hồi khẽ nói, đột nhiên lại nghĩ đến, mình thì có tư cách gì mà nói như vậy? Bây giờ lại đi so đo với cô ấy

sao? Nhìn Dạ Hề Hề như vậy... Trái lại lại cảm giác mình thật hèn yếu.

Đem tóc cô cột hết lại, hôm nay cô giúp Hề Hề mặc một chiếc váy màu trắng, mái tóc được cột thật cao thành đuôi ngựa ở trên đầu đem gương mặt sạch sẽ lộ hết ra ngoài, trông cực kỳ thoải mái nhẹ nhàng.

Dạ Hề Hề vốn là đại mỹ nữ, lại là con lai, lại có khí chất bất đồng, nhưng Lục Ý Hồi cũng là con lai, mặc dù không cao như Dạ Hề Hề, nhưng cũng mười phần khá ái trẻ trung, hai người ở chỗ này một hỏi một đáp, chờ Jersey tắm đi ra, Jersey quần khăn tắm vừa ra tới Lục Ý Hồi liền kéo Dạ Hề Hề bước tới phòng tắm “Anh đi thay quần áo đi, em giúp cô ấy kiểm tra một lần, em sợ ngày hôm qua có sai sót, vừa rồi không bắt được.” Vừa mới bắt đầu mạch tượng thật sự có chút bất ổn, khiến Lục Ý Hồi cũng sợ là mình bắt sai rồi.

Jersey chân chờ trong chớp mắt mới gạt đầu, bắt gặp ánh mắt của Dạ Hề Hề, ánh đối với việc cô nhìn chăm chăm tỏ vẻ rất thoải mái.

Dạ Hề Hề khẽ cười, gương mặt xán lạn như hoa, căn bản không hiểu hai anh em này đang thảo luận nghiên cứu về điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thắm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Slaughter (Tàn Sát)

Edit: Pe Heo

Cầm que thử thai, nhìn hai vạch phía trên, Lục Ý Hồi thờ dài, Dạ Hề Hề biết điều tự đánh răng, rửa mặt, làm xong tất cả mới đến bên Lục Ý Hồi, giật giật áo cô: “Hồi Hồi, chúng mình ra ngoài đi, Hề Hề muốn đi tìm chú.”

“Được.” Lục Ý Hồi nắm chặt que thử thai trong tay, nắm tay Dạ Hề Hề kéo ra ngoài.

Jersey không có trong phòng, chắc là đi xuống lầu, Lục Ý Hồi thay giày cho Dạ Hề Hề rồi mới đi xuống, Jersey ngồi ở cạnh bàn ăn, những người làm đã đặt sẵn bữa sáng trên bàn, anh liếc mắt nhìn đồng hồ thì đã thấy Lục Ý Hồi đang kéo Dạ Hề Hề xuống, ánh mắt anh rất lạnh rất nhạt, giống như không nhìn thấy các cô, chỉ tập trung nghe Richard báo cáo.

“Tuần trước, người thần bí này cùng với nghị viên Rome Kaslu tiên sinh bí mật gặp nhau tại nhà hàng ngầm ở Texas, đêm 3/10 sinh ý về súng ống đạn dược đột ngột chuyển giao cho hắn, sở dĩ lượng tiêu thụ súng ống đạn dược của chúng ta tháng này giảm không chỉ vì I-ta-li-a mà còn có các nước xung quanh cũng bắt đầu tạo quan hệ mật thiết với hắn, mặc dù phần lớn còn chưa chính thức hợp tác, thế nhưng thế lực mới nổi lên như hắn cũng đã phát triển nhanh đến kinh ngạc, gia tộc Moramike chúng ta có địa vị không thể lung lay, uy tín cũng đã được mấy trăm năm, các chính phủ đương nhiên cũng sẽ không mạo hiểm thay đổi người hợp tác, thế nhưng tiên sinh ngài xem...” Richard phân tích từng cái một, lại chú ý tới ánh mắt của Jersey không hề đặt trên vấn đề hắn đang nói, tuy rằng hồ hững, nhưng cũng có một phần quan tâm.

Lúc Richard quay đầu chuẩn bị nhìn xem là ai thì Jersey lại nói: “Tôi đã biết, chú qua thư phòng chờ tôi trước, tôi sẽ lập tức qua đó.”

Richard không dám cãi lời, lúc xoay người liền nhìn thấy Lục Ý Hồi đang nắm tay Dạ Hề Hề xuống lầu, hắn gật đầu chào: “Nhị tiểu thư.”

Lục Ý Hồi cũng gật đầu với hắn sau đó kéo Dạ Hề Hề ngồi xuống, rồi đem thứ trong tay ném cho Jersey Moramike: “Tự anh xem đi, đã xác định rồi.”

Richard nhìn thoáng qua Dạ Hề Hề, là bởi vì cô ấy sao? Đó là lý do mấy ngày nay tiên sinh hoàn toàn thay đổi.

Dấu đi cảm xúc nơi đáy mắt, hắn xoay người âm thầm bước lên lầu.

Dạ Hề Hề thấy Jersey Moramike liền vui mừng hót hải chạy đến ngồi cạnh anh: “Chú ơi!” Cô ngoan ngoãn ngả đầu dựa vào cánh tay Jersey giống như đứa bé, tay cũng nắm lấy tay anh, cực kì vui vẻ.

“Chị ấy cứ ỷ lại anh như thế, thực sự là một phút không gặp như cách ba thu.” Lục Ý Hồi ngồi xuống cầm lấy bánh mì nướng vừa ăn vừa quét nước sốt.

Jersey Moramike chỉ lạnh lùng nhìn cô vài giây sau đó mới nhìn xuống que thử thai, bên trên đánh dấu hai vạch đã nói lên tất cả nhưng anh vẫn ngược mắt hỏi Lục Ý Hồi: “Đây là có ý gì?”

“Chắc, đương gia luôn luôn vĩ đại anh minh của gia tộc Moramike, thế nào ngay cả que thử thai cũng không hiểu thế. Dương tính, có rồi.” Dù là một câu nói móc nhưng khi nghe lại cảm thấy rất buồn cười, Lục Ý Hồi cười cười, “Em vốn định nói cho mẹ biết nhưng em nghĩ việc này cần phải do chính anh nói với người di Dạ.”

“Anh tự có chừng mực.” Anh cắt que thử thai đi, kéo Dạ Hề Hề ngồi xuống vị trí của mình rồi lấy cho cô một miếng bánh mì nướng: “Ồ đây, ăn.”

Dạ Hề Hề gật đầu, vừa ăn vừa uống sữa, Jersey đơn giản ăn vài thứ liền lên lầu.

Lục Ý Hồi một bên lắc đầu một bên nhìn Dạ Hề Hề: “Anh ấy thực sự đã hiểu, hay là chỉ nhất thời hứng thú mà thôi, coi chị như sủng vật mà chị cũng không biết, đùa ngốc.” Cô đưa thêm cho Dạ Hề Hề một miếng bánh mì, sức ăn của Dạ Hề Hề luôn có chút kinh người, nay lại mang thai đứa bé nên chắc sẽ càng ăn nhiều hơn, ai đưa cũng không – từ chối.

Bất quá nghĩ đến tình cảnh đêm qua, Lục Ý Hồi nghĩ mà sợ, sự đau đớn mà chị ấy phải chịu không phải người nào cũng có thể chịu được, cô đem những thứ mình chuẩn bị đưa cho Hề Hề về, nhìn những thứ Jersey chuẩn bị cho chị ấy, như vậy là đủ rồi.

Trong thư phòng, người đàn ông thất thần nhìn hai vạch trên que thử thai, đến khi Richard gọi lần thứ ba anh mới nghe được, lấy lại tinh thần dè xuống cảm xúc: “Nói tiếp.”

“Vâng. Tổ chức thần bí này gọi là ‘Slaughter’, người đứng đầu rất bí ẩn, ít khi lộ mặt, coi như là thỉnh thoảng lộ diện thì người chụp ảnh cũng chỉ chụp được bóng lưng của hắn.” Nói xong liền đem vài tấm ảnh đưa cho Jersey, “Hắn rất khôn khéo, trong vòng năm năm đã âm thầm mượn hơi xây dựng thế lực của mình. Năm gần đây mới chậm rãi nổi lên trong tầm mắt của mọi người, tổ chức sát thủ của hắn trong vòng hai năm này đã giết không ít quan chức và doanh nhân, bọn họ chỉ nhận những vụ có giá tiền cao, mà những vụ này đều được hoàn thành rất hoàn mỹ, tổ chức sát thủ này đã nhanh chóng nhảy lên bản xếp hạng sát thủ của thế giới. Mà hắn lại ngấm ngầm thành lập ngân hàng tư nhân, hoàn toàn gia nhập liên minh nghề đánh bạc của Philadelphia, hơn nữa còn tham gia vào phòng địa ốc. Tuy rằng thế lực còn thua gia tộc Moramike của chúng ta không chỉ một ít nhưng nó đang cấp tốc lớn mạnh một cách kinh người, phải phòng. Hơn nữa mục tiêu của nó rất rõ ràng, bọn họ cũng từng tuyên bố: Muốn thay thế gia tộc Moramike.”

Jersey đứng bên cửa sổ, để Richard nói xong mới quay đầu lại nhìn: “Giám sát từng hành động của bọn họ, về phần người đứng đầu thì tạm thời không cần điều tra nữa. Chỉ cần có bất kỳ hành động nào uy hiếp đến gia tộc Moramike thì chủ đều có thể đuổi tận giết tuyệt.” Anh thả tay ra, những bức ảnh liền rơi xuống đất, anh là một người tàn nhẫn, tuy rằng tổ chức đang trong quá trình tẩy trắng nhưng không có nghĩa là anh cho phép những người vọng tưởng uy hiếp đến người của gia tộc xuất hiện.

“Vâng.” Richard nhanh chóng cúi đầu, sau đó chuẩn bị lui ra ngoài.

“Richard, chuẩn bị máy bay, chiều nay đi Châu Phi.”

Richard dừng chân, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn chằm chằm bóng lưng của anh, có chút nghi ngờ: “Tiên sinh... Bây giờ qua Châu Phi, không thể nghi ngờ là cho Slaughter cơ hội...” Khiến bọn họ để mất tới ngài như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Mấy lời còn chưa phát ra liền dừng lại bởi vì hắn biết tiên sinh đã hạ quyết tâm.

Richard không thể làm gì khác hơn là xoay người đi làm, chỉ cần tiên sinh quyết định, hắn chỉ có thể tuân theo.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: 10 Người Đàn Ông

Trong tổng bộ Veily, mười người đàn ông phong thái khác nhau dùng 10 loại tư thế khác nhau nằm trên sân cỏ nhân nhả phơi nắng, chỉ trách bọn họ quá ít khi được lười biếng nên họ cứ giữ mãi một kiểu nằm quên phải đổi tư thế, nằm ở nơi đó hoặc cứng ngắc hoặc ngay đơ, nhìn thế nào thế nào cũng thấy không hài hòa.

Cuối cùng cũng có người dẫn đầu ngồi dậy, thì ra chính là lão đại trong 10 trai đẹp, mặc dù mang gương mặt của người phương Tây nhưng lại có một cái tên rất phương Đông: Dạ Hi.

“Tôi không chịu nổi nữa, tôi muốn đi tìm tiểu thư.” Giọng nói đúng chuẩn tiếng Trung, nói xong liền bò dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

“Tôi cũng không chịu nổi, tôi cũng muốn đi, lão đại chờ tôi.” Người thứ hai cũng nhanh chóng đứng lên, đó là lão ngũ Dạ Hòa, lớn lên với gương mặt bình tĩnh, đây không phải là một khuôn mặt xấu xí mà là kiểu ôn hoà trấn tĩnh.

“Chờ một chút, tôi cũng đi, tiểu thư không ở đây thực sự là cả người đều không được tự nhiên.” Người nằm trong cùng với vóc dáng Tây Ban Nha dễ nhìn cũng đứng lên, chính là lão thất Dạ Vĩnh.

Ba người mặc kệ ngưỡng người đàn ông còn lại đang nằm trên cỏ hai mắt nhìn nhau, cuối cùng 7 thân ảnh cao lớn còn lại cũng thất tha thất thểu bò dậy nhanh chóng chạy theo sau: “Ba người các chú chờ một chút, chúng ta phải bàn bạc một chút. Tiểu thư bị đem đến thành St.Gura, đó không phải là một nơi bình thường...”

“Quản con mẹ nó cái St.Gura gì, dù là *Pandora lão tử cũng đi!” Lão tam Dạ Thế cũng nổi giận, bước tới trước mặt lão đại là Dạ Hi

*Trong thần thoại Hy Lạp, sự tích về chiếc hộp Pandora kì bí đã để lại cho nhân gian những điều thú vị và hấp dẫn. Theo truyền thuyết, đó là một chiếc

hộp mà Zeus đã tặng cho nàng Pandora – người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được Zeus dặn kĩ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kì bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút “hy vọng” mang tên Pandora cho loài người để có thể tiếp tục sống.

“Chờ một chút. Các chú vội vã như vậy làm cái gì, cứ lập ra kế hoạch trước đã rồi hãy đi. Bộ đáng như vậy mà chạy qua đó cũng chỉ có một con đường chết!” Lão nhị Dạ Ngắm vẫn là người tương đối ôn trọng, tuy rằng cũng gấp gáp nhưng anh vẫn bước lên giữ lão đại lại.

“Kế hoạch gì? Vừa nghĩ tới tiểu thư không ở bên người thì trong lòng liền cảm thấy khó chịu, quá khó tiếp nhận rồi.”

“Dạ Hi, chú chỉ có chút khả năng đó thôi sao, động chuyện gì cũng làm theo cảm xúc. Tôi nhìn chú vẫn là nên tìm một cô em vui đùa một chút là được rồi, phải dập sạch lửa mới tốt.” Lão tứ Dạ Giới luôn độc mồm, một chút cũng không nề mặt.

“Chú nói cái gì đó. Mười người cùng ta. Ai mà không phải là lớn lên cùng tiểu thư, ai mà không phải là bại tướng dưới tay cô ấy? Chúng ta kính trọng cô ấy, yêu thích cô ấy, chúng ta thương tiếc cô ấy, bảo hộ cô ấy, tuy rằng ở phương diện này cũng có người thăm mền cô ấy, nhưng cô ấy dù sao cũng là chủ tử, câu nói vui đùa này là không thể nói loạn được.” Lão bát Dạ Không như một ông cụ non, nhưu chặt lông mày răn dạy ý tưởng hèn mọn của lão tứ.

Lão đại Dạ Hi cũng tát một cái xuống mà tay chân lão tứ lại hoạt động nhanh hơn, chẳng mấy chốc hai người liền lao vào đánh nhau, nhanh chóng so chiêu, tuy rằng mười người đều là người Âu châu, nhưng từng chiêu vừa ngoan vừa nhanh đích thị là công phu Trung Quốc, một người ở thế mạnh một người ở thế yếu.

Mấy người khác không để ý tới hai người đang đánh nhau, tiếp tục bàn luận về chuyện họ đã sớm muốn làm.

“Chúng ta nhất định phải ở bên cạnh tiểu thư, ít nhất phải nhìn thấy cô ấy mới có thể bảo vệ an toàn cho cô ấy được, có thể nhìn thấy cô ấy an toàn thì ban đêm tôi mới có thể ngủ được.” Lão thập Dạ Tranh nhỏ tuổi nhất, cũng là một người đàn ông có tính tình đáng yêu nhất, đôi mắt long lanh ngập nước mở thật to nhìn mọi người biểu thị quyết tâm của mình.

“Đầu óc của tiểu thư bây giờ không được tốt, chúng ta phải làm sao đây.” Lão lục Dạ Bình lệ nóng quanh tròn bụm mặt bi thương, nhớ lại tình cảnh tiểu thư dùng một chiêu trong võ học Trung Quốc đem mình ngã sấp xuống ngoài năm mét, trong một giây đó anh đã quyết tâm vĩnh viễn ở lại bên cạnh cô, đuổi theo cô, dù cô kết hôn, sinh con, anh cũng giúp cô quản lý tổ chức.

Lão cửu Dạ Tranh vuốt cằm nheo mắt: “Chuyện này đương nhiên phải tiến hành. Từ lúc chúng ta đổi tên họ, chân chính ở lại bên người tiểu thư, cũng sửa lại quốc tịch trở thành người của nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa thì chính là người của tiểu thư, sống là người của tiểu thư, chết cũng là ma của tiểu thư. Vì thế chúng ta phải ở bên cạnh tiểu thư, trông coi cô ấy, bảo hộ cô ấy mới tốt.”

“Vậy nên...?” Lão nhị Dạ Ngắm nhìn về phía lão cửu Dạ Tranh, hai người bọn họ luôn cực kỳ ăn ý với nhau.

“Tiểu thư bị thương, mười người chúng ta cũng là người có trách nhiệm lớn nhất, vì thế, hôm nay nhất định phải tiến vào trong thành St.Gura, dù chết cũng phải đi.” Cuối cùng vẫn là lão đại đang bỏ dấy từ dưới đất đưa ra kết luận, lão tứ cũng đứng lên, gật đầu phớt lờ.

Mười người ăn ý ra quyết định, cả đám xoay người nhanh chóng chạy về phòng mình, chuẩn bị hành trang.

Bất quá chẳng ai nghĩ tới lúc bọn họ vừa muốn ra cửa, thì kế hoạch hoàn toàn bị phá vỡ.

“Dạ tiên sinh.” Mười người xếp hàng, lạnh lùng nhìn Dạ Bạch Tường, người này mặc dù đã hơn 60 tuổi nhưng phong thái vẫn còn rất khoẻ mạnh.

“Mười người các chú muốn làm gì? Nhịn không được sao?” Dạ Bạch Tường khẽ cười, không có sự tàn khốc bình thường, trái lại còn có thêm vài phần hòa ái, mười người nhìn nhau đều không nói gì.

Dạ Bạch Tường lại nói: “Tôi biết mỗi người các chú đều trung thành với Hề nhi, chính là cháu gái của tôi, mười người các chú cũng do chính con bé đích thân chọn lựa, con bé là người thừa kế của tôi, chuyện này sẽ vĩnh viễn không thay đổi, cho nên các chú thuần phục con bé chính là thuần phục Veily. Nội tâm của các chú bây giờ không thoát khỏi ánh mắt của tôi, các chú cho rằng chỉ các chú muốn gặp con bé sao? Ông già như tôi cũng muốn đấy” Nói xong liền gạt lệ giả bộ che hai mắt của mình, nghe thấy mười người kinh ngạc, ông nhìn mười người đang hết sức giật mình.

“Cứ vậy đi. Tôi nghe thấy tin tức mới nhất là Jersey Moramike đang giày vò con bé, ăn hiếp con bé, coi con bé là người ngu ngốc, tôi nghĩ chuyện này không cần tôi nói các chú cũng đoán được, Hề Hề là nơi dựa vào của hần, ai ngờ bây giờ lại là một kẻ ngu si? Tôi đau lòng con bé. Bây giờ không hiểu sao hần lại đi châu Phi, chắc là có đem Hề Hề theo, các chú nếu muốn đi tìm thì phải cẩn thận một chút...” Người đàn ông cứ thao thao bất tuyệt nói, mười người rót cuộc cũng hiểu rõ, mỗi người co quắp khóe miệng nhìn Dạ Bạch Tường xoay người bước tới phòng khách.

Tất nhiên. Cũng không có ai thấy trên mặt ông xuất hiện nụ cười độc ác nham hiểm, mười người tự theo đuổi tâm tư của mình, ai nói kẻ ngu si không ai muốn? Mười người bọn họ, mỗi người đều đang độc thân, tuyệt đối đều chuẩn bị dâng lên cả đời bất cứ lúc nào.

Lệ nóng doanh tròng xong, mỗi người đều muốn lập tức chạy tới hang ổ đen tối kia giải cứu tiểu thư khả ái của bọn họ ra ngoài.

Nói làm liền làm, mười người lái xe nhanh chóng thay đổi phương hướng, lần này là sân bay, bọn họ cũng muốn đi Châu Phi.

Dạ Hề Hề ăn cơm trưa bên cạnh Jersey, bởi vì hiếm lắm mới có một ngày anh không phải đến công ty, cô cực kỳ vui mừng, kéo anh đến đi dạo trong vườn hoa.

Jersey Moramike tùy ý để cô kéo mình, cô bước nhanh ở phía trước, anh ở phía sau thản nhiên bước theo, chân của đàn ông luôn dài hơn dù cô có đi nhanh thế nào thì anh cũng không vội.

Đột nhiên chân cô lao đảo một chút xém xú nữa ngã xuống đất, anh biến sắc, lập tức duỗi tay nắm hông cô đem cô ôm vào trong lòng: “Chậm một chút.”

“Chú à, chú sẽ luôn bảo vệ Hề Hề, Hề Hề biết. Hi hi.” Dạ Hề Hề ngẩng đầu lên, cười ngây thơ xán lạn.

Anh cẩn thận nhìn bụng của cô, ánh mắt có tia cảm xúc chột loé qua: “Phải biết tự bảo vệ bản thân cho tốt biết chưa? Anh không thể nào vĩnh viễn ở bên cạnh em, luôn sẽ có lúc tách ra chứ.” Ánh mắt lạnh lẽo nhưng từng chữ lại vô cùng nghiêm túc.

Dạ Hề Hề có chút không rõ, ngón trỏ bỏ vào trong miệng, anh nhanh chóng kéo tay cô ra: “Đều có vi khuẩn. Hề Hề. Phải luôn ... bảo vệ tốt ở đây, biết không?” Bàn tay của anh đặt lên trên bụng cô, Dạ Hề Hề không hiểu, anh chỉ kéo tay cô, vuốt bụng của cô, nhìn mắt cô, cái gì cũng không nói.

Lúc đi tới bụi hoa tường vi liền nghe thấy Richard báo cáo: “Tiên sinh, hết thầy đều chuẩn bị xong, chúng ta lúc nào thì xuất phát?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Vọt Lên Ăn

Edit: Pe Heo

Đất Dạ Hề Hề lên máy bay tư nhân, bên trong được lắp đặt thiết bị rất xa hoa, giống như một căn nhà có phòng khách và phòng tắm, lên phi cơ Jersey để Lục Ý Hồi ngồi cùng Hề Hề, bản thân và Richard ở trong phòng khách nói chuyện.

Lần này Richard sẽ không cùng bọn họ đến Châu Phi, anh ta sẽ ở lại trông chừng một số chuyện quan trọng ở I-ta-li-a, vì thế phải đợi đến khi họ bàn bạc xong thì máy bay mới cất cánh.

Dạ Hề Hề thay một đôi dép thoải mái, ngồi trên đất chơi búp bê, cô chơi một lúc thì mệt mỏi, Lục Ý Hồi đang đọc sách liền giúp cô nằm lên giường, đắp chăn cho cô, không lâu sau máy bay liền cất cánh.

Máy bay bay rất ổn định, hầu như tránh tất cả nguồn khí không ổn định, cô khẽ mỉm cười, xem ra... Jersey cũng không phải hoàn toàn không để ý đứa bé này.

Nhìn sách lâu như vậy cũng có vẻ mệt mỏi, cô ngẩng đầu nhìn về phía cửa, cũng không biết Jersey đứng ở cửa bao lâu, cô đứng lên đi tới bên giường nằm xuống nói: “Em mệt rồi, ngủ cùng với Hề Hề một chút. Khi nào đến thì gọi em.” Cánh tay để ngang hông của Dạ Hề Hề, rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Jersey đi tới, đứng ở bên kia của Dạ Hề Hề, nhẹ nhàng đẩy một cái: “Hề Hề? Tỉnh tỉnh, Hề Hề?”

Lục Ý Hồi có chút mơ hồ: “Anh gọi chị ấy làm cái gì...” Rồi lại nhắm mắt lại.

“Giờ mà ngủ thì buổi tối lại thêm dầy vò.” Vì thế nên anh không để cô ngủ quá lâu.

Lục Ý Hồi lầu bầu vài câu, trở mình đưa lưng về phía Dạ Hề Hề ngủ mất.

Dạ Hề Hề bị Jersey đẩy vài cái liền tỉnh lại, hút hút dải nước khóe miệng, cô mơ mơ màng màng nhìn mặt Jersey và cười khê: “Chú...”

Jersey Moramike đỡ cô ngồi dậy, anh không ngại bẩn mà đưa tay lau đi vệt nước khóe miệng cô sau đó thuận tiện vén tóc cô ra sau tai rồi mới đỡ vai của cô xuống giường: “Hề Hề, dậy đi, chúng ta ra bên ngoài.”

Dạ Hề Hề gật đầu, xoa hai mắt của mình, mặc dù có chút uể oải, thế nhưng phải nghe lời chú mới đúng.

Anh kéo cô vào phòng tắm, dùng khăn lông ướt rửa mặt cho cô, sau đó lại kéo cô ra ngoài uống một cốc nước ấm.

Dạ Hề Hề ngửi được mùi thơm, thấy trên bàn đặt một cái chén trong suốt, trong chén có các loại hoa quả, còn có nước sốt màu trắng, nước miếng của

cô thiếu chút nữa là rơi xuống, hít một hơi tham lam nhìn về phía Jersey: “Chú ơi, đây là cái gì ... ? Hề Hề có thể ăn không?”

“Đương nhiên. Đây là chuẩn bị cho em.” Anh cầm lấy ly nước ấm của cô rồi kéo cô tới ngồi xuống cạnh bàn.

Dạ Hề Hề cầm lấy nĩa ăn, xiên một miếng cà chua bi bỏ vào trong miệng của mình, chua chua ngọt ngọt không hề ngán, ăn thực sự rất ngon.

Đôi mắt cô lập tức cười thành một đường thẳng, mím môi, lại xiên thêm nửa quả dâu tây đưa tới bên miệng Jersey: “Chú... Chú ăn đi.”

Anh nhú mày lắc đầu, cô cũng lắc đầu: “Humm. Thật sự ăn rất ngon, chú ném thử đi.”

Không có biện pháp, anh chỉ đành phải ăn lấy.

Anh khề cau mày, nếu như cô biết vì muốn làm món trái cây trộn này anh phải vừa làm vừa ném nên mới chỉ còn một ít này thôi thì nhất định sẽ không ép anh ăn nửa miếng kia.

Anh không thể nói chuyện chỉ phải nuốt xuống, Dạ Hề Hề bụng lấy chén: “Chú này, Hề Hề chỉ có thể cho chú một miếng kia thôi nha. Đây đều là của Hề Hề đấy.” Tâm tính của đứa bé, luôn đơn thuần khá ái, người khác không thể trách được, lại thương đến tận trong lòng.

Anh gạt đầu, đưa tay sờ đầu của cô: “Hề Hề... Bé ngoan, chỉ cần em thích, muốn cái gì đều được.”

Dạ Hề Hề trước đây thích ăn nhất ngoại trừ đồ ăn Trung Quốc, còn có món trái cây trộn này.

Nước sốt ngọt ngào, các loại hoa quả, đều là món cô thích, dâu tây, cà chua bi, thậm chí ngay cả dưa chuột cũng có, còn có quả kiwi, quả táo, quả đào... Rất nhiều thứ mùa này không có nhiều, quan trọng nhất là cô không thể ăn xoài, ăn xoài sẽ bị dị ứng, những... điều này anh đều biết, dù không cố ý ghi nhớ nhưng lại nhớ rất rõ.

Dạ Hề Hề đột nhiên “Oa” một tiếng, Jersey ngẩng đầu, cho là cô không thích mùi này nên ới ra, vừa nhìn lại liền dờ khóc dờ cười.

Cô ôm chén ngồi cạnh cửa sổ, đưa đầu nhìn ra bên ngoài, cả khuôn mặt đều dán trên kính, vẻ mặt cực kỳ hưng phấn.

Đi tới ngồi xuống, cũng nhìn về phía ngoài cửa sổ, kéo mặt cô lại gần mình một chút, trên kính có rất nhiều vi khuẩn, hiện giờ sức miễn dịch của cô rất yếu rất dễ bị nhiễm bệnh.

“Chú ơi, chú xem, toàn là kẹo đường màu trắng không nha... Nhất định ăn rất ngon... Chú Cô Luân từng mua kẹo đường cho Hề Hề ăn... Ăn ngon lắm, đều trắng trắng mềm mềm như chúng...” Cô chỉ vào những đám mây trắng, khuôn mặt cũng nhích gần lại, anh dùng lực nắm chặt mặt của cô lại: “Tên quý tham ăn này, ăn trái cây trong chén đi, không được để dư lại miếng nào!” Giọng nói hung dữ, khiến Dạ Hề Hề rung mình một cái, lo sợ nhìn anh mãi lần, sau đó rủi mị gạt đầu, ngoan ngoãn bắt đầu ăn rái cây trộn trong chén.

Kết quả chính là, Dạ Hề Hề ới ra đầy đất, lại được anh ôm vào phòng tắm ghé trên bồn cầu nôn mửa không ngừng

“Oa a... Nôn...”

“Chậm một chút, chậm một chút...” Anh thật sự hối hận muốn chết, ân hận đến ruột cũng đều xanh lè rồi.

“Chú... Xin lỗi... Hề Hề không muốn nôn ra...”

“Không trách em được, là anh hẹp hòi.” Vừa nghe cô nhắc đến tên một người đàn ông khác anh liền hung dữ với cô.

“Oa a...” Lại thêm một ngụm, Dạ Hề Hề rất khó chịu, cảm giác cả dạ dày đều muốn nôn ra, khó chịu đến mức chảy nước mắt, cũng không dám khóc thành tiếng, sợ chú thấy mình khóc lại không vui.

Jersey nhìn thấy tất cả, xoa xoa mắt của cô: “Bé ngốc...” Lau đi một giọt nước mắt, “Khó chịu thì khóc lên.”

Dạ Hề Hề xoay người nhào vào trong ngực anh, anh giữ vững cơ thể bị cô nhào tới, ngồi trên đất, Dạ Hề Hề quỳ trên mặt đất, nắm chặt vạt áo trước ngực anh cúi đầu khóc lên: “Chú ơi... Hề Hề khó chịu... Trong người khó chịu... Xin lỗi... Không phải cố ý ới ra... Ô ô... Hề Hề biết, là do chú đích thân làm cho Hề Hề ăn...” Lúc này cô có nghe nhóm người hầu nói chuyện, tuy rằng cô không phải hiểu hết toàn bộ, nhưng cô nghe rõ, chính chú làm trái cây trộn cho cô, nhưng cô lại ới ra hết...

Cô ngược đôi mắt đầm nước nhìn Jersey, phát hiện sắc mặt của anh rất kinh khủng, nuốt một ngụm nước bọt làm bộ đáng thương nói: “Chú, nếu người tức giận... Hề Hề lại vọt lên ăn...”

Về mặt cô chăm chú, dứt lời liền xoay người cúi xuống dưới.

Sắc mặt Jersey tối sầm, lập tức đưa tay kéo cô lên, chỉ nghe được “Cô” một tiếng, sắc mặt cô lập tức thay đổi, “Oa” một tiếng ới ra, lúc này là ới lên người Jersey.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Chú Giỏi Nhất

Edit: Pe Heo

Không trách được, dù sao Hề Hề cũng không hiểu được quá nhiều đạo lý đối nhân xử thế, nhìn sắc mặt cũng chỉ nhìn biểu cảm bên ngoài, căn bản không biết anh có thật sự tức giận hay không.

Đầu tiên anh kéo Lục Ý Hồi dậy để cô thay quần áo cho Dạ Hề Hề, bản thân cũng tự quay về phòng tắm thay quần áo, lúc đi ra cũng chỉ liếc nhìn Dạ Hề Hề một cái rồi đi ra ngoài.

Dạ Hề Hề thay một cái quần dài với nhiều bông hoa nhỏ rải rác bên trên, tóc được Lục Ý Hồi quấn lại giống bánh quai chèo thả trước ngực tạo nên hương vị thanh xuân thủy mị nhưng không hề có chút quê mùa nào, trái lại có chút đáng yêu.

Dạ Hề Hề khẩn trương nín thở không dám nói câu nào, chờ Lục Ý Hồi vừa leo lên giường chuẩn bị đi ngủ cô mới thận trọng hỏi: “Hồi Hồi? Chú đang giận mình đúng không? Mình làm dơ quần áo của chú, lúc này chú cũng không nhìn Hề Hề một cái.”

Lục Ý Hồi một chết đi được, nằm lỳ ở trên giường không muốn nhúc nhích, sờ soạn nửa ngày mới tìm về chút ý thức, mơ mơ màng màng nói: “Không có... Nếu anh ấy giận chị... Em liền theo họ chị...”

“Thế nhưng...”

“Không nhưng nhị gì nữa, chị khiến cho lão nhân gia chật vật như vậy, anh ấy lại thích sạch sẽ, khó tránh khỏi có chút bực bội... Chị chỉ cần đi quần quít lấy anh ấy, lại hôn anh ấy hai cái là ổn rồi, đi đi, đi đi...” Đầu đi hết đi, đừng tới quấy rầy giấc ngủ của cô nữa...

Dạ Hề Hề chăm chú lắng nghe, thật sự không tức giận sao?

Cô cẩn thận bước ra ngoài, phát hiện phòng khách không ai.

Cô nhón chân bước khê đi tìm Jersey, đáng tiếc tìm nửa ngày cũng không tìm được, cô xoay người không biết phải làm sao, ngay lúc này một người hầu thấy cô đáng thương như vậy liền chỉ phương hướng cho cô: “Tiểu thư, tiền sinh ở ca bin phía trước.”

Dạ Hề Hề cảm ơn sự chỉ dẫn của người hầu kia, sau đó vui mừng phấn khởi chạy theo hướng đã được chỉ.

Nhân viên công tác thấy Dạ Hề Hề đi tới, có chút kỳ quái, bất quá cũng không có người nào dám ngăn cản cô bước về phía trước.

Dạ Hề Hề đẩy ra một cánh cửa cuối cùng, lúc ngẩng đầu thì thấy một mảng mây lớn bông bành trắng nõn, mà Jersey đứng trước cabin, đưa lưng về phía cô, có chút nghi ngờ nhìn một mảng bầu trời rộng xanh biếc như đại dương.

Cô nhẹ nhàng đóng cửa, tạo thành một âm thanh nho nhỏ khiến Dạ Hề Hề càng hoảng sợ, lập tức nhảy về phía trước.

Người phi công quay đầu nhìn thoáng qua Dạ Hề Hề, nói một câu Tây Ban Nha, Dạ Hề Hề nghe không hiểu, chỉ nhìn về phía Jersey, có chút sợ hãi lui về phía sau.

Jersey chỉ nhìn cô một cái liền quay đầu sang chỗ khác, nhìn về phía từng mảng mây trắng bên ngoài.

Dạ Hề Hề nhớ lại lời nói của Lục Ý Hồi, âm thầm thúc dục tăng thêm khí thế cho bản thân, cô thầm nghĩ vì muốn chú Trạch không giận mình thì cái gì cô cũng nguyện làm.

Từng bước một đi lên trước, cô vươn tay nắm lấy áo Jersey.

Jersey không có phản ứng gì, cô lại nhẹ nhàng hô: “Chú...”

Jersey không để ý tới cô, chỉ kéo tay cô ra khỏi áo mình, sau đó ngồi xuống chỗ kế bên phi công.

Dạ Hề Hề chu môi, tuy cảm thấy tủi thân nhưng vẫn cố nén lại nước mắt, chạy tới nắm lấy cổ của Jersey hung hăng hôn hai cái lên hai má của anh.

Hôn xong liền lùi lại, cô phát hiện Jersey nhìn mình lom lom, liền lui lại thêm hai bước nữa.

Chú làm sao lại giống như... Càng tức giận hơn vậy nhỉ? Không được, cô trước tiên phải lui lại, khiến chú càng thêm tức giận thì không tốt.

Cô xoay người muốn chạy trốn, nhưng anh đã kịp gọi cô lại: “Dạ Hề Hề!”

Dạ Hề Hề dừng chân, từ từ quay đầu lại nhìn anh, lông mi run run: “Chú? Chú gọi cháu?”

“Qua đây.” Anh ra lệnh.

Cô có chút do dự, chân cũng không dám bước.

“Qua đây.” Anh chỉ chỉ chân của mình, “Hề Hề, ngồi lên đùi anh, chúng ta đi Châu Phi.”

Dạ Hề Hề thấy trong mắt Jersey không còn sự tức giận nữa mới không chần chờ bước tới, đứng trước mặt anh.

Anh đưa tay ôm lấy cô đặt lên đùi mình rồi cúi đầu xuống liếm cắn lỗ tai cô “Em đúng là một tiểu yêu tinh. Nói em biết, phải ngoan ngoãn nghe lời, lần kế có nghe lời hay không?”

Dạ Hề Hề vừa đau vừa ngứa, đáng thương cúi thấp đầu: “Hề Hề thật biết điều rất nghe lời...”

“Không được nói sáo. Lần sau, ăn không vô ... Thì không nên miễn cưỡng, biết không?”

“Nhưng đó là do chú làm...”

“Ai làm đều không được. Còn nữa, những thứ đã bắn rồi thì không được ăn lại biết không?” Bàn tay to chậm rãi đi tới bụng của cô, nhẹ nhàng xoa xoa dạ dày của cô, dạ dày của cô nếu như lại không thoải mái, đến lúc đó không biết chừng lại đau lại kêu khóc.

Dạ Hề Hề mê man gật đầu. Hơn nửa ngày mới phản ứng được: “Chú, chú không giận Hề Hề làm bẩn quần áo của chú sao?”

“...” Tay anh đặt trên đùi cô, nhẹ nhàng vuốt phẳng, híp hai mắt, “Nếu như chỉ vì vậy thì anh chẳng phải đã sớm bị em chọc cho tức chết sao.”

Dạ Hề Hề xoay người lại, nghiêng người vùi đầu làm tỏ ở hõm cổ anh: “Chú là tốt nhất.”

“Đây là do em nói, về sau không được nói người khác tốt nữa, ai cũng không được.” Anh mím chặt môi, nhìn cô chăm chú, nhớ đến câu nói lúc trước của Dạ Hề Hề khiến anh sinh ra bóng tối trong lòng.

Dạ Hề Hề ngẩng đầu, thắc mắc “Thế nhưng...”

“Không có thế nhưng.” Anh cực kỳ bá đạo, ôm chặt thân thể cô.

“Nga...” Cô rũ mi, chủ thật là dữ nha.

Anh hài lòng vẽ theo lông mày cô mới coi như xong

Lúc đến thủ đô lập pháp của Nam Phi *Cape Town thì đã là tám giờ tối, bọn họ trực tiếp vào ở khách sạn XX lớn nhất Nam Phi, mướn hai phòng tổng thống và mấy gian phòng bình thường để người hầu đi theo vào ở.

Lục Ý Hồi tinh thần đầy người, Dạ Hề Hề cũng là tinh thần sáng láng, Lục Ý Hồi muốn kéo Dạ Hề Hề đi dạo phố và dẫn cô đi xem phong cảnh buổi tối ở đây.

Jersey Moramike cũng không biểu đạt ý kiến của mình, không gật đầu cũng không trực tiếp từ chối, Lục Ý Hồi len lén kéo Dạ Hề Hề ra cửa, xuống lầu dưới mở cửa leo lên xe mới mướn được từ chỗ khách sạn.

Hai người vừa biến mất ở cửa trước khách sạn thì Jersey đứng trước cửa sổ bao quát nhìn phong cảnh phía dưới, móc điện thoại ra dặn dò các vệ sĩ đuổi theo bảo vệ hai cô rồi mới xoay người ngồi xuống giải quyết một ít chuyện vướng tay chân.

Lúc anh xoay người tự nhiên không chú ý tới năm chiếc xe đã mai phục ở một bên từ sớm đang chuyển bánh đuổi theo hướng mà Dạ Hề Hề và Lục Ý Hồi rời đi.

*Cape Town: là thành phố đông dân thứ nhì Nam Phi và đồng thời là một bộ phận của khu vực đại đô thị thành phố Cape Town. Cape Town là thủ phủ của tỉnh Tây Cape và đóng vai trò là thủ đô lập pháp của Nam Phi. Đây là nơi đặt trụ sở của tòa nhà quốc hội Nam Phi cùng nhiều cơ quan chính phủ quan trọng khác

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Người Đàn Ông Trong Phòng Vệ Sinh Nữ

Edit: Pe Heo

Cape Town nổi tiếng là nơi có phong cảnh và bến tàu đẹp nhất thế giới.

Nơi này là thiên đường của những người có tiền. Người nghèo ở tại chợ trung tâm giữa các tòa nhà cao tầng, người giàu có ở tại vùng ngoại thành trong các biệt thự cạnh biển.

Thánh đường mang lối kiến trúc từ trăm năm trước, tọa lạc tại đường lớn Adelie, đến bây giờ tháp chuông vẫn còn được bảo tồn rất tốt, dọc đường đều là những con phố sạch sẽ và lối kiến trúc đặc biệt của Nam Phi, bởi vì nơi này từng là nơi chịu sự thống trị và thực dân của Hà Lan, Anh, Đức, Pháp và các nước Châu Âu khác nên tuy rằng là Châu Phi, nhưng lại tràn ngập vô số các màu sắc chủng tộc và văn hóa khác nhau.

Dạ Hề Hề nhìn phong cảnh bên ngoài, Lục Ý Hồi mở một khúc nhạc trong bảng xếp hạng, vừa nhai kẹo cao su vừa nhìn Dạ Hề Hề: “Này, Hề Hề, chị không cần phải bày ra gương mặt khổ qua đó đâu.”

“Chúng ta lén chạy ra như vậy chú sẽ nổi giận...”

“Chị cho là anh em không biết sao? Anh ấy nhất định là muốn chị ra ngoài vui chơi một chút, em xem như là một cơ hội muốn giữ cũng không được.”
Phòng chừng nếu như không phải anh ấy có chuyện cần phải giải quyết thì nhất định anh ấy cũng đi theo cho coi.

Dạ Hề Hề có chút không rõ, gãi đầu một cái, Lục Ý Hồi cười không nói gì: “Chị bây giờ, tuy rằng ngốc hơn trước đây... nhưng em lại càng thích. Trước kia không thể nói rõ là có chỗ nào không tốt, ngày ngày thích theo quần lấy anh hai, luôn tự chủ trương, em có muốn kéo cũng không đi, bây giờ trở thành con cừu nhỏ giỏi chọc người. Cũng không biết anh ấy là thích chị lúc này... hay là thích chị lúc trước hơn... Là xui xẻo hay là may mắn đây...”
Giọng nói Lục Ý Hồi có chút bi thương, Dạ Hề Hề nghe không hiểu, quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài, tuy rằng rất đẹp, thế nhưng vì sao cô không có tâm tình thưởng thức?

Nhìn về phía kính chiếu hậu, thấy có 5 chiếc xe màu đen theo ở phía sau, cô cũng không có để ý lắm, bắt quá... Sao từ trong xe lại thò ra mấy cái đầu? Hình như đều đang ngoác ngoác với cô.

Cô nháy mắt, kéo vạt áo Lục Ý Hồi, Lục Ý Hồi quay đầu nhìn về phía cô: “Làm sao vậy?”

“Hồi Hồi, mấy chú kì lạ kia ngoác tay với em.”

Lục Ý Hồi quay đầu nhìn về phía sau, cũng không có gì kì lạ, chỉ là một con đường bình thường với những chiếc xe bình thường và cảnh đêm bình thường.

“Hề Hề, có phải chị cảm thấy mệt mỏi không?” Lục Ý Hồi đề nghị vai Dạ Hề Hề, “Nếu như mệt thì chúng ta về khách sạn nghỉ ngơi.”

“Em không mệt.” Dạ Hề Hề lắc đầu, nhưng thật kỳ lạ... Lúc Hồi Hồi quay đầu lại, bọn họ sẽ không nhìn mình, thế nhưng Hồi Hồi vừa quay đầu đi, bọn họ lại đưa đầu ra cười với mình.

Dạ Hề Hề nhìn bọn họ có chút không hiểu, có chút quen thuộc, rồi lại nghĩ không ra đến tột cùng là ai.

“Hồi Hồi...”

“Chúng ta lập tức đến khúc sông xx, yên tâm đi. Chắc vì chị ngồi máy bay quá lâu nên mới xuất hiện ảo giác thôi.” Lục Ý Hồi hoàn toàn không để ý đến, với sự cảnh giác của Jersey thì nhất định sẽ không để cô đưa Dạ Hề Hề ra ngoài, có thể là của người do anh ấy phái đến bị chị ấy nhìn thấy thôi.

Xe dừng ở chỗ đỗ xe trên quảng trường cạnh sông xx, Lục Ý Hồi xuống xe rồi giúp Dạ Hề Hề mở cửa xe, Dạ Hề Hề xuống xe cùng cô bước đến bên cạnh rào chắn, bờ sông có không ít tình nhân hoặc là bạn bè đang uống trà nói chuyện phiếm, Lục Ý Hồi cũng muốn hai ly trà sữa, một ly đưa cho Dạ Hề Hề một ly của cô, Dạ Hề Hề mới uống hai ngụm đã cảm thấy mắc vệ sinh, cô kéo áo Lục Ý Hồi nhẹ giọng nói: “Hồi Hồi, em muốn đi vệ sinh.....”

Lục Ý Hồi thiếu chút phun ra, nhìn xung quanh một chút, rất nhanh nhìn thấy một buồng vệ sinh công cộng, cô lập tức kéo Dạ Hề Hề đứng lên đi tới buồng vệ sinh đó.

“Nơi này chính là nhà vệ sinh nữ, chị vào đi, em ở chỗ này chờ chị. Em sẽ không bỏ đi.” Vốn cô chuẩn bị cùng Dạ Hề Hề đi vào song lại đột nhiên nhận được một cú điện thoại, Lục Ý Hồi chỉ có thể dụ dỗ Dạ Hề Hề vào trước, Dạ Hề Hề mề neho một lúc mới chậm chạp đi vào.

Dạ Hề Hề mất đi ký ức, tự nhiên ở trong ấn tượng của cô cũng chưa từng có trải qua nhà vệ sinh công cộng.

Nhà vệ sinh công cộng của Capetown rất sạch sẽ, nhưng đều đã đóng cửa hết, Dạ Hề Hề cũng không biết bên trong là có người, cọ xát nửa ngày mới chậm rãi gõ một cánh cửa.

Gỗ nửa ngày cửa cũng không mở ra song lại nghe thấy một tiếng gầm lên giận dữ từ bên trong. Dạ Hề Hề nghe không hiểu những từ chửi bậy đó, cô sờ sờ đầu mới hiểu được, nguyên lai bên trong có người. Lại gõ cánh cửa thứ hai một lúc, kết quả lại bị một cô gái lớn tiếng chửi cho một bài, cô lại sờ sờ đầu sau đó lại đi tới cánh cửa thứ ba, đang chuẩn bị gõ cửa lại nghe một trận cười lớn.

Cô quay đầu lại kỳ quái nhìn sang: “Ai vậy?”

“Tiểu thư, người cứ gõ như vậy thì biết gõ đến bao giờ chứ? Xem tôi.” Chỉ thấy một thân ảnh màu đen nhanh chóng xuất hiện trước mặt Dạ Hề Hề, Dạ Hề Hề trừng to hai mắt, chỉ vào người trước mặt: “Là chứ?”

“Là tôi, tôi là thuộc hạ trung thành nhất của người, Dạ Hi, chúng ta có tên đọc gần giống nhau đấy.” Anh nở một nụ cười và quăng cho Dạ Hề Hề một mị nhãn, rồi chợt phóng tới chỗ một chiếc cửa, gõ cửa một cái, rồi dùng giọng nói trầm thấp chậm rãi: “Tôi đếm đến ba nếu như các người không rời khỏi nơi này thì các người sẽ biết thế nào gọi là chốn sống.”

Nói xong lại lập lại một lần nữa với cánh cử thứ hai, thẳng đến khi cả 10 cánh cửa đều bị gõ, Dạ Hề Hề hoàn toàn sững sờ đứng đó, vì 10 người đàn ông đang đứng trước mỗi cánh cửa trông rất quái dị, mỗi người đều cười híp mắt nhìn cô, mở cửa buông vệ sinh: “Mời tiểu thư.”

Dạ Hề Hề chần chờ một lúc mới nói “Tôi nhớ ra các anh rồi, các anh đều là người bên nhà ông ngoại.”

Ánh mắt mười người lập tức sáng lên, nhìn Dạ Hề Hề không ngừng gật đầu.

Dạ Hề Hề còn nói: “Các anh tại sao lại ở chỗ này? Vừa rồi là các anh đi theo sau xe của tôi và Hồi Hồi đúng không?”

Mười người đàn ông không ngừng gật đầu, nhìn Dạ Hề Hề: “Đúng vậy, tiểu thư. Chúng tôi đều là người của người, đương nhiên phải luôn luôn đi theo người.”

Dạ Hề Hề còn nói: “Các anh không phải người của tôi. Tôi không muốn các anh.”

“...” Cầm của mười người đàn ông thiếu chút nữa rớt xuống, thật vất vả khép lại, mỗi người đều tủi thân hỏi: “Vì sao?”

“Hề hề chỉ cần chú Trạch thôi, các anh cũng không muốn.” Cô rất nghiêm túc nói, cuối cùng cô quyết định sẽ không đi vệ sinh nữa, xoay người muốn đi ra.

“Chờ một chút! !” Lão đại Dạ Hi lập tức nhào tới kéo chân Dạ Hề Hề lại, và trung ra vẻ mặt cầu khẩn nhìn cô “Tiểu thư, cô thật sự bị hấn mê hoặc rồi sao, hấn không phải là đàn ông tốt. Tất cả mọi đàn ông trên đời này đều không phải là loại tốt, chỉ có chúng tôi mới là người toàn tâm toàn ý đối tốt với cô thôi, cô theo chúng tôi trở về đi.”

“Tiểu thư, cô không thể không cần chúng tôi a...” Lão thập Dạ Tranh cũng nhào tới ôm chân Dạ Hề Hề bắt đầu khóc ròng.

Dạ Hề Hề rút ra một lúc, cuối cùng gãy không ra liền có chút tức giận phồng má nói: “Tôi biết tên của các anh là gì, nếu như các anh không buông tôi ra, tôi sẽ báo cảnh sát đó.” Câu nói không hề có lực uy hiếp, trái lại có chút trẻ con khiến bất kỳ một người đàn ông nào đều cảm thấy đáy lòng như bị nhéo nhéo mấy cái mà thôi thật quá thoải mái.

“Vậy cô nói một chút, chúng tôi tên là gì.” Lão nhị vuốt cằm cười.

“Đúng vậy, cô nói thử xem, chúng tôi sẽ không bắt cô trở lại.”

Lão tứ sờ sờ mặt của Dạ Hề Hề, sao tiểu thư càng ngày càng đáng yêu thế này? Hành động này của anh ta rất giống như đang đùa giỡn con gái nhà lành, lập tức bị lão lục chào hỏi bằng một cái tát, nếu như đã biết, lại càng không thể đem cô trả về.

“Các anh đều họ Dạ, tên của các anh lần lượt từ trên xuống dưới gộp lại là: Mong muốn hòa bình thế giới vĩnh viễn không chiến tranh.” Cô nhớ rất kỹ, vì mấy ngày cô vừa tỉnh lại, bọn họ mỗi ngày đều bảo vệ trông coi cô, cô vẫn luôn là người rất có lương tâm, tên nhất định sẽ nhớ, chỉ là có chút không hợp mà thôi

Lục Ý Hồi nói chuyện điện thoại xong trở lại nhà vệ sinh, chỉ nhìn thấy một hàng cảnh sát đứng bên ngoài, mà mấy người phụ nữ đang ở bên cạnh thê thảm kể lại cảnh tượng vừa rồi. Lục Ý Hồi lập tức ý thức được có chuyện không hay, lúc này cửa được mở ra, cô dùng tốc độ nhanh nhất vọt vào, trong WC đã không còn bất kỳ ai, ngay cả Dạ Hề Hề cũng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Có Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Bỏ Trốn

Edit: Pe Heo

Lục Ý Hồi ý thức được không ổn, lập tức xoay người xông ra ngoài, cầm điện thoại gọi cho Dạ Hề Hề, điện thoại của Dạ Hề Hề chắc vẫn còn ở trên người, cầu trời phù hộ mong rằng chỉ ấy chỉ đi lạc đường nên sẽ sớm xuất hiện thôi.

Điện thoại trong trạng thái tắt máy, lúc này Lục Ý Hồi đã tới chiếc xe bên cạnh, nhanh chóng vào xe, nhìn về đám vệ sĩ áo đen đang liên tục nhìn bên này một cái rồi kéo cửa sổ xuống lái xe xông ra ngoài, mấy người áo đen kia thấy vậy lập tức nhảy lên xe, cô hung hăng chạy đến sát bên rồi thắng gấp lại.

Những người áo đen kia đang nắm cửa xe, muốn lên cũng không được mà xuống cũng không xong, chỉ vài động tác đã tốn không ít thời gian, Lục Ý Hồi đen mặt xuống xe, trợn mắt nhìn họ: “Muốn trốn? Trốn cái gì mà trốn? Có nhìn thấy cô Dạ không?”

Mấy người áo đen hai mặt nhìn nhau, dù Lục Ý Hồi tính tình cực tốt, lúc này cũng khấn trương lên, cô nắm lấy cổ áo của một người nhả nạt hỏi: “Tiên sinh bảo các người đi theo bảo vệ chúng ta, có thấy chuyện gì kỳ lạ xảy ra hay không?”

“Dạ có.” Rốt cục cũng có một người nhớ ra có chuyện kì lạ, lập tức gật đầu: “Có năm chiếc xe vẫn theo sau xe của tiểu thư, chúng tôi cho rằng đó cũng chỉ là người đến đây nghỉ phép, nhưng có chút kỳ quái, bọn họ gồm 10 người đàn ông, tôi vẫn luôn cảm thấy nhìn bọn họ có chút quen quen.”

Lục Ý Hồi nhíu mày, ngăn lại những phán đoán ngờ vực vô căn cứ của bản thân tiếp tục nói: “Hiện tại thế nào? Bọn họ đang ở đâu?”

“Ồ...” Người đàn ông nọ nhìn thẳng, Lục Ý Hồi quay đầu nhìn lại, chỗ đậu xe bây giờ đã trống tuếch từ lâu.

Cô thầm mắng một tiếng: “shit!”, nhanh chóng nhảy lên xe, chiếc xe vẽ thành một đường vòng cung nhanh chóng phóng ra ngoài.

Đám vệ sĩ thấy chuyện không ổn, cũng lập tức lên xe, móc điện thoại báo cáo với tiên sinh.

Lục Ý Hồi móc một cây súng lục mini màu bạc từ trong túi xách ra, tuy rằng cô không có thân thủ tốt, khả năng bắn súng cũng không cao siêu, bất quá thân là một thành viên của gia tộc hắc đạo, đương nhiên biết dùng súng, luôn mang theo vũ khí bên người chính là cách để sinh tồn.

Thế nhưng xe chạy trên đường cái lại không biết nên đuổi theo từ hướng nào, trong lúc cô phân vân, ngay khúc quanh phía trước có năm chiếc xe màu giống nhau, đều là loại xe có rèm che, cô hí hóp mắt một cái, lập tức nhớ lại vài chi tiết.

Đây nhất định chính là năm chiếc xe đi theo sau xe mình!

Cô nhanh chóng đuổi theo phía sau, may mắn bọn họ còn chưa đi xa!

Nhóm vệ sĩ của Moramike cũng lái xe theo sau, Lục Ý Hồi một bên nói chuyện điện thoại một bên tăng tốc, không ngừng bỏ rơi vài chiếc xe phía trước, ngay cả đám đàn ông phía sau cũng không thể đuổi kịp tốc độ của cô.

Trước đây nhờ mẹ mà Lục Ý Hồi mới luyện được đến tốc độ này, nhanh như phi ngựa mà lại không đụng vào bất kì người nào trên đường, đua xe đã trở thành một kỹ năng của cô, tuy lái nhanh vẫn còn run như cây sậy nhưng lúc này vì tính mạng của mình, cô cũng đành phải liều mạng.

Cô căn bản không biết nhóm người bắt cóc Dạ Hề Hề là ai, đều tự trách mình ngu ngốc không tin Dạ Hề Hề! Cô đầm mạnh lên tay lái, nếu hôm nay để Dạ Hề Hề thật sự bị bắt thì cô cũng không còn mặt mũi nào trở về nhìn người khác nữa!

Năm chiếc xe phía trước nhanh chóng phát hiện có xe đuổi theo bọn họ, tốc độ kia chỉ chậm hơn tên lửa một chút khiến cho bọn họ đều cảm thấy có chút thẹn thùng, đây là loại tốc độ gì chứ... Bọn họ âm thầm hạ quyết định, quả nhiên, đem tiểu thư mang về là đúng, quá không an toàn, quá nguy hiểm.

“Lão nhị, không cần lái ổn định nữa, nhanh tăng tốc. Trở hết mã lực cho cô ta xem.” Lão tứ vuốt cằm, nhìn chiếc xe đang tiến lại ngày càng gần nói.

“Hiểu được.” Nghe vậy, lão nhị hí hóp mắt tăng tốc, đạp ga.

Chiếc xe đầu tiên phía trước nhanh chóng trở hết mã lực, bốn chiếc xe phía sau ă ý đuổi theo, từ đó khoảng cách giữa 6 chiếc xe nhanh chóng giãn ra, tạo thành một màn truy đuổi cực kỳ hoàn mỹ.

Tại khách sạn XX, người đàn ông sau khi nhận được điện thoại lập tức từ trên ghế đứng lên, trầm mặt cầm chìa khóa bước nhanh ra ngoài.

Vừa đi vừa vuốt một dây số trên điện thoại.

“Alo? Mở cửa kho hàng ngay, đúng! Tôi sẽ dùng trực thăng ngay bây giờ!” Giọng nói gần nặng hầu như làm hô hấp của người khác trong chốc lát bị bóp nghẹt, khiến người nghe nhìn không được sợ run trong lòng, có... Có phải chiến tranh sắp nổ ra hay không đây?

Toàn bộ thế giới muốn lật trời, chỉ có một người, bình yên thành thói quen ở ghế da phía sau xe, mặc dù là do bị người khác lừa gạt đánh ngã xỉu khiêng lên xe.

Lục Ý Hồi gần như đã mất dấu bọn họ, xe cũng xém xịu nữa là rơi xuống biển ở cạnh bến tàu, chỉ đành phải tạm thời dừng xe gọi cho Jersey.

“Alo, anh hai? Làm sao bây giờ? Em mất dấu chị Hề Hề...”

“Trở về anh sẽ thu thập em. Giờ nói cho anh biết, vị trí của em.” Đầu kia là một giọng nói lạnh lẽo sắc bén như kiếm, Lục Ý Hồi ra sức nuốt ngụm nước miếng báo địa chỉ.

Cùng lúc đó, 10 chiếc xe đứng ở bên ngoài một biệt thự gần biển, mọi người nhảy xuống xe rồi đỡ Dạ Hề Hề lên 5 chiếc xe khác.

Lên xe lại bắt đầu lộ trình mới, lần này là 5 chiếc xe màu sắc khác nhau, xe đi được một đoạn, phương hướng vừa vặn là chiều ngược lại.

Sau khi xe hoàn toàn rời khỏi, lão đại Dạ Hi mới nhìn cô gái phía sau xe, nghĩ mà sợ: “Nếu như tiểu thư tỉnh dậy, có phải sẽ trách chúng ta hay không?”

“Trách chúng ta cái gì? Chúng ta là đang giúp cô ấy nhảy ra khỏi hồ lửa.” Lão Thất vừa lái xe vừa nhìn Dạ Hề Hề phía sau, kỳ thực anh cũng không khẳng định lắm.

“Thế nhưng bản thân cô ấy không muốn. Chỉ là, thật quá lãng phí, Cổ Luân có gì không tốt, nhìn cô lớn lên từ nhỏ... Dạy cô ấy võ thuật, dạy cô ấy tuyệt kỹ dùng súng, ngay cả kỹ năng vật lộn cũng do cậu ấy một tay dạy dỗ.” Hầu như ai cũng biết tấm lòng của Cổ Luân, sợ rằng chỉ có mình đương sự là không biết mà thôi.

“Đó là thầy chứ không phải chồng.” Lão Thất Dạ Vĩnh khinh bỉ nhìn lão đại, Dạ Hi điển hình là người đầu óc đơn giản tứ chi phát triển.

Dạ Hi khinh bỉ lại: “Thế nhưng anh ta đối với cô ấy rất tốt, không hề ít hơn chúng ta phần nào. Lần này cũng vậy, vì cô ấy anh ta không ngừng tìm kiếm các bác sĩ tài giỏi trên hế giới, nhiều bác sĩ trong bệnh viện tư nhân của chúng ta đều bị liên lụy chịu phạt, ai bảo bọn họ không phải là bác sĩ khoa não chứ.” Veily cũng sở hữu một chuỗi các bệnh viện tư nhân, vẫn luôn do bọn họ quản lý, nhưng khi Dạ Hề Hề bị thương vì cách bệnh viện ngoại ô thành phố gần nhất nên mới chưa đưa về bệnh viện tư nhân, sau lúc đưa qua, các bác sĩ trong bệnh viện cũng bó tay hết cách vì quá muộn.

Dạ Vĩnh trầm mặc mấy phút lại nói: “Cổ Luân chính là tổng hợp của 10 người chúng ta, chúng ta đối tốt với tiểu thư cộng lại... mới bằng với anh ta.”

Còn kém đem trở thành con gái để yêu thương thôi.

Dạ Hi thở dài: “Cũng đúng. Bất quá, tiên sinh Moramike... Ta quả thật nghĩ mà sợ, tuy rằng ta chỉ có một cái mạng nhưng cũng đã dự định sẽ phục vụ tiểu thư cả đời.”

“Không cần sợ hãi, chúng ta cũng không cần đổi đường chạy trốn.” Nếu như bị bắt trở lại cùng lắm là mất mặt. Ít nhất cũng phải đấu tranh một lần.

Bọn họ quyết tâm đến đây để mạng về tâm của tiểu thư.

“Ô ô... Ô ô...” Đột nhiên phía sau xe truyền đến một âm thanh nức nở, toàn bộ thần kinh của hai người đàn ông lập tức căng thẳng, nhìn tiểu thư mà bọn họ yêu quý nhất đang mở to đôi mắt khóc lóc thê thảm, giống như trời đang nắng bỗng dưng có sấm sét, đột ngột khiến hai người đàn ông *thúc thủ vô sách.

*Thúc thủ vô sách: bó tay không có cách nào giải quyết

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Mười Người Đàn Ông Cùng Một Biểu Cảm

Edit: Pe Heo

“Tiểu thư của tôi, đại nhân của tôi, thiếu chủ của tôi, nữ thần của tôi, cô đừng, đừng khóc...” Dạ Hi luôn không có cách đối phó với con gái, Lão Thất lại hết lần này tới lần khác ngược lại, là một người tình đại chúng, đứng xe ở bên đường bắt đầu dỗ Dạ Hề Hề.

Tất cả các xe đều dừng lại, mọi người đều nhảy xuống chạy đến chiếc xe phía trước, nhưng Dạ Hề Hề vẫn một mực khóc rống lên, cuối cùng ngay cả Lão Thất cũng không có cách nào.

Dễ thế nào cũng không được, còn vừa khóc vừa hô to: “Các người đều là người xấu, cháu muốn Hối Hối, cháu muốn chú... Ô ô... Hề Hề muốn chú...”

“Ông đây, chúng tôi mới không phải người xấu! !” Lão tam cũng văng tục, mắng xong lại hối hận, lão đại, lão lục, lão cửu mỗi người tát cho hắn một cái: “Cho chú độc miệng! Cho chú ác độc! !”

“Tiểu thư, đừng khóc nữa... Chúng tôi đều là chú mà, người xem, chúng tôi cũng là những chú lớn tuổi đúng không?” Vì dễ dỗ dành cô, người nhỏ tuổi

nhất là lão thập cũng bất chấp, quyết đem mình xuống làm chú.

“Tiểu Tranh chú qua đây. Để cho ta tới đỡ tiểu thư.” Lão Bát không chịu được chà chà da gà, đẩy mọi người ra, đứng trước mặt Dạ Hề Hề, tất cả mọi người đều nhìn hẩn, mong muốn trông thấy biểu hiện xuất chúng của hẩn, thế nhưng đợi nửa ngày cũng không phát hiện lão bát có bất kỳ động tác nào.

Dạ Hề Hề lại “Phốc” một tiếng nở nụ cười, trên mặt vừa có nước mắt vừa vờn nụ cười xán lạn.

Mười người đàn ông nhìn thấy đều thở dài một hơi, lão đại Dạ Hi bứt một gốc cỏ từ dưới đất đứng lên đưa cho Dạ Vô: “Lão bát, đến đây, anh giúp chú tăng chút sức, tặng chú cái này tiếp thêm động lực, chú cố gắng đỡ dành tiểu thư nha”

Dạ Vô bắt đầu đi nhún vai, kỳ thực cái gì hẩn cũng chưa làm, chỉ làm hai cái mặt quý, thắng chỗ may mắn thôi.

Mười người lại lên đường, chỉ là lúc này đi chưa tới mười phút lại phải ngừng xe bởi vì Dạ Hề Hề mắc tiểu, từ lúc đó đến giờ còn chưa có đi ra liền bị mười người này làm cho rối loạn sinh lý bài tiết, bây giờ bụng dưới cũng căng cứng lên khiến cô khó chịu ôm bụng rên rĩ.

Mười người lập tức dừng xe, sau đó oản tù xì quyết định hai người lãnh nhiệm vụ quang vinh là mang Dạ Hề Hề vào bụi rậm “Xuyết xuyết”.

Người thắng là lão tứ Dạ Giới, ngoại trừ hẩn mọi người lại quyết định thêm một lần nữa, bởi vì Dạ Giới bình thường là người độc miệng, hành vi cũng không kiềm chế, là người đàn ông đặc biệt bị kì thị vì không mang lại cảm giác an toàn, đúng lúc này, Dạ Hề Hề ngồi chồm hổm dưới đất quay vòng vòng, nước mắt tí tách rơi, cô muốn ngủ, thế nhưng cô càng muốn chú.

Cuối cùng người thắng là lão nhị Dạ Ngắm, trừ hẩn mọi người lần thứ hai quyết định thêm một vòng nữa, bởi vì mọi người tin rằng, càng là người trầm mặc ít nói... càng là người kinh khủng âm trầm.

Một vòng lại một vòng nhưng lại không thể tìm ra kết quả, cuối cùng mọi người nhất trí quyết định để Dạ Hề Hề giải quyết ngay tại chỗ, ngay tại chỗ dĩ nhiên không phải là trước mặt họ trong buổi tối đen như mực này, bọn họ sẽ để Dạ Hề Hề ở trong xe “xuyết xuyết”, sau đó sẽ đổi cô ngồi sang một chiếc xe khác.

Dạ Hề Hề lên xe mà lúc đầu cô ngồi, tuy rằng Dạ Hi nắm cổ tay mình không được nhìn chăm chăm Dạ Hề Hề nhưng vẫn có cảm giác cực kì thoải mái, bởi vì Dạ Hề Hề đang ở địa bàn của mình, từ đó cho thấy: hẩn là người chiến thắng.

Mười người đàn ông dựa lên cùng một chiếc xe, rồi nhìn chiếc xe thứ hai trò chuyện.

Họ đều đốt thuốc, cảm thán tiểu thư rất cực cũng bị bọn họ thu vào tay, tuy rằng thuận lợi đến có chút không thể tin được, nhưng vẫn khiến bọn họ thở dài một hơi.

Bởi vì nhìn từ bề ngoài, Dạ Hề Hề không bị tổn thương chút nào, trái lại gương mặt trong trắng lộ chút màu hồng, hẩn là được chăm sóc vô cùng tốt, cũng không biết bên trong thế nào.

“Dụ dỗ con gái, so với đàn bà còn khó hơn. Phụ nữ mà, chỉ cần có tiền và trang sức thì dù có hò hét thế nào cũng là người của chú, còn con gái thì như là con ruột của mình, một khi đã khóc lên, thì dù có tiền hay châu báu đều không thể lay chuyển được. Thật rắc rối mà.” Dạ Hi là người lớn nhất buông lời cảm thán cực kì thâm ý, khiến tất cả anh em đều tán thành.

Lão thất cười tà: “Bây giờ, ta thật sự rất khâm phục Moramike.”

“Ta cũng khâm phục, hẩn dụ dỗ tiểu thư trở nên ngoan ngoãn như vậy, đúng là không có ai giỏi hơn so với hẩn.” Lão tứ khó có được lúc không độc miệng, lời nói tương đối khá chính xác. Ai bảo tiểu thư kêu khóc đều là tên của hẩn ta chứ.

Đúng lúc này, bầu trời đột nhiên xuất hiện một luồng sáng, mười người ngẩng đầu, chỉ thấy một chiếc trực thăng đang bay đến phía họ, mười người lập tức cảm giác không ổn, họ nhanh chóng lên xe, Dạ Hi và Dạ Vô cũng lập tức chạy tới xe của mình, lúc kéo cửa xe lại phát hiện kéo sao cũng không ra.

“Xong... Xong... Cửa xe nhất định là bị tiểu thư không cẩn thận khóa lại rồi.” Dạ Hi mỗi lần nói tốt đều không nhất định xảy ra nhưng khi đã nói xấu thì mười lần đều linh.

Dạ Vô gõ cửa sổ xe một cái: “Tiểu thư? Mau mở cửa xe ra! Tiểu thư?”

“Cô ấy không nghe được đâu. Xe này lắp kính chống đạn, chúng ta gõ không được mà cô ấy cũng không nghe được từ bên trong. Nói không chừng bây giờ cô ấy cũng đang khóc lóc ở bên trong. Tiểu thư đáng thương của ta, là ta có lỗi với ngài...” Dạ Hi nghĩ đến Dạ Hề Hề rơi nước mắt thì không chịu nổi, lão lệ tung hoành nằm úp trên mũi xe thống khổ.

Phía trước là xe của lão nhị và lão tứ, chờ nửa ngày không thấy động tĩnh liền xuống xe, người phía sau cũng chạy tới, lúc này chiếc trực thăng trên bầu trời cũng “Ào ào” đáp xuống, dâng lên một trận gió lớn gào thét, thổi tung quần áo của mười người đàn ông, hai gò má lạnh lẽo, lẽ nào bọn họ cứ thua như vậy?

“Chìa khóa đâu! ! ?” Dạ Vô cũng gấp, ra sức kéo cửa.

“Ồ trong xe...” Dạ Hi chán nản chỉ chỉ chỗ điều khiển, đều là lỗi của hẩn...

“Dùng súng mở!” Lão lục Dạ Bình trầm giọng nói.

“Chú muốn chết sao. Như vậy sẽ hù chết tiểu thư, chú có đèn được tiểu thư cho ta không, có không! !” Dạ Hi bảo nỏ, ai cũng đừng mơ tưởng đụng vào tiểu thư dù chỉ là một cọng tóc gáy.

Sau cùng dù có giấy chết bằng cách nào đều phải hủy bỏ, mười người đồng loạt ngẩng đầu nhìn trời, bọn họ sẽ không bỏ lại một mình tiểu thư để chạy trốn, tuyệt đối không!

Cho nên khi máy bay chậm rãi xuất hiện trước mặt, bọn họ cũng không lùi lại, chỉ là vây thành một vòng tròn trước chiếc xe, dù vô cùng chật vật nhưng lại cực kì hiên ngang.

Cánh quạt của trực thăng dần chậm lại, cơn gió lớn cũng từ từ yếu đi rồi dừng hẳn.

Mười anh em nhìn về phía người đàn ông đang bước xuống trực thăng, trong nháy mắt đều không thể không thừa nhận, người đàn ông này thật sự quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức khiến bọn họ không thể không thừa nhận, chỉ có hán mới có thể xứng đôi với tiểu thư- người bọn họ yêu thương nhất.

Cổ Luân cũng là người hoàn mỹ kiệt xuất, hán trầm ổn như gió, sạch sẽ như mây, hành sự như kiếm, hán đối với Dạ Hề Hề càng không có gì tốt hơn.

Thế nhưng Jersey? Moramike thì không giống vậy, hán giống như một cơn gió trong đêm tối, lại như một con chim ưng, như quỷ hút máu, lại như con sóng lớn ngoài biển khơi, mỗi một loại đều cực kì hấp dẫn Dạ Hề Hề, khiến ánh mắt cô không thể dời khỏi dù chỉ một chút.

Có thích hợp với Dạ Hề Hề hay không? Chỉ có Dạ Hề Hề tự mình biết.

Hán tháo nón an toàn xuống ném tới chỗ ngồi, chậm rãi đi tới, mười người đều ngạc nhiên ý thức được một việc.

Đó chính là, Jersey sao? Moramike đích thân đáp máy bay đuổi theo ư? Không mang bất cứ thuộc hạ nào? Lại có thể... Vội vội vàng vàng đến ngay cả vũ khí cũng không mang theo?

Dạ Hi dờ người, trong nháy mắt đã thăm dò mọi chuyện, sau đó từ từ nở nụ cười

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Con Mèo Nhỏ Bị Vứt Bỏ

Edit: Pe Heo

Jersey Moramike lạnh lùng nhìn mọi người trước mặt, môi mím chặt vô cùng lạnh lẽo, mười anh em cũng không yếu thế chút nào nhìn lại, chỉ là nhìn sao cũng thấy bên họ đuối lý.

“Nếu như tôi nhớ không lầm thì các vị hán phải ở I-ta-li-a, không thể xuất hiện ở nơi này mới đúng!” Anh lạnh lùng lên tiếng, giống như Tu là ở địa ngục, trống rỗng, con người bên nhón đảo qua xung quanh sau đó tập trung lên chiếc xe.

Dạ Hi cong khóe miệng, cố gắng khiến tim của mình bình tĩnh một chút: “Chúng tôi xuất hiện ở đâu hình như không có quan hệ gì đến tiền sinh Moramike thì phải?”

“Đương nhiên là có quan hệ. Các vị mang người của tôi đi, vậy tự nhiên là đã có quan hệ rồi.”

“A, tiền sinh Moramike mà cũng có lúc trợn mắt đoán đoán mò sao. Mười người anh em chúng tôi đều ở đây là muốn đi nghỉ phép, chúng tôi vui chơi ở đây thì làm sao có thể mang người của ngài đi được?” Lão tứ Dạ Giới luôn là người độc miệng nhất Veily, tự nhiên là không sợ gì.

Bất quá trong âm thầm, mười người đều tự tìm đến vũ khí của mình, chuẩn bị sẵn sàng nổ súng bất cứ lúc nào.

“Phải không? Nếu như để người của tôi tìm ra thì tất cả các vị sẽ không thể trốn được dù chỉ nửa bước!” Đây không phải là khiêu khích phách lối mà là giọng điệu cực kì cuồng vọng.

Anh trực tiếp bước tới chỗ chiếc xe, lão cửu- chuyên gia dạ chiến, cũng móc súng ra chuẩn bị bóp cò thì bị lão bát cản lại, âm thầm ra hiệu dừng mạnh động.

Anh vươn tay gõ cửa một cái sau đó khẽ lờm một vòng rồi trầm giọng nói: “Các người dám nhốt cô ấy ở trong xe?”

Dạ Hi thoáng ề không nói ra lời.

“Kính chống đạn, xe này không lộ chút gió nào, ngay cả cô ấy có khóc trong đó các người cũng không nghe được.” Lúc nói lời này, trong giọng nói cũng dẫn theo một tia vội vàng, mười người càng thêm hoảng sợ, bọn họ làm sao lại không nghĩ đến mọi chuyện sẽ nghiêm trọng như vậy ?

“Làm sao bây giờ? Chìa khóa của tôi ở trong xe, tiểu thư nhất định đã khóc đến khàn giọng rồi, tôi thật hối hận...” Lão thập Dạ Tranh xem chút nữa đã rơi nước mắt, hần vừa khóc khiến mấy người đàn ông khác cũng không được tự nhiên.

Jersey bước đến chỗ Dạ Hi: “Đưa cho tôi cây súng unique72.”

Dạ Vô nhướng mày, unique72 chính là vũ khí cấp cao do gia tộc Moramike- gia tộc chuyên buôn bán súng ống đạn dược, sản xuất hàng loạt, uy lực rất lớn, hần muốn làm gì?

“Đưa vũ khí cho ngài chẳng phải là chúng ta tự tìm đường chết sao.” Dạ Vĩnh vội vàng phản bác lại, hiện giờ hần không mang vũ khí tới, bọn họ mà cho hần súng unique chẳng phải là tự diệt đường lui của mình sao.

“Nếu như các người còn muốn sống thấy Dạ Hề Hề thì nhanh chút đi!” Giọng nói cũng hạ thấp xuống, trong đó tràn ngập khí phách cao ngạo, khiến người người phải kính nể, anh trời sinh là người đàn ông như vậy, phát tay một cái cũng có thể khiến những người đàn ông khác tâm phục khẩu phục, lúc nhủu mày thì hồ mưa gọi gió, lúc tức giận cũng khiến người khác kính trọng và nghe theo.

Lão bát Dạ Vô đưa cho anh một khẩu unique, lúc đưa cũng không không liếc nhìn anh cái nào: “Vũ khí này là từ trong tay ngài ra, tôi nghĩ không ai có thể hiểu nó hơn so với ngài, ngài tự có chừng mực đi.”

Jersey chỉ nhìn hần một cái, vươn tay cầm lấy unique72, nhắm vào phía trước cái kính, mười người lập tức biết anh muốn làm gì, lão thất Dạ Vĩnh nhướng mày, anh ta làm như vậy chẳng phải tiểu thư sẽ càng nguy hiểm hơn sao? Với uy lực của unique thì kính chống đạn cũng chỉ là cái rơm. Nhưng bọn họ cũng chỉ có thể lui lại mấy bước, lúc này bọn họ cần phải tin tưởng anh ta.

Jersey đứng ở đó, một chút do dự cũng không có: “Phanh” một tiếng, một ánh lửa lóe lên, mười người lập tức chạy đến, thiếu chút nữa là muốn nhào tới dập lửa rồi.

Chỉ có Dạ Vĩnh kéo bọn họ lại: “Chờ một chút, các người nhìn xem, cách bắn súng của hần ta rất chuẩn, xe chỉ là nổ ở một phần ba bộ phận trước mặt, từ chỗ kính đến chỗ giữa, phía sau vẫn còn rất tốt” Hần thật sự rất kinh ngạc với tài bắn súng của Jersey Moramike, hầu như ngay trong nháy mắt, trong lòng mấy người đàn ông đều cực kì rung động và bội phục.

Mười người bọn họ không có ai yếu, thể nhưng cũng không thể có được sự tự tin, kiêu ngạo, không do dự mà nổ súng như hần. Từng viên đạn bắn lên tấm kính chắn gió của chiếc xe, tóe ra những tia lửa, nơi cần nổ thì nổ, nơi không cần nổ thì ngay cả một hơi khói cũng không dính vào.

Thủ pháp này tuyệt đối là chính xác hai trăm phần trăm.

Hần so với bọn họ còn trẻ hơn, nhưng về kinh nghiệm lại vượt qua bọn họ.

Anh ném trả khẩu súng lại cho Dạ Vĩnh ở phía sau, nhìn cũng không nhìn mà súng vẫn rơi vào trong lòng Dạ Vĩnh.

Anh nhanh chóng vươn tay từ trong đám lửa nhấn vào nút mở ở phía sau, mười người trong lúc mơ hồ liền nghe thấy tiếng khóc của Dạ Hề Hề, cô nhất định là bị hù dọa rồi, lần này... thật sự là do bọn họ làm sai.

Sai ở chỗ bọn họ không nên để cô ngồi một mình trên xe “xuyt xuyt”

Jersey Moramike mở cửa xe rồi dập lửa trên cánh tay mình, sau đó khom lưng bế Dạ Hề Hề từ trong xe ra, cẩn cẩn thận thận như ôm một đứa bé.

Đúng vậy, giống như một đứa bé, ôn nhu như vậy, ánh mắt cũng thay đổi, tuy rằng không phải quá hiền hòa nhưng cũng không hề sắc bén như bình thường.

Dạ Hề Hề không ngừng nức nở, thực sự là đã hù dọa cô, từ lúc cô ở trong xe cô đã không ngừng gõ cửa sổ, cô cũng không biết bản thân bấm nhấn nút nào, cũng không biết vì sao lại không ra được, không biết bọn họ vì sao đem mình khóa ở trong này, lại càng không biết vì sao xe lại tự động vỡ tung, toàn bộ thể giới trong nháy mắt nổ tung khiến cô cực kì khó chịu.

Cô ù tai, không nghe được bất kỳ cái gì, ngay cả Jersey cô cũng không nhìn thấy, chỉ che lỗ tai của mình thật chặt và nhắm chặt hai mắt khe khẽ nức nở.

Anh bước nhanh tới một bên, đem cô thả xuống đất rồi vươn tay che lại đôi tai cô mới khẽ khàng hô lên tên của cô: “Hề Hề? Hề Hề... Hề Hề? Lại đây, nuốt một ngụm nước bọt thật mạnh giống như lúc em nuốt com vậy, nuốt xuống, ngoan, nghe lời, nhanh nào...” Anh vừa vuốt vuốt cổ họng cho cô vừa dụ dỗ cô.

Mười người phía sau đều sững sốt, chuyện mới vừa rồi... Cầm vũ khí cao cấp, ánh mắt sắc bén, giọng nói âm lãnh, đây là... Moramike sao?

Dạ Hề Hề rất nghe lời nuốt nước miếng một cái, rất nhanh thì yên tĩnh lại, cô mở mắt chậm rãi nhìn người đàn ông trước mặt, hơi nước đọng đầy trong mắt cô, cô vươn tay ôm cổ rồi nhào vào trong ngực anh và cúi đầu nức nở: “Chú ơi... chú đừng bỏ lại Hề Hề... Đừng không cần Hề Hề được không... Hề Hề rất sợ... Hề hề rất sợ...” Ở trong nháy mắt đó, cô thực sự giống như một con mèo nhỏ bị vứt bỏ, khiến lòng của các người đàn ông đều mềm

nhũn, hòa tan và chua xót.

Xem ra, quan niệm ngay từ đầu của bọn họ là sai.

Hắn ta không có ngược đãi cô ấy.

Hắn ta cũng không có đối với cô không tốt.

Ngược lại, nhất định còn tốt hơn so với những người khác, không chỉ có như vậy, nơi thích hợp nhất đối với Dạ Hề Hề cũng chỉ là bên cạnh hắn, bởi vì hắn chiếm được sự tin nhiệm tuyệt đối của Dạ Hề Hề.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Ý Hội Tâm Tình

Edit: Pe Heo

Anh vuốt ve gò má của cô rồi lau giọt nước mắt trên đó, giọng nói trầm trầm lại có chút cứng ngắc.

“Được.” Chỉ là một chữ nhưng ngay lập tức khiến cô yên tĩnh lại, ôm chặt anh không chịu ... nhúc nhích.

Anh bế cô lên, sai chân bước tới chỗ trực thăng, không hề quay đầu nhìn mười người đằng sau đến một cái, bọn họ không biết rằng, trong giây phút anh đến chỗ cánh cửa máy bay kia thì tất cả tự tin đều hóa thành sợ sệt, anh chỉ sợ bản thân chạm một nhịp sẽ hối hận cả đời.

Anh sợ sẽ có một mảnh kính nào văng ra hoặc một tia lửa nào đó sẽ thương tổn đến cô nửa phần, nếu như vậy... Anh nhất định sẽ cầm unique72 giết chết mười người trước mặt này sau đó ném họ vào trong biển rồi cuối cùng anh sẽ chết theo cô.

Ngay lúc đó, anh thật sự đã có suy nghĩ kinh khủng này.

Đem Dạ Hề Hề đặt xuống ghế, anh vuốt tóc cô khẽ hỏi: “Sợ không?”

Dạ Hề Hề gật đầu, con ngươi đen như mực nhìn chằm chằm Jersey, sau đó lại lắc đầu: “Có chú ở đây, sẽ không sợ nữa.”

Jersey ôm cô vào lòng, tay của Dạ Hề Hề cũng đặt trên cánh tay Jersey song lại đụng phải một mảnh ướt át.

Cô giờ tay lên nhìn, toàn bộ đều là màu đỏ.

“Chú ơi... Chú, chú chảy máu kia? Tại sao lại có máu ở đây?”

“Đây không phải máu, chỉ là màu đỏ của sốt cà chua thôi. Lúc anh đi ra, thì đang ăn sốt cà chua, chắc do vậy mới bị dính phải.” Anh giờ cánh tay lên nhìn một chút, sau đó đẩy cô ra, đội mũ cho cô rồi từ từ khởi động máy bay.

Dạ Hi ở dưới máy bay nghe vậy thiếu chút nữa là phun máu mà chết.

Năng lực tròn tròn mắt nói mò của hắn sao lại còn mạnh hơn mình đây? Rõ ràng là do lúc nãy hắn không bước lui lại nên mới bị mảnh kính văng ra cửa vào!

Bây giờ nghĩ lại da đầu Dạ Hi liền tê rần có chút khủng hoảng, nếu như vừa rồi tiểu thư ngồi ở hàng thứ nhất hoặc là ở hàng thứ hai, đều rất nguy hiểm, rất có thể lúc ôm ra đã là máu tươi đầm dề, hiện tại hoàn hảo không tổn hao gì có thể ngồi ở đây đúng là *hữu kinh vô hiểm.

Jersey Moramike sao lại có thể tự tin như vậy? Tự tin cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì. Lẽ nào chỉ là do may mắn thôi sao? Hắn không dám tưởng tượng nếu như Dạ Hề Hề không được cứu ra thì hắn ta sẽ có biểu tình gì.

Lúc Jersey chuẩn bị đóng cửa cũng phát hiện mười người đàn ông đang đứng trước cửa, anh lạnh lùng liếc qua một cái, cuối cùng vẫn bước xuống máy bay đối diện với mười người đàn ông.

Khí thế của anh không hề thua kém chút nào trước mười người.

Phù một chút tro tàn nơi góc áo, bàn tay ma sát tay kia, giống như là đang suy nghĩ một việc nào đó, ánh mắt sắc bén nhìn qua từng người một, và lãnh đạm nói: “Ngày mai tới biệt thự cạnh biển tìm tôi. Tôi nghĩ, không cần tôi nói chính xác địa điểm, các người cũng biết làm sao tìm được tôi.”

Nói xong cũng không quản mười người bọn họ phản ứng ra sao liền xoay người nhảy lên máy bay, trực thăng từ từ bay lên, rồi chậm chậm rời khỏi, nổi lên một trận gió lớn, cuốn mười người xém xú nữa là không đứng vững, những mảnh lửa cũng bị cuốn lên, cuối cùng toàn bộ chiếc xe cũng bị nổ tung.

Đêm này rõ là một đêm vô cùng căng thẳng và náo nhiệt khiến người khác khó mà ngủ được, Lục Ý Hồi trăm phượng ngàn kể đến Châu Phi đích thực là vì tìm một người đàn ông, cuối cùng lại phải nhờ hấn xuất động nhân lực đi kiếm người song lúc tới thì chỉ còn là một biển lửa, tin tức truyền về là : Dạ Hề Hề đã được Jersey Moramike đưa trở về.

Mà trong phạm vi nửa chu vi xung quanh chiếc xe bị đốt cũng đã không còn một ai, cô đứng ở đằng xa, vuốt lại lọn tóc bay tứ tung, mơ màng nhìn ngọn lửa trước mặt.

Một người đàn ông từ phía sau bước tới.

Người đàn ông này có một làn da trắng bệch, mái tóc màu đen, trông mắt xanh da trời, dáng người vững vàng rắn chắc.

Nếu như nói Jersey Moramike có đôi mắt như loài báo trong đêm tối thì ánh mắt của người đàn ông này như đã lang nơi rừng sâu.

Chiếc áo vest đen được mặc trên người cực kì vừa khít, môi mỏng khẽ nhếch, lộ ra một đường cong vô tình, con ngươi xanh nhạt sâu thẳm lóe sáng, khiến người khác không thể cưỡng lại mà nhìn vào trong đó, tựa như dung nhập vào trong ánh trắng vậy, khó có thể kèm chế.

Hắn từ phía sau ôm lấy Lục Ý Hồi khiến thân thể cô run lên, chỉ cảm thấy như có một tường đồng vách sắt đang bao lấy cô, muốn tránh thoát cũng không được.

“Tuyệt Thần... Anh, anh buông...” Cô mím chặt môi, ra sức giãy dụa, đổi lại vòng tay càng thêm thắt chặt của người đàn ông.

“Nếu, em đã tự động tới tìm anh thì phải hứa với anh là ...sẽ không bao giờ ... rời khỏi nữa.”

“Tôi chỉ đồng ý làm vợ của anh chứ không đồng ý cái khác. Mau buông ra!” Cô có chút tức giận, rõ ràng là hối hận vì đã mau chóng thỏa hiệp, lại không có chút biện pháp nào khác, dù cho bản thân... đã nhớ hấn đến phát cuồng đi nữa.

Thế nhưng cô biết, người đàn ông này tuyệt sẽ không yêu, hấn chỉ muốn... lợi dụng cô mà thôi, lợi dụng thân phận của cô và hấn.

Nụ cười khổ sở đó không dấu vết lọt vào mắt người đàn ông, hấn bất động, nhìn về phía biển lửa, tựa như rơi vào biển rộng sâu thẳm... Mặt ngoài bình tĩnh song nội tâm lại như ngàn con sóng lớn cuộn trào mãnh liệt.

*

Lúc Lục Ý Hồi trở lại khách sạn, Jersey đã ngồi chờ sẵn trên ghế sa lon, Dạ Hề Hề cũng nằm trên đó, bất quá người sau đã chìm vào giấc ngủ, đầu đặt ở trên đùi người đàn ông, thân thể nghiêng ra phía ngoài, thoạt nhìn ngủ rất an ổn. Hôn nữa cô cũng vừa mới tắm, vẫn còn vài lọn tóc ướt ướt trên đùi anh, ngón tay thon dài của anh cũng đang nhẹ nhàng chải vuốt trên đó, nghe thấy tiếng động anh liền ngẩng đầu, chỉ hỏi một câu: “Anh mặc kệ chuyện của em, bởi vì em đã trưởng thành rồi, thế nhưng mọi việc nhất định phải đúng mực, bằng không người bị thương sẽ là em”

Lục Ý Hồi cứng đờ, nhìn về phía Jersey nói: “Em thì có chuyện gì.” Đáy mắt không một tia gợn sóng.

“Mẹ lúc trước đã từng chịu khổ. Em hấn là đã nhìn thấy.” Bọn họ và Lục Ca Ca ở cùng nhau cho đến khi tròn sáu tuổi vẫn chưa một lần nhìn thấy bố, đó là nỗi đau rất sâu của họ.

Sở dĩ từ trước tới giờ anh đều không chạm vào bất kì một người phụ nữ nào khác, một phần cũng do nguyên nhân này. Bố anh năm đó phạm phải sai lầm, khiến cho người một nhà bọn họ ly tán dù dùng cả đời cũng không thể nào bù lại được.

Sở dĩ anh vẫn kiên định như vậy coi chừng một người, không liếc nhìn cô gái khác, có thể là liên quan đến hồi ức lúc còn nhỏ.

“Thế nhưng... Nếu để cho mẹ được lựa chọn một lần nữa thì nhất định vẫn sẽ là bố thôi. Chú Sở tốt với mẹ như vậy... song đều không liên quan đến tình yêu.” Lục Ý Hồi lần đầu tiên chính diện phản ứng lại trên phương diện tình cảm, cô phát biểu ý kiến của mình.

Jersey ngẩng đầu: “Cho nên đó là lý do vì sao em không thích Sở Thanh? Bởi vì nó không liên quan tới tình yêu sao.” Anh không hỏi tới là một việc, nhưng không có nghĩa là anh không biết.

Giống như tối hôm nay, người đàn ông thần bí xuất hiện bên cạnh cô, anh còn chưa tra được hấn ta là ai, song anh biết tính đến trình độ nguy hiểm thì hấn cũng không thua bất kì ai. Anh chưa bao giờ can dự vào mối quan hệ cực tốt giữa Dạ Hề Hề và Sở Thanh, là bởi vì biết người Sở Thanh dấu trong lòng căn bản chính là Lục Ý Hồi, mà Dạ Lai Lai nói đến Sở Thanh, chỉ là muốn vì Dạ Hề Hề kích thích anh thôi.

“Vậy còn anh? Anh cùng Hề Hề đến tột cùng là do tình thân hay tình yêu? Có thể hai người chỉ là do thói quen mà thôi? Có thể anh chỉ là chưa từng gặp gỡ người khiến anh chân chính động lòng mà thôi? Anh hai, em nhìn không thấu anh, cho dù anh bày tỏ đó không phải là do trách nhiệm, cũng từng bày tỏ thái độ của mình, thế nhưng em không tin đàn ông, em hoài nghi tất cả đàn ông. Em chỉ nhìn rõ Dạ Hề Hề, chỉ ấy đối với anh chính là tình yêu, là tình yêu đến cổ chấp. Giống như em... Đối với người kia nơi đáy lòng mình, chấp nhất như thiêu thân lao đầu vào lửa. Nếu như anh muốn ngăn cản em thì em cũng sẽ ngăn cản Dạ Hề Hề thích anh.”

Có thể nhân sinh thực sự phải trải qua một đoạn thời gian đau đớn cố chấp mới có thể thanh tịnh lớn lên được.

Có thể người kia thực sự sẽ không giống bố, đáy lòng véo von mình mãi chỉ có mình mẹ, có thể Lục Ý Hồi cũng sẽ không giống mẹ mình... khi thấy đau khổ liền dừng cảm quay đầu bỏ đi, cô ấy lần lượt khiến bản thân bị thương, nhưng lần sau vẫn như thiêu thân lao đầu vào lửa tìm chết.

*有惊无险 – Hữu kinh vô hiểm. Giải thích: Nhìn như kinh động tâm phách nhưng không có gì nguy hiểm. Dùng để hình dung tình thế ác liệt nhưng cuối cùng đạt được kết quả mong muốn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Người Đàn Ông Ở Căn Biệt Thự Số 008

Edit: Pe Heo

Hai anh em chỉ nhìn nhau, ai cũng không nói gì, thẳng đến khi Lục Ý Hồi thấy vết thương trên vai Jersey mới bước tới.

Cầm cánh tay anh mà thở dài: “Tự bản thân cũng không biết xử lý.”

“Đã khừ độc bằng cồn rồi.” Anh nói rất nhạt, vẫn không đồng ý với ý tưởng trong lòng Lục Ý Hồi, thế nhưng cô luôn một mực đem tình cảm của mình dẫu đi quá sâu... Có lẽ là do anh tưởng tượng ra, song anh không thể không thừa nhận... Cô thật đã trưởng thành, đang dần thoát khỏi cánh chim của anh.

“Đây là do kính thủy tinh cửa vào chứ không phải vết thương ngoài da! Anh nếu không vì bản thân thì cũng phải vì Dạ Hề Hề, để cô ấy ở góa sớm như vậy thì sẽ thật đáng thương.” Lục Ý Hồi tròn mắt nhìn anh, hoàn toàn trở lại thường thường, giống như cuộc nói chuyện căng thẳng mới vừa rồi là do hấn tưởng tượng ra, căn bản không phải là cô.

“Em bắt mạch cho cô ấy trước đi.” Anh nắm lấy tay cô gái đang nằm trên đùi mình giờ lên đưa cho Lục Ý Hồi.

Tay của Lục Ý Hồi vẫn đang để trên hộp cấp cứu, cô thở dài rồi vuốt tay nắm lấy cổ tay của Dạ Hề Hề.

Cô cúi đầu xem một lúc rồi mới cảm lấy hộp cấp cứu: “Đứa bé rất khỏe, chị ấy cũng tốt, chỉ có chút kinh hách mà thôi, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.. Đến anh, đưa tay!”

Người đàn ông không nói tiếng nào, ngón tay xẹt qua gò má Dạ Hề Hề, tùy ý để Lục Ý Hồi băng bó vết thương cho hấn.

Ánh mắt anh dán chặt vào mặt Dạ Hề Hề, một lúc sau anh mới nói: “Anh thiếu chút nữa là mất cô ấy.”

Lục Ý Hồi nhàn nhạt “Ừm” một tiếng.

Jersey lại nói: “Cho nên lúc này anh mới hiểu rõ và phải thừa nhận rằng trong lòng anh có cô ấy, tuyệt đối không sai được.”

“Ừm. Lời này... Nên nói cho Hề Hề nghe.”

“Sau khi chữa khỏi anh sẽ cưới cô ấy”

“Vì sao?”

“Anh không muốn khi cô ấy tỉnh lại lại cho rằng anh vì trách nhiệm mới cưới cô ấy. Anh là thật lòng muốn cưới cô ấy, muốn cô ấy trở thành vợ của anh.” Ngón tay móc móc vào sợi dây màu đỏ treo trên cổ cô, trên sợi dây có một viên đạn, đó là do anh cho, cô vẫn luôn mang theo ở đây, giống như có anh luôn ở bên cạnh cô.

Lục Ý Hồi cười: “Thật đáng tiếc, em thế nào lại là em gái của anh. Bất quá cũng thật may mắn... Tem có một người anh như anh”

Ngoài cửa sổ ánh trăng vẩy lên một tấm màn mỏng trong suốt, Lục Ý Hồi ngẩng đầu, mấy ngày nữa... là đến ngày trăng rằm.

Tòa thành này... sẽ không còn bình yên nữa.

“Sở Thanh ở biệt thự số 8 cạnh biển, chúng ta ngày mai đi tìm hấn thử.” Cô đứng lên đi tới bên cửa sổ kéo màn cửa sổ ra, “Phòng của chúng ta luôn luôn ở số 7.” Sở Thanh... Mấy tháng không gặp, anh có khỏe không? Là bởi vì hấn nên anh mới tới nơi này sao? Thế nhưng, em thực sự phải làm anh tổn thương rồi, cô sẽ không tiếc bất cứ giá nào..... để gả cho người đàn ông kia, Tuyệt Thần. Kusarl

Dạ Hề Hề là bị ác mộng giật mình tỉnh giấc, trong mơ ánh lửa bắn ra bốn phía, bên tai vang lên “Ông ơng”, cô khê cựa, mồ hôi hột đầy đầu, rồi chợt mở hai mắt, nhìn chằm chằm khoảng không trước mắt.

Đây là nơi nào?

Nháy mắt, nhìn trần nhà trắng noãn, cô giật mình sững sờ, trán cũng lạnh toát, cô từ từ ngồi dậy nhìn xung quanh, trong đầu bỗng nhớ tới mọi chuyện xảy ra hôm qua, liền ôm đầu khê khê kêu: “Chú ơi... chú ơi... chú...”

Cô có phải đã chết rồi hay không? Có đúng không? Cô còn muốn gặp chú... Ô ô, chú...

“Hề Hề.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng chợt vang lên, cô ngẩng đầu, liền thấy một người đàn ông đang đứng trước mặt.

Dạ Hề Hề “Ô” một tiếng, nhào vào trong ngực anh: “Chú... cháu nghĩ người không cần cháu nữa...” Cô cực kì đáng thương, cố gắng thu hồi nước mắt của mình, không cho phép bản thân khóc lên.

“Anh làm sao có thể không cần em.” Anh nhủ mày, vỗ vỗ cái mũi nhỏ của cô rồi ôm cô bước tới phòng tắm, “Đánh răng rửa mặt đi rồi chúng ta ra ngoài chơi.”

“Được.” Cô vui ở trong ngực anh, rốt cục cũng cảm giác được một chút ấm áp và thoải mái, đây là vòng ôm của chú, thật dễ chịu a... Ai cũng không thể làm cô bị thương được.

Anh đứng ở bên cạnh nhìn vô đánh răng rửa mặt, tất cả đều theo thứ tự, cũng không cần người khác đứng sau dạy dỗ, thuần thục hơn rất nhiều.

Rửa mặt xong, anh liền chải đầu cho cô, kết thành hình một bông hoa, đừng nói anh đường đường là một người đàn ông lại đi kết thành hình như vậy, đây là thành quả do anh học được từ người hầu nữ, bên này khí trời tương đối nóng, tóc của Dạ Hề Hề lại dài, cột ở sau ót tất nhiên là khó chịu, trước kia vừa đến ngày nóng cô sẽ búi kiểu tóc này giống hệt một cô gái bé nhỏ.

Hết thấy đều chờ Dạ Hề Hề rời giường, ăn điểm tâm xong mới đi tới biệt thự số 008, đêm qua đến Cape Town, muốn mua phòng, hơn nữa còn là biệt thự số 007 vốn là một chuyện không hề dễ dàng, thế nhưng với sức ảnh hưởng của gia tộc Moramike cùng với năng lực làm việc của Jersey thì chuyện này cũng dễ dàng, biệt thự số 007 đã dọn dẹp sạch sẽ, giống như chưa hề có ai ở qua.

Dạ Hề Hề vừa tới nơi liền chạy vội tới ven biển chơi, bắt quả chân vừa đạp xuống cát liền bị người đàn ông ở đằng sau ôm lấy thắt lưng lôi về.

Dạ Hề Hề mặc kệ: “Cháu muốn chơi, cháu muốn chơi cơ! !”

“Về nhà, buổi chiều trở lại.”

“Thế nhưng...”

“Nghe lời.” Giọng nói cứng rắn khiến Dạ Hề Hề lập tức ngậm miệng, sau đó trong sự lưu luyến không rời bị người đàn ông lôi trở lại.

Biệt thự cạnh biển đúng là một khu biệt thự như tên của nó, *danh phù kỳ thực ở cạnh biển, là một trong những khu biệt thự giàu có nhất ở Cape Town, ở đây có không ít quan chức lớn và người giàu có vào ở, còn có những người từ bên ngoài vào ở.

Có một người đàn ông ở biệt thự số 008, người này bình thường ru rú trong nhà, căn bản không có nửa khách tới thăm, hôm nay số 007 có chủ nhân mới đến ở, người đàn ông hoàn mỹ như từ một bức tượng Hy Lạp bước ra, hai cô gái, một xinh đẹp khá ái, một ôn nhu mỹ lệ, còn có một nhóm người hầu cùng vệ sĩ áo đen, mà việc đầu tiên họ làm chính là tới bãi phóng chủ nhân của biệt thự số 008.

Chủ nhân biệt thự 008 là một người phương Đông, nếu như không phải thỉnh thoảng thấy hán thì tất cả cư dân đều sẽ cho rằng hán căn bản không tồn tại, bất quá khi hán mở cửa, liếc mắt thấy ba người trước cửa thì lại chậm chậm đóng cửa lại, ý tứ từ chối tiếp khách.

Lục Ý Hồi nhún vai: “Hán không nghĩ tới chúng ta lại đột nhiên tới tìm hán, bây giờ chỉ có thể chờ hán tự động tới tìm chúng ta.” Sở Thanh chính là cái dạng tính tình này, có phần khiến người khác rết run.

Jersey lui về sau một bước, biết Sở Thanh là người dù có dùng vũ khí ép buộc cũng không được nhưng anh cũng không có ý định rời khỏi, chỉ lạnh lẽo nói: “Hán ta sẽ ra.”

Lục Ý Hồi không có tâm trạng cùng chờ đợi, lúc này cô cũng nhìn Sở Thanh... Thấy trong mắt hán có chút quái lạ, giống như không hề bất ngờ trước sự xuất hiện của cô.

Dạ Hề Hề tự mình ở trong vườn hoa chơi đùa, đột nhiên thấy ngoài cửa vườn có một con mèo màu đen ở đó. Cô thả nhẹ bước chân chạy tới, vừa ngồi xổm xuống muốn ôm con mèo vào trong lòng, trước mặt liền vọt tới một chiếc xe mô tô màu đỏ, phía sau còn có thêm một chiếc xe màu đen có rèm che, trên xe mô tô là một cô gái với mái tóc màu đen, vừa nhìn là biết người Châu Á.

Chiếc xe màu đen kia không ngừng đuổi theo muốn đụng chiếc xe mô tô đằng trước, người phụ nữ lái xe mô tô không ngừng né tránh, con mắt đỏ dường như nảy sinh ác độc nhanh chóng né tránh, lúc ngẩng đầu lại phát hiện phía trước có một cô gái ngồi chồm hổm ôm một con mèo mun, căn bản không hề biết trước mặt có nguy hiểm.

Trong chỉ mành treo chuông, xe của cô đã dần dần áp sát đến chỗ này, Dạ Hề Hề lại từ từ đứng lên, ôm mèo quay lại chuẩn bị trở về vườn hoa, khi nghe thấy tiếng ông ông trong đầu mới nhìn thấy có một chiếc xe mô tô và một chiếc xe có rèm che đang lao tới.

*danh phù kỳ thực: danh nghĩa và thực tế tương xứng với nhau

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thắm Cô Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Sợ Hãi

Edit: Pe Heo

Dạ Hề Hề mở to mắt, con mèo đen trong lòng phút chốc cũng co lại thành một cục, “Meo meo ô” một tiếng, run rẩy co lại, còn Dạ Hề Hề gần như là quên phải phản ứng, ngây ngô ngốc lảng ở chỗ đó, trong con người màu đen chỉ còn hình ảnh chiếc xe mô tô đang lao đến.

Trong khoảnh khắc chỉ mành treo chuông đó, người đàn ông vốn dĩ đang đứng trong vườn chột biển sắc, nhanh như một cơn gió lao tới, hai vệt đao sáng lóe lên, “Phập phập” hai tiếng, chiếc xe hơi kia “Đềng” một tiếng sau đó nhanh chóng quẹo cua tông vào lùm cây khô trước mặt, trên hai bánh xe trước là hai con dao được cắm vào, còn chiếc xe máy kia lại bay lên cao sau đó thẳng tắp rớt xuống vùng cát cạnh biển, “Bịch” một tiếng lọt vào trong bãi cát, kèm theo đó là một ngọn lửa bùng lên.

“Meo meo ô” mèo mun hữu kinh vô hiểm kêu nhỏ một tiếng.

Dạ Hề Hề tựa ở trong ngực người đàn ông khẽ run, cô nhắm chặt hai mắt, lông mi run rẩy, chỉ có thể mặc cho anh ôm lấy nhẹ nhàng vỗ vai an ủi: “Ngaoan... Được rồi, không có việc gì... Không có việc gì...”

Lục Ý Hồi kinh ngạc từ trong vườn hoa lão đảo nghiêng ngã chạy đến, cô vờn tay gạt hai người đang ôm nhau ra lật trái xem phải, thấy Dạ Hề Hề hoàn hảo không tổn hao gì, rồi nhìn về phía Jersey Moramike hung hăng nuốt nước miếng một cái: “Anh... Tốc độ vừa rồi của anh nhanh như sét giật.. Anh có luyện qua khinh công Trung Hoa sao?”

Ở trong nháy mắt đó, tim của Lục Ý Hồi như muốn ngừng đập, cô đã nghĩ qua Hề Hề chắc chắn sẽ bị thương, cục cưng cũng không giữ được, Jersey nhất định sẽ phát điên, thế nhưng hết lần này tới lần khác... lại có kì tích xảy ra, tốc độ của anh hai lại kinh người như vậy, khiến cô thiếu chút nữa cho rằng... có siêu nhân bay đến.

Jersey kéo Dạ Hề Hề lại, đem con mèo mun trong tay cô quăng vào lòng Lục Ý Hồi: “Về sau không được đụng đến loài vật này nữa.”

“Đứng đứng, Hề Hề đang mang thai không thể tùy ý đụng vào vật cứng, cẩn thận bị nhiễm bệnh do vi khuẩn...” Lục Ý Hồi ngốc lảng nói theo, lập tức nhận được một cái liếc mắt của Jersey, cô lập tức che miệng lại, Jersey đã nói không được phép cho Hề Hề biết chuyện cô ấy mang thai...

Dạ Hề Hề cũng không nghĩ tới đó, chỉ nắm tay Jersey, nghiêng đầu dựa vào trên cánh tay anh, cả người như vô lực dựa vào: “Chú ơi... Hề Hề không có sức...” Chân của cô mềm nhũn rồi, một màn mới vừa rồi không ngừng hiện lên trong óc cô, khiến cô không nhịn được run rẩy, hình như có chuyện gì đang dần hiện lên nhưng đầu cô lại ông ông không nhớ nổi đó là chuyện gì.

Jersey cũng không nói gì, chỉ mím chặt môi, đem cô ôm ngang, xoay người hướng bước đến biệt thự 007: “Nói Sở Thanh, tôi cho anh ta chậm nhất là trước sáu giờ phải có mặt. Nếu không, tự gánh lấy hậu quả.”

Khi bước chân vừa biến mất trong tầm mắt của Lục Ý Hồi, cô khẽ thở phào nhẹ nhõm, Tốc độ vừa rồi....của Jersey, thực sự rất giống rất giống một người... Cô nhanh chóng phủ định suy nghĩ của mình, hai người này dù là tám đời cũng không thể quen nhau.. Làm sao có thể có nửa điểm quan hệ?

Cô xoay người nhìn về phía chiếc xe có rèm che, người đã biến mất vô tung vô ảnh, mà bãi cát kia cũng chỉ còn lại có chiếc xe mô tô nọ.

Jersey không phải là người sẽ bỏ qua những chi tiết này, anh ấy nhất định... Nhất định cũng biết sợ, luống cuống, cho dù mặt ngoài ổn định tự nhiên, thế nhưng trong lòng... cũng giống như cô, không biết run thành dạng gì cực kì hỗn loạn.

Cho nên mới không chú ý tới sự nguy hiểm đột nhiên xuất hiện cực kì quái dị này?

Cape Town vẫn là một thành phố tương đối yên ổn, nay lại là người nào... muốn ở chỗ này khuấy lên rung động? Con mèo nhỏ trong lòng cũng phát run, bất an kêu nhỏ “Meo meo”.

Jersey mang theo Dạ Hề Hề trở lại trong biệt thự, bọn người hầu rót nước đá, anh cầm đưa tới bên miệng của cô, vừa nhìn liền thấy môi cô trắng đến dọa người.

Anh lập tức nhu nhu môi cô, rồi vỗ mặt cô: “Hề Hề? Hề Hề?”

“Chú... Hề Hề một chút sức...” Cô nắm lấy quần áo của anh, ánh mắt tràn ngập hơi nước, tựa như đứa bé lạc đường, đang bị kinh hách tựa ở trên người anh, đem anh trở thành sức mạnh duy nhất của cô.

“Không có việc gì, ngoan. Có anh ở đây, em làm sao có thể xảy ra chuyện gì.” Anh vuốt ve gương mặt của cô, gọi người hầu mang thêm một ly nước sôi, mức từng muỗng nước dứt cô uống, vừa thôi cho nguội vừa dứt cô uống, đợi cô uống được hơn phân nửa rồi mới chịu thôi.

“Uống chút nước nóng là tốt rồi.” Nhìn môi cô đã dần có chút màu đỏ, anh biết là cô bị dọa, có thể ngủ một giấc sẽ tốt lên, nhưng còn anh thì sao?

Tay anh cầm lấy một bên ly, cái ly cũng run rẩy, anh dùng sức buông ra, bàn tay nắm chặt trên bàn, nếu như anh chậm một giây... Nếu như chậm một chút thôi, cô... Còn có đứa bé... Vậy sẽ còn đau đớn đến thế nào nữa?

“Hề Hề.” Anh bóp nhẹ cánh tay cô rồi kéo cô vào trong ngực mình, có chút thô lỗ nắm chặt vai cô nói thật nhỏ: “Hề Hề... Về sau, không được tự ý rời khỏi anh biết không? Phải luôn ở trong vòng hai bước cạnh anh, đồng ý với anh, Hề Hề.”

Cơ thể Dạ Hề Hề từ từ ấm áp lên, cô nắm thật chặt vạt áo của Jersey, tuy rằng sức lực của chú quá mạnh, mạnh đến khiến cô đau nhức nhưng cô không hề gãy dựa, cô nghĩ rằng chắc chắn chú cũng như cô, không còn chút sức nào.

Cô sợ, vừa rồi cô thật sự rất sợ, cho tới bây giờ cũng chưa từng sợ đến như vậy, đến khi nhận ra là chú đã cứu mình, biết chú đang ôm mình, cô mới cảm thấy sợ, sợ đến cả người đều run rẩy. Cô sợ, một giây kế tiếp sẽ không còn nhìn thấy chú nữa, cô sợ ở giây kế tiếp sẽ không còn được người thấy hương vị trên người chú nữa, tìm không được chú nữa.

Dạ Hề Hề chậm chậm rơi vào giấc ngủ, mà người đàn ông ngồi ở chỗ kia ôm cô lại nhẹ nhàng vỗ lưng cô như đang dụ dỗ một đứa bé cực kì dịu dàng

Nhìn khuôn mặt cô, vuốt ve từng nét trên đó như đang vuốt ve một món bảo bối trân quý nhất trên thế giới.

Không một ai dám lên quấy rối cho đến khi Lục Ý Hồi dẫn Sở Thanh tới.

“Ý Trạch, Sở Thanh tới rồi.”

Jersey ngẩng đầu, nhìn về phía Sở Thanh đang đứng trước mặt, Sở Thanh lớn lên cũng có một gương mặt rất dễ nhìn, nhưng khí chất hờ hững luôn che giấu đi khuôn mặt cực kì điển trai đó, nhìn kỹ thì anh ta cũng rất tuấn tú, từ xa nhìn vào rất tao nhã, một người đàn ông như vậy lại thừa kế nghiệp của cha trở thành bác sĩ đẳng cấp thế giới về sọ não.

Sở Thanh nhìn về phía Dạ Hề Hề trong lòng Jersey, cũng không còn thái độ kiêu lời như lúc trước, anh chỉ cúi người xuống nhìn khí sắc trên mặt Dạ Hề Hề, rồi nhéo nhéo vị trí phía sau cổ của cô, lúc thu tay về anh mới chống lại cặp mắt lạnh lùng như băng kia rồi nói: “Ôm cô ấy đến biệt thự của tôi, chỗ tôi có máy móc thiết bị để kiểm tra cho cô ấy.”

Jersey lù lù bất động, chỉ nhìn về phía Sở Thanh, hai người đàn ông đối diện nhau, có lẽ bởi vì đã lâu không gặp, ánh mắt tán thưởng giữa hai người bạn bè là đàn ông chưa từng thiếu một chút, ở đâu đó trong ánh mắt đối phương như có lời muốn nói, cuối cùng Sở Thanh cũng mở miệng trước: “Đi thôi.”

Jersey ôm lấy Dạ Hề Hề, cùng nhau đi ra ngoài.

Lục Ý Hồi sờ sờ đầu, đây là cái tình trạng gì? Gặp nhau vài lần, thì tốt rồi? Sự ăn ý giữa đàn ông và đàn ông cũng thật quá lợi hại rồi?

Lục Ý Hồi và Sở Thanh cùng nhau kiểm tra cho Dạ Hề Hề, người đàn ông ngồi trong đại sảnh dựa vào bên giường, nhìn phía sông bên đang cuộn trào nơi xa.

Cũng không biết đã qua bao lâu, anh nhìn thủy triều cứ dâng lên rồi lại lui xuống, nghĩ đến hình dáng Dạ Hề Hề co rúc ở trong lòng mình, đột nhiên cảm thấy cực kì hối hận... Hối hận để cô lại bên cạnh mình.

Trở lại Trung Quốc, có thể, cũng sẽ không có những nguy hiểm này, một chút cũng sẽ không có.

Nhưng cái suy nghĩ này cũng chỉ xuất hiện trong chớp mắt, rất nhanh liền bị anh phủ phủ quyết

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Có Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Lựa Chọn

Có tiếng động phía sau vang lên, anh quay người lại, Dạ Hề Hề còn đang ngủ rất trầm, Ý Hồi cẩn thận đặt cô lên ghế sa lon, Sở Thanh cời bao tay màu trắng cầm lấy ly nước trên bàn trà uống một hơi xong mới nói: “Sau ót của cô ấy bị tụ máu, đây là lý do chủ yếu đè nặng lên dây thần kinh ký ức của cô ấy, không chỉ có dây thần kinh ký ức mà còn có tiểu não trái, cho nên khiến cho trí lực cũng bị ảnh hưởng, bất quá đây là tạm thời, chỉ cần phẫu thuật lấy máu bầm ra là được.”

Sắc mặt Lục Ý Hồi cũng không tốt lên, Jersey biết chuyện cũng không đơn giản như vậy, dù vậy trong lòng cũng run lên một cái, dù sao, có hi vọng so với không có hy vọng vẫn khiến người khác thoải mái hơn rất nhiều.

“Máu bầm ở vị trí đó không dễ dàng loại bỏ, chỉ có để thầy của Sở Thanh trực tiếp phẫu thuật mới đảm bảo, nếu như không phẫu thuật thì...” Lục Ý Hồi dừng lại, nhìn thoáng qua Sở Thanh, Sở Thanh hồ hững: “Mắt của cô ấy cũng có khả năng chịu ảnh hưởng, cô ấy sẽ từ từ bị mù lòa.”

Anh trầm mặt xuống, ngực chọt “Lộp bộp” một tiếng.

Vội bước lên phía trước: “Phẫu thuật, lập tức phẫu thuật.”

Lục Ý Hồi không nói lời nào, tiếp tục nhìn về phía Sở Thanh, Sở Thanh từ từ bước tới cửa sổ sát đất, kéo màn cửa sổ ra quan sát cảnh sắc bên ngoài rồi dùng thanh âm lạnh như băng nói: “Phẫu thuật, sẽ phải dùng tới thuốc, cậu cần phải suy nghĩ cẩn thận, đây là giải phẫu đầu chứ không phải chỗ khác chỉ dùng một chút thuốc là được, điều này sẽ khiến đứa bé sinh ra bị dị tật, dị dạng thậm chí là chết non, dùng thuốc thì đứa trẻ sẽ không được đảm bảo hoàn toàn.” Anh kéo nhẹ lại cổ áo, lộ ra vùng da trắng nõn, từ rất xa giống như thấy được một người đàn ông, anh hít một hơi thật sâu, nhưng không phản ứng gì, Lục Ý Hồi ở sau lưng hiển nhiên không phát hiện Sở Thanh nhìn thấy cái gì, cô bước tới kéo nhẹ tay áo của Jersey: “Ý Trạch... Anh cần phải đưa ra sự lựa chọn của mình.”

Jersey đứng ở đó, lần đầu tiên, đây thật sự là lần đầu tiên trong cuộc đời của anh, toàn thân anh lạnh lẽo như ma.

Anh nhìn về phía Dạ Hề Hề, cô an tĩnh nằm đó, không hề biết đang xảy ra chuyện gì, cô không rõ bất cứ chuyện gì

Cô không biết, mình bây giờ là một kẻ ngốc nghếch, cô không biết sau mình có khả năng bị mù, cô không biết, nếu như muốn giữ lại đôi mắt của mình thì phải mất đi đứa bé.

Trong nháy mắt Jersey cảm thấy tất cả đau đớn đang dồn lên người anh, anh nặng nề thở ra, rất lâu sau mới phun ra một chữ: “Làm, chậm nhất là khi nào?”

“Trong vòng ba tháng. Nếu như không nhanh chóng lấy ra thì máu bầm sẽ dần lớn lên, thể tích khổng lồ sẽ có thể di chuyển sang cả bên phải, dây thần kinh thị giác sẽ chịu ảnh hưởng Tiếp tục nữa, anh cũng nên hiểu rõ, cô ấy sẽ vĩnh viễn không thể khôi phục lại được.” Vị trí của máu bầm rất bí ẩn, vì vậy nên bệnh viện mới không kiểm tra ra, mà nếu như không có Sở Thanh, có thể một ngày nào đó Dạ Hề Hề sẽ thực sự bị mù.

Jersey xoay người sang chỗ khác, Lục Ý Hồi nhìn không thấy mặt của anh, cô có chút hoảng lên, anh ấy sẽ lựa chọn thể nào đây?

Sở Thanh giương mắt nhìn lại, phát hiện cái bóng cạnh biển đã biến mất, anh xoay người lại nhìn về phía Lục Ý Hồi, cô vẫn như vậy không tìm không phôi ôn nhu cười nhạt, ở một nơi nào đó trong lòng cô khiến anh không thể tiếp cận cũng không thể xa rời.

“Làm. Mau chóng an bài giải phẫu.” Jersey lạnh lùng nói, vẻ mặt nghiêm túc, âm thanh cũng căng lên mới phun ra vài chữ này.

Anh xoay người cực nhanh đi tới bên Dạ Hề Hề, ôm lấy cô rồi đi ra ngoài.

Tốc độ nhanh đến mức khiến Lục Ý Hồi cảm thấy như có một trận gió thổi qua, một trận cuồng phong mang theo chặt vật khổng lồ.

Cô giật đầu với Sở Thanh một cái rồi lập tức đuổi theo, bây giờ Jersey sợ là muốn nổi điên lên rồi.

Trong vườn hoa của biệt thự 008 có mười người đàn ông đang đứng, mỗi người đều dùng tư thế khác nhau để phơi nắng, thấy Jersey ôm Dạ Hề Hề đang ngủ trở về, mỗi người đều lập tức đứng nghiêm lại, muốn tiến lên nhìn Dạ Hề Hề.

Jersey lại như một trận gió xoáy cuốn qua, không hề nhìn họ lấy một cái, mười người cũng chú ý tới sắc mặt của anh, bọn họ cho rằng... Anh gọi bọn họ tới là đã đáp ứng đề họ ở lại bảo vệ bên người cô, lẽ nào bọn họ hiểu sai sao?

Lục Ý Hồi chạy về, hô hấp cũng không dồn dập chỉ vào mười người nói: “Các anh mau trốn đi nếu không sợ là anh ấy sẽ nổi dóa lên đây. Tôi có muốn ngăn cũng không nổi, có cơ hội các anh liên mạng Dạ Hề Hề chạy đi.”

Lời này rơi xuống khiến mười anh em đều kinh hãi chấy mồ hôi, đây là cái tình huống gì nha?

Đến mức này rồi còn có thể đi? Bây giờ tiểu thư bị người đàn ông kia bắt lên rồi, nếu như bị tổn thương cái gì, bọn họ còn sống thế nào được? Mười người đàn ông lập tức đuổi theo Lục Ý Hồi bước lên trên, đuổi theo đến lầu hai.

Jersey Moramike đóng cửa lại, tự nhốt bản thân cùng với Dạ Hề Hề ở trong phòng ngủ, Lục Ý Hồi có gõ cửa thế nào bên trong cũng không phát ra tiếng động gì.

“Anh... Chuyện này cũng không có cách giải quyết khác, em cũng thay anh chị cảm thấy khổ sở. Đứa bé là của anh và Dạ Hề Hề, bây giờ nếu anh lựa chọn đôi mắt của Hề Hề mà không phải đứa bé thì đúng là không công bằng nhưng đứa bé còn có thể có một lần nữa, nhưng đôi mắt của Hề Hề... Lại là độc nhất vô nhị... Ý Trạch, anh mở cửa ra ... Em và anh nói chuyện...”

Mười người đàn ông đứng ở cầu thang phía sau đều kinh hãi.

Tiểu thư Lục Ý Hồi nói vậy là có ý gì?

Mười người cho tới bây giờ đều chưa hề cảm giác lạnh lẽo như vậy, lạnh thấu tim, lạnh buốt toàn thân.

Thế nhưng tất cả cái lạnh đều so ra kém người đàn ông đang ngồi ở bên giường lúc này.

Anh là người ngạo nghễ ở từng lĩnh vực nhưng hết lần này đến lần khác lại rơi vào tay của cô gái nhỏ này, mỗi lần đều vì cô mà nhận hết giày vò, lựa chọn ... lựa chọn... Đời này, anh chưa từng có sự lựa chọn nào gian nan như lần này.

Bàn tay anh chậm rãi đặt lên bụng cô, ở đây... Nơi này có một sinh mệnh nhỏ nhỏ, cô và đứa bé của anh, là kết tinh của bọn họ, vì vậy anh vui vẻ tiếp thu, thậm chí đã từ từ có tình cảm với đứa bé.

Nhưng hết lần này tới lần khác anh phải lựa chọn giữa đôi mắt cô và đứa bé.

Bất quá... Không đơn thuần là chỉ là đôi mắt, còn có ký ức, còn có trí lực của cô, chỉ cần đặt lên bàn cân thì anh đã muốn nghiêng về một hướng rồi.

Anh đương nhiên sẽ nghiêng, vĩnh viễn thiên vị cho mình cô.

Nhưng mà, nếu như cô tỉnh táo lại, mở to đôi mắt trong suốt, có phải sẽ mang theo một tia hận thù hay không? Dù cho chỉ có một tia, anh nhất định, sẽ phát điên mất.

Anh tới bên giường, cầm tay trông chừng cô, chờ cô từ từ tỉnh lại.

Cũng không biết qua bao lâu, Lục Ý Hồi đã sớm bỏ qua, đi xuống cùng với mười người phiên muộn ngồi cùng một chỗ, thẳng đến khi thấy đôi mắt cô từ từ mở ra, ánh mắt đầu tiên bắt gặp anh, cô liền từ từ nở nụ cười: “Chú...”

Hình như cô đã quên mất sự khủng hoảng và nguy hiểm buổi chiều, cũng không biết anh đã từng chịu đựng sưng đau đớn toàn thân, cô chỉ cầm tay anh kêu lên: “Chú à, cháu mơ thấy chú.” Cô luôn nhớ anh, mỗi khi tỉnh lại, đều sẽ nắm tay anh.

“Anh cũng mơ thấy em” Anh cúi thấp đầu xuống, nhìn cô, nhẹ nhàng hôn lên gò má của cô, “Em không phải muốn đi ra cạnh biển chơi sao? Mau đứng lên, anh dẫn em ra đó chơi.”

“Được ạ.” Cô mỉm cười ngọt ngào, lập tức bò dậy, quỳ lên chuẩn bị xuống giường.

Anh lại mạnh mẽ đỡ lấy eo cô, thừa dịp lúc cô đang cúi đầu xuống, đặt lỗ tai của mình ghé vào bụng của cô.

“Hề Hề.” Anh gọi một cách ôn nhu trầm thấp

“Dạ?” Cô cảm thấy có chút ngứa, đầu của chú đặt ở trên bụng của mình, thoạt nhìn chơi rất khá nhá, cô liền lắc léo như bị thọt lét nở nụ cười.

“Hề Hề... Gọi Trạch, ngoan, gọi một tiếng Trạch.”

“Chú... Trạch?” Cô là lạ cúi đầu xuống nhìn anh, nghi ngờ vươn tay ôm lấy đầu của anh: “Chú, chú làm sao vậy? Đau ở đâu sao?”

“Ở đây đau nhức.” Anh nắm tay cô chậm rãi đặt lên tim mình rồi đứng dậy dùng đôi mắt sâu hun hút của mình nhìn cô, “Hề Hề, nếu như, sau đó em thanh tỉnh, nhất định không được hận anh.”

Dạ Hề Hề nháy mắt, nhìn chòng chọc anh một lúc lâu, rồi ngồi xuống phía trước, hai chân kẹp lấy chân của anh nói: “Chú à, Hề Hề làm sao lại hận chú được? Cái từ này không tốt, tuyệt đối không tốt. Hề Hề sẽ vẫn đối với chú thật tốt “Cô cắn cắn ngón tay, giống như đang thật sự suy nghĩ, hồi lâu sau mới kết luận, “Giống như lúc chú đối với Hề Hề”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thầm Có Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.